

สารบัญ

ห้องรับแขก

จีน-จีน พาเดินลือโลก.....๕๗
เพื่อใคร ?.....๗๘

บุคคลกับสถานการณ์

บทบันทึกจากดาเมื่อนรม.....๒๔
ขอบคุณ...ระบบบุญนิยม.....๒๘

ธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม

พืชน้ำตา.....๘๗
ชยะ-ชยะ.....๙๒

ธรรมะสำราญ

การเมืองใหม่.....๑๔
'ตุณธรรม'.....๔๔
มรณะไอ้เต๊.....๔๕
ชาดก/อย่าเรื่องง่าย.....๕๐

ประจำ-ปกิณกะ

บทวิจารณ์/อ่านเอาจริงได้ยา.....๘
รอนบ้านรอนตัว/ประธาธิปไตยรอ ๑.....๒๐
เล่าสู่กันฟัง/Spirit Level.....๓๗
ทชึบบมาจากข่าว/ปกอกเปลือกละเต็ด.....๖๖
Fashion victim.....๗๖
ถ้อยคำสิริมจกค/อย่าเล่าวิรกรรมตัวเอง.....๖๔
You've got mail.....๗๑
เรื่องสั้น/ไม.....๘๑
เชิญชวนชม.....๙๐
บอกบอกกล่าว.....๙๖

ดอพลู

ปีที่ ๒๖ ฉบับที่ ๑๔๑

ม.ค.-ก.พ. ๒๕๕๓

เจ้าของ : สมาคมผู้ปฏิบัติธรรม

๖๓/๓๐ ถ.นวมินทร์

คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

โทร. ๐-๒๓๓๗๔-๕๖๓๑

www.asoke.info

E-mail : dokya@hotmail.co.uk

บรรณาธิการ : ธีรธรรม อโศกตระกูล

กองบรรณาธิการ : น้อมคำ สมพงษ์ สุบิช

พักตะวัน สุปรศรี สิริยา

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์บุญสุทธิธรรมสันติ

๖๓/๑ ถ.นวมินทร์ คลองกุ่ม ชิงกุ่ม กทม. ๑๐๒๔๐

E-mail : thatfah2520@yahoo.com

ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา : เรือตรีเชมตัน เลิศบุญชัย

จำนวนพิมพ์ ๒๔,๐๐๐ เล่ม

Cover

'ไทยชั้รักสงบ'

วัตถุประสงค์ในการจัดทำ "ดอพลู"

* เพื่อยังความเป็นภราดรภาพ

และสามัคคีธรรมให้เกิดใหม่หมู่สมาชิก

* เพื่อเสริมสร้างสติปัญญาและให้ตระหนัก

ถึงคุณค่าสาระของหลักธรรมในศาสนา

ในส่วนที่จะนำไปใช้แก้ปัญหาในชีวิตและสังคม

วังเวง

@ ธรณี พิบัติภัย ในเฮติ
เป็นปริ เหวนาการ โศกกรรมแสง
มหาโศก นาฏกรรม อันล้ำแดง
หกคะม้า คว่ำตะแคง แห่ลงโลก
ส่งสัญญาณ ว่าถึงกาล จะสิ้นโลก
จะวิโยค กลียุค ทุกหย่อมหญ้า
โลกจะแตก แหกแล้ว หรือแก้วดา
ใครจะมา รองรับ ประคับประคอง
ใครจะซับ เหงื่อโลก ยามโลกร้อน
คอยอาหาร ยามโลก ต้องโศกหมอง
เมื่อมนุษย์ ไร้วางตา จะมามอง
สิ่งจะต้อง ลื่นไป คือมนุษย์
คือความเป็น มนุษย์ จะลื่นลื่น
ไม่เฉพาะ แผ่นดิน ที่ลื่นสุด
หากคือ อารยธรรม อันทรมทรวด
คนต่อคน คั่นซุด เช่นหมากัน
มหากัย ธรรมชาติ สาหัสโหด
ภัยจากคน ชั่วโฉดยิ่ง โหดมหันต์
ยิ่งเห็น ยิ่งใจหาย ไม่วายวัน
สารพัน จะพ่ายพัง ...วังเวงนั้!

เนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

พ.ศ. ๒๕๑๑/๑/๕๓

ผู้พิทักษ์อภิราษฏร

หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นลอนดอน Evening Standard ประเทศอังกฤษ ลงข่าวนายตำรวจใหญ่ยศสูง ถูกกล่าวหาสร้างหลักฐานเท็จเพื่อใส่ร้ายผู้เสียหาย จากการทะเลาะกันเรื่องเงินนิดหน่อย ศาลได้ตัดสินว่าผิดจริง ถูกลงโทษจำคุก ๔ ปี และถูกเรียกว่าเป็น Criminal in uniform โจรในเครื่องแบบ !

ที่เมืองไทย ช่างเป็นจังหวะพอดีกัน ที่มีการสอบสวนเรื่องการใช้เงินซื้อขายตำแหน่งนายตำรวจระดับสูง จนเป็นที่ฮือฮาเมื่อมีการยกเลิกคำสั่งโยกย้าย ทำให้ผู้ฉลองตำแหน่งใหม่ถึงกับฝันสลาย (แถมเสียเงินอีกต่างหาก) แต่เป็นนิมิตหมายที่เข้าท่าว่า การสอบสวนที่ต้องการเจาะลึกเพื่อให้ถึงรากปัญหาที่แท้จริง จะเป็นการเปลี่ยนแปลงให้วงการตำรวจน่าเชื่อถือขึ้น เพราะตำรวจคือผู้พิทักษ์ ไม่ใช่ผู้ทำลาย !

ไม่มีอะไรแก้ไขไม่ได้ อยู่ที่ว่าจะทำหรือเปล่า...เริ่มวันนี้ดีกว่าไม่เริ่มเลย... ไม่เพียงแค่สถาบันผู้พิทักษ์สันติราษฎร์เท่านั้นที่สมควรถูกตรวจสอบ สถาบันอื่นๆก็เช่นกัน ว่ากันว่า การคอร์รัปชันอยู่ในสายเลือดคนไทย ! ไม่จริงเลย...**คุณโสภณ สุภาพงษ์** ครั้งหนึ่งเคยให้สัมภาษณ์ว่า คุณพ่อของท่านซึ่งเป็นผู้พิพากษา สอนให้ท่านซื่อสัตย์ต่อตนเองและหน้าที่ไม่ว่าจะทำอะไรก็ตามห้ามคอร์รัปชันเด็ดขาด คุณโสภณเคยเห็นคุณพ่อโยนห่อเงินทิ้งลงมาจากบนบ้าน เกิดความประทับใจและตั้งใจเดินตามรอยเท้าคุณพ่อ ...ลูกไม่หล่นไม่ไถลต้น

เมล็ดพันธุ์ดีจะให้ผลไม่ดี เมล็ดพันธุ์ไม่ดีก็ให้ผลไม่ดีที่เช่นเดียวกับแม่พันธุ์

ดังนั้น จะมีใครให้ความเชื่อถือกับลูกของคนที่คอร์รัปชันว่าจะไม่เป็นเหมือนพ่อเหมือนแม่ตนเอง !

เรื่องของเรา(อาจ)ไม่เคยรู้

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

๓๐. ครั้งหนึ่ง ทรงเรือใบออกจากฝั่งไปได้ไม่นาน ก็ทรงเล่นกลับฝั่ง และตรัสกับผู้ที่คอยมาเฝ้าว่า เสด็จกลับเข้าฝั่งเพราะเรือแล่นไปโดนท่อน้ำ ซึ่งในกติกาการแข่งขันเรือใบถือว่าพาวส์ ทั้งๆที่ไม่มีใครเห็น แสดงให้เห็นว่าทรงยึดกติกามากแค่ไหน

๓๑. ทรงเป็นพระมหากษัตริย์พระองค์แรกของโลกที่ได้รับสิทธิบัตรผลงานประดิษฐ์ กิดค้นเครื่องกลเติมอากาศที่ผิวน้ำหมุนช้าแบบทุ่นลอย หรือ 'กังหันชัยพัฒนา' เมื่อปี ๒๕๓๖

๓๒. ทรงเป็นผู้ริเริ่มการพัฒนาเชื้อเพลิงน้ำมันจากวัสดุการเกษตรเพื่อใช้เป็น พลังงานทดแทน เช่น แก๊สโซฮอล์, ดีเซล และ น้ำมันปาล์มบริสุทธิ์ ต่อเนื่องเป็นเวลากว่า ๒๐ ปีแล้ว

๓๓. องค์การสหประชาชาติได้ถวายรางวัลความสำเร็จสูงสุดด้านการพัฒนามนุษย์ แด่ในหลวงเมื่อวันที่ ๒๖ พฤษภาคม ๒๕๔๕ เพื่อสดุดีพระเกียรติคุณพระราชกรณียกิจด้านการพัฒนาชีวิตความเป็นอยู่ของ ประชาชนชาวไทย โดยมี นายโคฟี อันนัน เลขาธิการสหประชาชาติ เดินทางมาถวายรางวัลด้วยตนเอง

๓๔. พระนามเต็มของในหลวง พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มหิตลาธิเบศร รามาธิบดี จักรีนฤพดินทร สยามินทราธิราช บรมนาถบพิตร

๓๕. รักแรกของในหลวงและหม่อมสิริกิติ์เกิดขึ้นที่สวิสเซอร์แลนด์ แต่เหตุการณ์ครั้งนั้น สมเด็จพระบรมราชินีนาถทรงให้สัมภาษณ์ว่า “น่าจะเป็นเกลียดแรกพบมากกว่ารักแรกพบ เนื่องจากว่ารับสั่งว่าจะเสด็จถึงเวลาบ่าย ๔ โมง แต่จริงๆแล้วเสด็จมาถึงหนึ่งทุ่ม ช้ากว่าเวลานัดหมายตั้งสามชั่วโมง”

๓๖. ทรงหมั้นกับ ม.ร.ว.สิริกิติ์ กิติยากร เมื่อวันที่ ๑๕ กรกฎาคม ๒๔๙๒ และจัดพระราชพิธีราชาภิเษกสมรสที่วังสระปทุม เมื่อวันที่ ๒๘ เมษายน ๒๔๙๓ โดยทรงจดทะเบียนสมรสเหมือนคนทั่วไป ข้อความในสมุดทะเบียนก็เหมือนคนทั่วไปทุกอย่าง ปิดอากรแสตมป์ ๑๐ สตางค์ เสียค่าธรรมเนียม ๑๐ บาท

๓๗. หลังอภิเษกสมรส ทรง 'ฮันนีมูน' ที่หัวหิน

๓๘. ทรงผนวช ณ พระอุโบสถวัดพระศรีรัตนศาสดาราม ในพระบรมมหาราชวัง เมื่อวันที่ ๒๒ ตุลาคม ๒๔๙๕ และประทับจำพรรษา ณ วัดบวรนิเวศวิหาร เป็นเวลา ๑๕ วัน

๓๕. ระหว่างทรงผนวช พระอุปัชฌาย์และพระพี่เลี้ยง คือ สมเด็จพระญาณสังวร สมเด็จพระสังฆราช

๔๐. ของใช้ส่วนพระองค์นั้นไม่จำเป็นต้องแพงหรือต้องแบรนด์เนม ดังนั้นการถวายของให้ในหลวงจึงไม่จำเป็นจะต้องเป็นของแพงอะไรที่มาจากน้ำใจจะทรงใช้ทั้งนั้น

๔๑. เครื่องประดับ : ในหลวงไม่ทรงโปรดสวมเครื่องประดับ เช่น แหวน สร้อยคอ ของมีค่าต่างๆ ยกเว้นนาฬิกา

๔๒. พระเกศาที่ทรงตัดแล้ว : ส่วนหนึ่งเก็บไว้ที่ซิงค์เฉลิมพลเพื่อมอบแก่ทหาร อีกส่วนหนึ่งเก็บไว้สร้างวัตถุมงคล เพื่อมอบแก่ราษฎรที่ทำคุณงามความดีแก่ประเทศชาติ

๔๓. หลอดยาสีพระทนต์ ทรงใช้ขนแบนราบเรียกคล้ายแผ่นกระดาษ โดยเฉพาะบริเวณคอหลอดยังปรากฏรอยขุ่นลึกลงไปจนถึงเกลียวคอหลอด ซึ่งเป็นผลจากการใช้ด้ามแปรงสีพระทนต์ช่วยรีด และกดเป็นรอยขุ่น

๔๔. วันที่ในหลวงเสียใจที่สุด คือวันที่สมเด็จพระเจ้าเสด็จสวรรคต มีหนังสือเล่าไว้ว่า วันนั้นในหลวงไปเฝ้าแม่ถึงดีดีดีทำ พ่อแม่หลับจึงเสด็จกลับ เมื่อถึงวัง ทางโรงพยาบาลก็โทรศัพท์มาแจ้งว่า สมเด็จพระอัยยราชธรรมแล้ว ในหลวงรีบกลับไปโรงพยาบาล เห็นแม่นอนหลับตาอยู่บนเตียง ในหลวงคุกเข่าเข้าไปกราบที่อกแม่ ชบหน้าน้ำอยู่นาน ค่อยๆเงยพระพักตร์ขึ้นมา น้ำพระเนตรไหลนอง

๔๕. โครงการอันเนื่องมาจากพระราชดำริ จนถึงปัจจุบันมีจำนวนกว่า ๓,๐๐๐ โครงการ

๔๖. ทุกครั้งที่เสด็จไปยังสถานที่ต่างๆ จะทรงมีสิ่งของประจำพระองค์อยู่ ๓ สิ่ง คือ แผนที่ซึ่งทรงทำขึ้นเอง (ตัดต่อเอง ปะกาวเอง) กล้องถ่ายรูป และดินสอที่มียางลบ

๔๗. ในหลวงทรงงานด้วยพระองค์เองทุกอย่าง แม้กระทั่งการโรเนียวกระดาษที่จะนำมาให้ข้าราชการที่เข้าเฝ้าถวายงาน

๔๘. เก็บร่ม : ครั้งหนึ่งเมื่อในหลวงเสด็จเยี่ยมโครงการห้วยสัตว์ใหญ่ เมื่อเฮลิคอปเตอร์พระที่นั่งมาถึง ปรากฏว่าฝนตกกลงมาอย่างหนัก ข้าราชการและราษฎรที่เข้าแถวรอรับเปียกฝนกันทุกคน เมื่อทรงเห็นดังนั้น จึงมีรับสั่งให้องครักษ์เก็บร่ม แล้วทรงเยี่ยมข้าราชการและราษฎรทั้งกลางสายฝน

๔๙. ทรงศึกษาลักษณะอากาศทุกวัน โดยใช้ข้อมูลที่กรมอุตุนิยมวิทยานำขึ้นทูลเกล้าฯ ร่วมกับข้อมูลจากต่างประเทศที่หาเอง เพื่อป้องกันภัยธรรมชาติที่อาจก่อความเสียหายแก่ประชาชน

๕๐. โครงการส่วนพระองค์ สวนจิตรลดา เริ่มต้นขึ้นจากเงินส่วนพระองค์จำนวน ๓๒,๘๖๖.๗๑บาท ซึ่งได้จากการขายหนังสือดนตรีที่พระเจนดุริยางค์ จากการขายนมวัว ก็ค่อยๆเติบโตเป็นโครงการพัฒนา มาจนเป็นอย่างที่เราเห็นกันทุกวันนี้

๕๑. เวลาที่มีพระราชอาคันตุกะเสด็จมาเยี่ยมชมโครงการฯสวนจิตรลดา ในหลวงจะเสด็จลงมาอธิบายด้วยพระองค์เอง เนื่องจากทรงรู้ทุกรายละเอียด

๕๒. ม.ร.ว.คึกฤทธิ์ ปราโมช กราบบังคมทูลถามว่า เคยทรงเหนื่อยทรงท้อบ้างหรือไม่ ในหลวงตอบว่า “ความจริงมันน่าท้อถอยอยู่หรอก บางเรื่องมันน่าท้อถอย แต่ว่าฉันท้อไม่ได้ เพราะเดิมพันของเรานั้นสูงเหลือเกิน เดิมพันของเรานั้นคือบ้านเมือง คือความสุขของคนไทยทั่วประเทศ”

๕๓. ทรงนึกถึงแต่ประชาชน แม้กระทั่งวันที่พระองค์ทรงกำลังจะเข้าห้องผ่าตัดกระดูกสันหลังในอีก ๕ ชั่วโมง (๒๐ กรกฎาคม ๒๕๔๕) ยังทรงรับสั่งให้ข้าราชการบริพารไปติดตั้งคอมพิวเตอร์เดินสายออนไลน์ไว้ เพราะกำลังมีพายุเข้าประเทศ พระองค์จะได้มอนิเตอร์ เพื่อนำท่วมจะได้ช่วยเหลือทัน

๕๔. อาหารทรงโปรด : โปรดผักทุกชนิด เช่น ผักคะน้า ผักถั่วงอก ผักถั้วถั่วเตา

๕๕. ผักที่ไม่โปรด : ผักชี ต้นหอม และดองฉ่าย

๕๖. ทรงเสวยข้าวกล้อง เป็นพระกระยาหารหลัก

๕๗. ไม่เสวยปลานิล เพราะทรงเป็นผู้เลี้ยงปลานิลคนแรกในประเทศไทย โดยใช้สระว่ายนํ้าในพระตำหนักสวนจิตรลดาเป็นบ่อเลี้ยง แล้วแจกจ่ายพันธุ์ไปให้กรมประมง

๕๘. เครื่องดื่มทรงโปรด : โปรดโอวัลตินเป็นพิเศษ เคยเสวยวันหนึ่งหลายครั้ง

๕๙. ที่วีช่องโปรด ทรงโปรดข่าวช่องฝรั่งเศส ของยูบีซี เพื่อทรงรับฟังข่าวสารจากทั่วโลก

๖๐. ทรงฟัง จส.๑๐๐ และเคยโทรศัพท์ไปรายงานสถานการณ์ต่างๆใน กทม.ไปที่ จส.๑๐๐ด้วย โดยใช้พระนามแฝง

๖๑. หนังสือที่ในหลวงอ่าน : ตอนเข้าตี้นบรรทม ในหลวงจะเปิดดูหนังสือพิมพ์รายวันทั้งไทยและเทศทุกฉบับ และก่อนเข้านอนจะทรงอ่านนิตยสารไทม์สนิวส์วิก เอเชียวิก ฯลฯ ที่มีข่าวทั่วทุกมุมโลก

๖๒. ร้านตัดเสื้อของในหลวง คือ ร้านยูไลย เจ้าของชื่อ ยูไลย หลุยส์ ลาภประเสริฐ ถวายงานตัดเสื้อในหลวงมาตั้งแต่ปี ๒๕๐๑ เมื่อนายยูไลยเสียชีวิต ก็มีลูกชาย นายสมภพ หลุยส์ ลาภประเสริฐ มาถวายงานต่อ จนถึงตอนนี้ก็เกือบ ๕๐ ปีแล้ว

๖๓. ห้องทรงงานของในหลวง อยู่ใกล้ห้องบรรทม บนชั้น ๘ ของตำหนักจิตรลดาฯเป็นห้องเล็กๆ ขนาด ๓x๔ เมตร ภายในห้องมีวิทยุ โทรทัศน์ โทรศัพท์ โทรสาร คอมพิวเตอร์ เครื่องบันทึกเสียง เครื่องพยากรณ์ แผนที่ ฯลฯ

๖๔. สุนัขทรงเลี้ยง นอกจากคุณทองแดง สุวรรณชาติ สุนัขประจำรัชกาล ที่ปัจจุบันอยู่ที่พระราชวังไกลกังวลแล้ว ยังมีสุนัขทรงเลี้ยงอีก ๓๓ ตัว

๖๕. ในหลวง เกิดจากคำที่ชาวเหนือใช้เรียกพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ว่า 'นายหลวง' ภายหลังจึงเปลี่ยนเป็น *ในหลวง*

๖๖. ทรงเชี่ยวชาญถึง ๖ ภาษา คือ ไทย ละติน ฝรั่งเศส อังกฤษ เยอรมัน และ สเปน

๖๗. อาชีพของในหลวง เมื่อผู้แทนพระองค์ไปติดต่อเอกสารสำคัญใดๆทางโทรศัทพ์ให้กรอกในช่องอาชีพ ของพระองค์ว่า '*ข้าราชการ*'

๖๘. ในหลวงทรงพระเนตรเทียมข้างขวา เป็นผลจากอุบัติเหตุทางรถยนต์ที่เมืองโลซานน์ สวิตเซอร์แลนด์ รดพระที่นั่งชนกับรถบรรทุกอย่างแรง ทำให้เศษกระจกเข้าพระเนตรข้างขวา ตอนนั้นมีอายุเพียง ๒๐ พรรษา และทรงใช้พระเนตรข้างซ้ายข้างเดียว ในการทำงานบำบัดทุกข์บำรุงสุขประชาชนชาวไทยมาตลอดกว่า ๖๐ ปี

๖๙. ครั้งหนึ่งหนังสือพิมพ์อเมริกันลงข่าวลือเกี่ยวกับในหลวงว่า แชกโซโฟนที่ทรงอยู่เป็นประจำนั้น เป็นแซกโซโฟนที่ทำด้วยทองคำเนื้อแท้ บริสุทธิ์ ซึ่งได้มีพระราชดำรัสว่า "*อันนี้ไม่จริงเลย สมมติว่าจริง ก็จะหนักมาก ยกไม่ไหวหรอก*"

๗๐. ปีหนึ่งๆ ในหลวงทรงเบิกดินสอแค่ ๑๐ แท่ง ใช้เดือนละแท่ง จนกระทั่งถูก

๗๑. หัวใจทรงเต้นไม่ปกติ ในหลวงเคยประชวรหนักจนหัวใจเต้นไม่ปกติ เนื่องจากติดเชื้อไมโครพลาสมา ขณะขึ้นเยี่ยมราษฎรที่อำเภอสะเมิงติดต่อกันหลายปี

๗๒. รู้หรือไม่ว่า ในหลวงเป็นคนประดิษฐ์รูปแบบพจนดัตถาษาในคอมพิวเตอร์ที่ใช้กันอยู่ทุกวันนี้อย่าง *พจนดัตถรลดา พจนดัตถพิงค์*

๗๓. ในนิทรรศการเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว เนื่องในโอกาสฉลองสิริราชสมบัติ ครบ ๖๐ ปี จัดขึ้นที่อิมแพ็ค มีประชาชนเข้าชมรวม ๖ ล้านคน

๗๔. ในหลวงเริ่มพระราชทานปริญญาบัตรครั้งแรกเมื่อปี พ.ศ.๒๕๕๓ จน ๒๕ ปีต่อมาจึงมีผู้คำนวณว่าเสด็จพระราชทานปริญญาบัตร ๔๕๐ ครั้ง ประทับครั้งละ ๓ ชม. ทรงยื่นพระหัตถ์พระราชทาน ๔๗๐,๐๐๐ ครั้ง นำหนักปริญญาบัตรฉบับละ ๓ ชีด รวมน้ำหนักทั้งหมด ๑๔๑ ตัน

๗๕. ดอกไม้ประจำพระองค์ คือ ดอกดาวเรือง

๗๖. สีประจำพระองค์คือ สีเหลือง

๗๗. *นั่งรถทรงสอง* : ทรงรับสั่งกับข้าราชการบริพารเสมอว่า การนั่งรถคนละคันเป็นการสิ้นเปลือง จึงให้นั่งรวมกัน ไม่โปรดให้มีขบวนรถยาวเหยียดผ่านมา

อำนาจอธิปไตยในหลักวิทยาศาสตร์

การจัดประเภทและระดับพัฒนาการของระบบสังคมการเมืองมนุษย์นั้นเป็นวิถีทางหนึ่งในการศึกษาปรัชญาการเมือง เพื่อช่วยให้เห็นตำแหน่งแห่งที่ของระบบสังคมการเมืองมนุษย์ในปัจจุบัน และทิศทางที่จะยกระดับการพัฒนาไปสู่จุดหมายที่มีความเจริญงอกงามยิ่ง ๆ ขึ้นในอนาคต

อริสโตเติลนักปราชญ์ชาวกรีกผู้ได้รับการยกย่องว่าเป็นบิดาของวิชารัฐศาสตร์ ได้แบ่งประเภทและระดับความเจริญงอกงามของระบบสังคมการเมืองมนุษย์เป็น ๖ ประเภทใหญ่ ๆ ได้แก่

๑. การปกครองแบบทรราชย์ (Tyranny) ซึ่งอำนาจรัฐจะอยู่ในมือของผู้นำเผด็จการเพียงคนเดียว และใช้อำนาจรัฐตามอำเภอใจโดยไม่คำนึงถึงหลักนิติธรรมของบ้านเมือง

๒. การปกครองแบบกษัตริย์ (Oligarchy) ซึ่งอำนาจรัฐจะอยู่ในมือของกลุ่มผู้นำเผด็จการ และใช้อำนาจรัฐตามอำเภอใจโดยไม่คำนึงถึงหลักนิติธรรมของบ้านเมืองเช่นกัน

๓. การปกครองแบบประชาธิปไตยมวลชน (Democracy) ซึ่งอำนาจรัฐจะอยู่ในมือของประชาชนส่วนใหญ่ที่ใช้

เสียงข้างมากลากไป โดยไม่คำนึงถึงหลักนิติธรรมของบ้านเมืองในลักษณะ “กฎหมายอยู่เหนือกฎหมาย” (อริสโตเติลใช้คำว่า “democracy” ในความหมายเชิงลบ อันแตกต่างจากความหมายของศัพท์คำนี้ที่ใช้เรียกการเมืองแบบประชาธิปไตยของนานาอารยประเทศในโลกปัจจุบัน)

๔. การปกครองแบบราชาธิปไตย (Monarchy) ซึ่งอำนาจรัฐจะอยู่ที่กษัตริย์หรือพระราชินี แต่ใช้อำนาจรัฐภายใต้หลักนิติธรรมที่ควบคุมกำกับอำนาจของกษัตริย์อยู่

๕. การปกครองแบบอภิชนาธิปไตย (Aristocracy) ซึ่งอำนาจรัฐจะอยู่ที่คณะบุคคลที่ใช้อำนาจภายใต้หลักนิติธรรมของบ้านเมือง

๖. การปกครองแบบประชาธิปไตยสายกลาง (Polity) ซึ่งอำนาจรัฐจะอยู่ที่ประชาชนส่วนใหญ่ และถูกกำกับโดยหลักนิติธรรมอันต้องคำนึงถึงสิทธิของคนส่วนน้อยด้วย การปกครองในระบบประชาธิปไตยของนานาอารยประเทศในโลกปัจจุบัน อาจสงเคราะห์เข้าได้กับระบบการเมืองประเภทสุดท้ายตามที่อริสโตเติลจัดแบ่งประเภทไว้

อย่างไรก็ตาม ใน*สังคีตสูตร ทัณนิกาย ปาฎิกวรรค* พระพุทธเจ้าได้ตรัสถึงลักษณะของอำนาจอธิปไตย หรือความเป็นใหญ่ไว้ ๓ ลักษณะ ได้แก่ “อัตตาธิปไตย” (*ความมีตนเป็นใหญ่*) “โลกาธิปไตย” (*ความมีโลกเป็นใหญ่*) และ “ธรรมาธิปไตย” (*ความมีธรรมเป็นใหญ่*) ซึ่งถ้าหากนำลักษณะของอำนาจอธิปไตย ๓ แบบนี้มาจัดแบ่งประเภทและระดับ (typology and taxonomy) ตามลักษณะ “นาม-รูป” (แก่นสารและรูปแบบ) ก็จะสามารถจำแนกลักษณะของระบบสังคมการเมืองมนุษย์ได้เป็น ๕ ประเภทตามระดับความเจริญของงานทางปัญญาทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพของประชากรในสังคม คือ

	<u>อัตตาธิปไตย</u>	<u>โลกาธิปไตย</u>	<u>ธรรมาธิปไตย</u>
<u>อัตตาธิปไตย</u>	๑	๒	๓
<u>โลกาธิปไตย</u>	๔	๕	๖
<u>ธรรมาธิปไตย</u>	๗	๘	๙

ก. การเมืองระดับอนารยชนที่ยึดตัวตนของผู้นำเป็นใหญ่

๑. อัตตาธิปไตยแบบอัตตาธิปไตย ระบบสังคมการเมืองแบบนี้ประชาชนส่วนใหญ่จะไม่มีปัญญามากนัก เช่น ชนเผ่าเร่ร่อนที่ยังไม่มีอารยธรรมสูงส่ง แต่อาจรบพุ่งเก่งและฆ่าคนได้อย่างป่าเถื่อน ดังกรณีชนเผ่ามองโลกของเจิ้งกิสข่าน เป็นต้น อำนาจทางการเมืองของระบบสังคมการเมืองแบบนี้

จะอยู่ที่ผู้นำพระราชย์เพียงคนเดียว และใช้อำนาจโดยยึดความคิดของตนเองเป็นเกณฑ์ วินิจฉัยตัดสินเรื่องต่าง ๆ ถ้าใครไม่เชื่อฟังก็อาจถูกฆ่าทิ้งได้อย่างง่ายดาย

๒. **อัคราธิปไตยแบบโลกาธิปไตย** ระบบสังคมการเมืองแบบนี้ประชาชนจะมีปัญญามากขึ้น แต่ถูกรอบงำทางความคิดโดยอิทธิพลของผู้นำเผด็จการที่ยึดความคิดเห็นของตนเป็นใหญ่ และอ้างผลประโยชน์ของประเทศชาติหรือประชาชนส่วนใหญ่ในการโฆษณาชวนเชื่อ เพื่อครอบงำความคิดของผู้คนในสังคมให้เห็นดีเห็นงามกับความคิดของผู้นำเผด็จการนั้นๆ ดังเช่นกรณีของฮิตเลอร์ที่เป็นเผด็จการโดยอ้างลัทธิชาตินิยมว่า ะทำการเพื่อผลประโยชน์ของชนชาติเยอรมัน หรือกรณีของสตาลินที่เป็นเผด็จการโดยอ้างลัทธิคอมมิวนิสต์ ว่าทำการเพื่อประโยชน์ของประชาชนส่วนใหญ่ที่เป็นชนชั้นชาวนาและกรรมาชีพ เป็นต้น

๓. **อัคราธิปไตยแบบธรรมาธิปไตย** ระบบสังคมการเมืองแบบนี้ประชาชนจะมีปัญญามากขึ้นระดับหนึ่ง และได้รับอิทธิพลจากการอบรมกล่อมเกลางของศาสนาต่างๆ แต่ถูกผู้นำที่มีอำนาจเบ็ดเสร็จที่ยึดความคิดเห็นของตนเป็นใหญ่อ้างหลักความเชื่อทางศาสนาที่ผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมศรัทธานับถือ เพื่อใช้อำนาจรัฐกระทำกับประชาชนตามที่ตนปรารถนา *จีนชื่อยองเต้* ที่สถาปนาตัวเองเป็นจักรพรรดิองค์แรกของจีนโดยอ้าง

ความชอบธรรมว่าตนเป็น “*โอรสสวรรค์*” ตลอดจนกษัตริย์ภายใต้ลัทธิเทวสิทธิ์ในศาสนาแบบเทวนิยมต่างๆ ที่อ้างความเป็น “*อวตารของเทพ*” หรือ “*สืบสายโลหิตมาจากเทพ*” ฯลฯ เพื่อปกครองประชาชนด้วยอำนาจเบ็ดเสร็จ ล้วนสงเคราะห์เข้าได้กับระบบสังคมการเมืองแบบนี้

ข. การเมืองระดับอารยชนที่ยึดประชาชนหรือโลกเป็นใหญ่

๔. **โลกาธิปไตยแบบอัคราธิปไตย** ระบบสังคมการเมืองแบบนี้ประชาชนจะมีความรู้มากขึ้น เข้าถึงความจริงทางวิทยาศาสตร์มากขึ้น และได้รับอิทธิพลจากแนวคิดแบบ “*มนุษยนิยม*” ที่ให้ความสำคัญกับแก่นสารคุณค่าของความเป็นมนุษย์แต่ละคน ยิ่งกว่าการให้คุณค่ากับเทพบนสวรรค์ตามความเชื่อทางศาสนาแบบ “*เทวนิยม*” ทั้งหลาย จนเกิดลักษณะของการเมืองการปกครองแบบประชาธิปไตยที่ยึดประชาชนหรือ “*โลก*” เป็นใหญ่ แต่ถึงแม้ผู้บริหารบ้านเมืองจะมาจาก การเลือกตั้งโดยประชาชน และใช้อำนาจรัฐภายใต้กรอบกติกาของกฎหมายรัฐธรรมนูญ ประชาชนก็ยังคงถูกรอบงำทางความคิดด้วยเหตุปัจจัยต่าง ๆ อันทำให้ถึงจะมีการเลือกตั้งประชาชนก็ยังเลือกผู้นำและพรรคการเมืองเดียวให้มีอำนาจเบ็ดเสร็จในลักษณะของเผด็จการรัฐสภาที่ฝ่ายค้านแทบจะไม่มีบทบาทคัดค้านอำนาจของฝ่ายรัฐบาลได้เลย ทำให้ผู้นำทางการเมืองที่มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนที่อำนาจมากจน

คล้ายกับเป็นระบอบอำนาจนิยม การเมืองของประเทศสิงคโปร์และกัมพูชาก็คือตัวอย่างที่อาจสงเคราะห์เข้าได้กับลักษณะของระบบสังคมนิยมเมืองประเภทนี้

๕. **โลกาธิปไตยแบบโลกาธิปไตย** ระบบสังคมนิยมเมืองแบบนี้ประชาชนจะมีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับประชาธิปไตยมากขึ้น และมีอำนาจในการควบคุมผู้บริหารบ้านเมืองผ่านระบบการเลือกตั้งที่เป็นธรรม ตลอดจนมีการใช้อำนาจรัฐภายใต้หลักนิติธรรมของบ้านเมือง แต่เป้าหมายทางการเมืองยังเป็นไปเพื่อประโยชน์ทางด้านวัตถุประสงค์ของประชาชนที่เป็นเรื่องทางโลก (Secularization) ประเทศที่ปกครองภายใต้ระบอบประชาธิปไตย ส่วนใหญ่ในโลกปัจจุบันอาจสงเคราะห์เข้าได้กับลักษณะของระบบสังคมนิยมเมืองแบบนี้

๖. **โลกาธิปไตยแบบฆราวาสธิปไตย** ระบบสังคมนิยมเมืองแบบนี้ประชาชนจะมีปัญญามากขึ้น และเห็นคุณค่าความสำคัญของความเจริญงอกงามทางด้านจิตใจที่อยู่เหนือเรื่องวัตถุประสงค์พรรคการเมืองและผู้บริหารบ้านเมืองที่มาจากการเลือกตั้งโดยประชาชนที่มีปัญญา ก็จะมีเป้าหมายการพัฒนาบ้านเมืองในทางที่เป็นไปเพื่อยกระดับจิตใจและสติปัญญาของผู้คนในสังคมให้มีความเจริญงอกงามมากขึ้น เพื่อสร้างสังคมที่ผู้คนอยู่ร่วมกันด้วยความอาทรเกื้อกูล และมีชีวิตอย่างร่มเย็นเป็นสุขท่ามกลางสภาพสังคมสิ่ง

แวดล้อมที่เอื้ออำนวยต่อการยกระดับคุณภาพชีวิตมนุษย์ทั้งทางด้านร่างกาย จิตใจ และสติปัญญา ระบบสังคมนิยมเมืองแบบนี้ น่าจะเป็นเป้าหมายของการพัฒนาที่ไม่เพื่อฝืนเกินจริงอันพึงเป็นไปได้ในโลกปัจจุบัน ซึ่งก็มีบางประเทศที่สามารถพัฒนามาได้ถึงจุดนี้

ก. การเมืองระดับอารยชนที่ยึดธรรมเป็นใหญ่

๗. **ฆราวาสธิปไตยแบบอัคราธิปไตย** ระบบสังคมนิยมเมืองแบบนี้ประชาชนจะมีปัญญาและภูมิธรรมมาก ถึงระดับที่ตระหนักรู้ว่า “ตนเองยังไม่ใช่ผู้มีปัญญาที่แท้จริง” และยินยอมพร้อมใจให้บุคคลที่ตนเห็นด้วยปัญญามากกว่า “เป็นผู้มีปัญญาและภูมิธรรมที่แท้จริง” ได้ใช้อำนาจในการบริหารปกครองบ้านเมืองอย่างเต็มที่ ในลักษณะ “เผด็จการโดยธรรม” เพื่อช่วยพัฒนาให้ผู้คนในสังคมเข้าถึงความเจริญงอกงามในแก่นสารคุณค่าของความเป็นมนุษย์ที่สมบูรณ์ได้อย่างสะดวกรวดเร็ว

แนวคิดเรื่อง “ราชาปราชญ์” (philosopher king) ในหนังสือ “The Republic” ที่มีชื่อเสียงของเพลโต (นักปราชญ์ชาวกรีกผู้เป็นอาจารย์ของอริสโตเติล) ก็สงเคราะห์เข้าได้รับความพยายามสร้างระบบสังคมนิยมเมืองแบบนี้ โดยเพลโตเห็นว่า การปกครองแบบประชาธิปไตยที่ยึดเสียงข้างมากของประชาชนเป็นใหญ่นั้น ยังไม่ใช่ระบบการเมืองการปกครองที่ดีนัก เพราะในเมื่อทุกสังคมย่อมมีคนโง่มากกว่าคนฉลาด

(ระดับที่เป็นนักปราชญ์) และคำเฉลี่ยของคนส่วนใหญ่ก็จะอยู่ที่ระดับปัญญาปานกลาง (ตามกราฟรูประฆังคว่ำหรือที่เรียกกันว่า “normal curve”) ฉะนั้นถ้าปล่อยให้คนส่วนใหญ่ที่มีปัญญาระดับปานกลางยึดกุมอำนาจรัฐ (ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือทางอ้อมก็ตาม) บ้านเมืองก็จะพัฒนาไปในทางที่มีความเจริญได้ระดับหนึ่งเท่านั้น สู้หาวิธีคัดเลือกคนที่มีปัญญาและภูมิธรรมเหนือค่าเฉลี่ย

ของประชาชนทั่วไปเพื่อให้มาบริหารบ้านเมืองอย่างมีอำนาจเบ็ดเสร็จในลักษณะของ “ราชาปราชญ์” ดังนั้นจะมีพลังในการนำพาบ้านเมืองไปสู่ความเจริญก้าวหน้าได้ยิ่งกว่า แต่สุดท้ายเพลโตก็ยอมรับว่าแนวคิดเรื่อง “ราชาปราชญ์” ของตนเองเป็นสิ่งที่เกิดขึ้นได้ยากในโลกแห่งความเป็นจริง ในหนังสือเรื่อง “The Laws” เพลโตจึงเสนอสิ่งที่ดีระดับรองลงมา (the second best) อันคือการสร้างระบบนิติธรรมที่มีความเป็นธรรมเพื่อใช้เป็นกรอบบริหารบ้านเมืองแทน “ราชา

ปราชญ์”

การบริหารปกครองสังคมสงฆ์ในสมัยพุทธกาลช่วงแรกที่อำนาจทั้งหมด รวมศูนย์อยู่ที่พระพุทธเจ้าซึ่งเป็นศาสดาของพุทธศาสนา ก็อาจสงเคราะห์เข้าได้กับลักษณะของระบบการปกครองแบบนี้

๘. ธรรมาธิปไตย

แบบโลกาธิปไตย เมื่อผู้คนในสังคมมีปัญญาและจะเข้าถึงอารยธรรมเพิ่มขึ้น

ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ ถึงขั้นสามารถจะอาศัยเสียงส่วนใหญ่ของสังคมเป็นเกณฑ์วินิจฉัยตัดสินเรื่องต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องเที่ยงตรงและมั่นคงอยู่ในเหตุในผลโดยยึดธรรมเป็นใหญ่ ระบบสังคมการเมืองนั้นก็ยกกระดប់ไปสู่ความเจริญงอกงามยิ่งขึ้นอีกขั้นดังตัวอย่างเมื่อสังคมสงฆ์ในสมัยพุทธกาลขยายตัวกว้างขึ้น มีพระอรหันตบุคคลที่เข้าถึงธรรมเพื่อเป็นกำลังของสังคมสงฆ์เพิ่มมากขึ้นถึงระดับหนึ่ง พระพุทธเจ้าก็ทรงกระจายอำนาจให้สงฆ์ปกครองกันเองตามหลักพระธรรม

วินัย ตลอดจนทรงให้ภิกษุแต่ละคนยึดสงฆ์และหลักพระธรรมวินัยแทนตัวของพระพุทธองค์ โดยแม้แต่พระพุทธเจ้าเองก็ทรงแสดงให้เห็นเป็นแบบอย่างด้วยการเคารพมติของสงฆ์และหลักพระธรรมวินัย เป็นต้น

๕. ธรรมาธิปไตยแบบธรรมาธิปไตย เมื่อผู้คนส่วนใหญ่ในสังคมมีปัญญาเข้าถึงอารยธรรมมากขึ้น ๆ ทั้งในเชิงปริมาณและคุณภาพ จนถึงระดับที่สามารถอยู่ร่วมกันได้อย่างสงบ สันติร่มเย็น โดยไม่จำเป็นต้องมีระบบการบริหารปกครองอะไรมาควบคุมบังคับผู้คนในสังคมอีก ระบบสังคมการเมืองของมนุษย์ก็จะยกระดับเข้าสู่ขั้นตอนสุดท้ายของสังคมในอุดมคติ ที่ไม่ต้องมีอำนาจรัฐมาควบคุมมนุษย์อีกต่อไป และมนุษย์ก็จะเข้าถึงอิสรเสรีภาพที่ใญ่พลย์ ดังเช่นที่สำนักมาร์กซิสม์ได้วาดฝันลักษณะสังคมในอุดมคติของลัทธิคอมมิวนิสต์ ที่เมื่อโครงสร้างการเอารัดเอาเปรียบระหว่างชนชั้นถูกขจัดให้หมดสิ้นไปแล้ว อำนาจรัฐก็จะสลายตัวไปเอง (withering away) และประชาชนก็จะสามารถเข้าถึงอิสรภาพที่สมบูรณ์ โดยไม่ต้องมีอำนาจรัฐมาคอยจำกัดสิทธิเสรีภาพต่าง ๆ อีก เป็นต้น

เมื่อตอนที่พระพุทธเจ้าทรงดำริจะตราระบบพระธรรมวินัยขึ้นตามที่พระสารีบุตรกราบทูลเสนอ นั้น พระพุทธองค์ได้ทรงพิจารณาด้วยญาณปัญญาว่า ในอดีตกาลของพระพุทธเจ้าบางยุคสมัยก็ไม่ได้ทรงบัญญัติระบบพระธรรมวินัย

เพราะสังคมยุคนั้นผู้คนส่วนใหญ่เข้าถึงธรรมจนไม่จำเป็นต้องสร้างระบบ พระธรรมวินัยที่เป็นการอาศัย “หลักนิติธรรม” มาควบคุมสังคม ขณะที่พระพุทธเจ้าในบางยุคสมัย ก็ทรงตราระบบพระธรรมวินัยเพื่อเป็นเครื่องมือการจัดระเบียบสังคมสงฆ์ ทั้งนี้เมื่อมาถึงยุคสมัยของพระพุทธองค์ก็ใกล้ช่วงปลายแห่งภวัตรกัป จิตใจของมนุษย์ได้เสื่อมลงมากจนยากจะสร้างสังคมในอุดมคติ ที่ไม่ต้องอาศัยระบบพระธรรมวินัยมาช่วยควบคุมสังคมสงฆ์ได้ ฉะนั้นจึงทรงตัดสินใจพระทัยเลือกสิ่งที่ดีรองลงมาอันคือการบัญญัติระบบพระธรรมวินัยขึ้น เป็นต้น

ถึงแม้ระบบสังคมการเมืองในอุดมคติระดับสุดท้ายนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้ในโลกแห่งความเป็นจริงปัจจุบัน แต่ก็มีประโยชน์ในฐานะเป็นเป้าหมายเชิงคุณค่าที่ช่วยสร้างเกณฑ์วินิจัยสำหรับเป็นหลักประเมินความเจริญของสังคมการเมืองมนุษย์ว่า “ดี” หรือ “ไม่ดี” อย่างไร โดยระบบสังคมการเมืองของประเทศไหนจะถือว่า “ดี”, “ดีกว่า” หรือ “ดีที่สุด” เมื่อเปรียบเทียบระหว่างระบบสังคมการเมืองของประเทศต่างๆ ด้วยกัน ก็ดูได้จากการที่ระบบสังคมการเมืองประเทศนั้นสามารถพัฒนาเข้าใกล้ระบบสังคมการเมืองอุดมคติในขั้นสุดท้ายนี้ได้ “ใกล้”, “ใกล้กว่า” หรือ “ใกล้ที่สุด” มากน้อยแค่ไหน

เปลี่ยนแปลงไม่ได้...

...การเมืองใหม่ไม่เกิด

บทความนี้ ตัดตอนมาจากหนังสือ **เปลี่ยนแปลงไม่ได้ การเมืองใหม่ไม่เกิด**
 พิมพ์โดยบริษัทฟ้าอภัย เป็นคำบรรยายของ **สมณะโพธิรักษ์**
 ในรายการโทรทัศน์ **“สงครามสังคม ธรรมะการเมือง”** ช่อง FMTV
 (โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ) เริ่มลงตั้งแต่ฉบับที่ ๑๓๕

(ต่อจากฉบับที่แล้ว)

ชีวิตที่ง่าย“นิด”เดียว แต่เป็นมหาพลังเอ็นโอบอุ้มโลกนี้ไว้

พระอรหันต์ทั้งหลาย เข้าไปแบกโลกนี้ไว้ ไปช่วยโลกเขาหน่อย เพราะท่านหมดกิจของตนแล้วท่านหมดภาระของตนแล้วเอาชีวิตไปอยู่กับสังคม ช่วยสังคม มีบาตรใบเดียวเลี้ยงตนด้วยปลีแข้ง มีชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น หากเขาเห็นว่า เรามีคุณค่า ทำงานให้เขาได้ เขาก็ใส่บาตรแชร์กันให้ยังชีพไป นี่เป็นเศรษฐศาสตร์ขั้นวิเศษของพระพุทธเจ้า โดยอาศัยถือบาตรใบหนึ่ง คนนี้ใส่บาตรให้ทัพพีหนึ่งคนนั้นให้อีกทัพพีหนึ่งเป็นการเฉลี่ยรับจากคนนั้นนิดคนนี้น้อยนี่คือเศรษฐศาสตร์อันเยี่ยมยอด เมื่ออาหารได้พอ เอาละ..พอฉันแล้ว ก็พอ เมื่อฉันเสร็จ ถ้าอาหารเหลือก็ใส่ถาดออกหมดหรือทิ้งไป ไม่เก็บอาหารไว้ไม่มีการสะสมสะสมก็อาบัติ ฟรุ้งนี้ไปใหม่ ถ้าเราไม่ตีพอเมื่อใดไปบิดบาศาตปราชานเขาไม่ใส่ให้ไม่ได้อาหารมากิน ก็ต้องอดตาย เขาไม่ใส่ให้ ๗ วันตาย ไม่ตายก็ต้องสึก ทำทายเป็นป่านั่น มีชีวิตเนื่องด้วยผู้อื่น ไม่ต้องสะสม แม้แต่อาหารที่ต้องกินทุกวัน สุดยอดมนุษย์เป็นอย่างนี้แหละ มีบาตรบริหารท้อง มีจิวรรบริหารกาย ไปได้ทั่วทุกสารทิศ ไม่มีบ้านช่องเรือนชานเป็นของตน ไม่มีเงินทอง ไม่ต้องสะสมวัตถุสมบัติ นี่ตัวอย่างของนักประชาธิปไตยสุดยอดที่มีชีวิตเป็นไปเพื่อผู้อื่น โดยที่ไม่ต้องมีอะไรวนกลับมาบำรุงบำเรอตัวเอง

ส่วนอารยชนระดับที่มีคุณธรรมไม่ถึงอรหันต์ก็จะบริสุทธิ์สะอาดไม่เท่าเทียมอรหันต์แต่ก็มีคุณธรรมที่เป็นประโยชน์ต่อผู้อื่นต่อประชาชนได้มากน้อยลดหลั่นกันลงไปเป็นขบวนการนี้แหละที่เป็นอารยะ โสดาฯ สกิทาฯ อนุภาฯ กันจริง และอารยชนขึ้นไปแล้ว จากโสดาบันไปเลย เรื่องทุจริตอกุศล เรื่องโลกโกรธหลง จะต้องน้อยลงจริงตามภูมิธรรมแต่ละคนแน่ๆ ดังนั้นการเสียสละให้ประชาชนได้จริงๆ โสดาบันก็อาจจะเสียสละได้ยังไม่มากเท่าสกิทาคามี สกิทาคามีก็อาจจะเสียสละได้ยังไม่มากเท่าอนาคามี ก็ตามภูมิจริงแน่นอน เป็นดิน แต่ที่เป็นประโยชน์แท้ก็เพราะจะไม่มีทุจริตอกุศลนั่นคือหลักประกันชั้นยอด หรือแม้จะมีก็ตามกิเลสของอารยชนผู้ที่กิเลสยังไม่หมดฤทธิ์บ้าง แม้จะยังไม่หมดโลก ไม่หมดโกรธ ไม่หมดหลงสนิท ทว่าใจที่จริงจะมียิ่งกว่า

บุคขุนแนนอน ย่อมดีกว่าคนที่ไม่มีหลักประกันที่ไม่ใช่อารยชนจริงอย่างแน่แท้

นัยยะอื่นๆ ที่ยืนยันความเป็นประชาธิปไตยของพุทธศาสนา อาตมาก็เคยยกตัวอย่างมา เช่น พระพุทธเจ้าตราก็คือ หลักธรรม จุติคิด มัชฌิมคิด มหาคิด เป็นต้น ซึ่งเป็นธรรมนุญของพุทธ เพื่อที่จะให้ประพุดิกัน หลักธรรมวินัยต่างๆ ยืนยันว่าเป็นประชาธิปไตย พระพุทธองค์ให้ยกธรรมวินัยเป็นใหญ่เป็นธรรมนุญ *ไม่ให้ตั้งบุคคลใด บุคคลหนึ่งเป็นใหญ่* ให้ใช้องค์สงฆ์เป็นคณะบริหารตามหลักธรรมวินัย นี่ก็คือประชาธิปไตย ไซ้มั๊ย ?

หรือใช้องค์สงฆ์ทำสังฆกรรมต่างๆ เป็นการทำงานที่ไม่แต่งตั้งบุคคลกำหนดตายตัว นี่ก็คือประชาธิปไตย ที่วิเศษ

หรือแม้แต่ลักษณะของการใช้ “เอกยยลิกา” ซึ่งเป็นการตัดสินโดยเอาเสียงข้างมากชนะ ด้วยความเสมอภาค ๑ คน ๑ เสียงเท่าเทียมกัน(one man one vote) นี่ก็ประชาธิปไตยที่ทุกประเทศในโลกต่างทำกันอยู่ทั้งนั้น พุทธทำมาตั้งสองพันกว่าปีแล้ว

หรือวิธีปฏิบัติการบริหารปกครองโดยเน้นการระดมสมอง(Brain Storm) โดยใช้การประชุมคณะสงฆ์ ให้หมั่นพรั่งพร้อมกันประชุม พรั่งพร้อมกันเล็ก นี่ก็ประชาธิปไตย

และในสถานที่ท่านก็ตรัสว่า “สภาใดไม่มีบัณฑิต ไม่มีผู้รู้ สถานที่นั้นไม่ใช่สภา” การใช้สภานี้ก็เป็นประชาธิปไตย เพราะฉะนั้นสมาชิกสภาจึงจำเป็นต้องเลือกปราชญ์หรือเลือกบัณฑิต เลือกผู้รู้ที่มีคุณธรรมเข้าไปทำงานในสภา ที่จะต้องบริหารปกครองก็ต้องเอาบัณฑิต

บัณฑิตที่พระพุทธเจ้าหมายถึงนี้ไม่ใช่บัณฑิตที่จบมาจากมหาวิทยาลัยแน่ ตามที่สมัยนี้มีเป็นกันแน่ แต่เป็นบัณฑิตที่หมายถึงผู้มีภูมิรู้อันประกอบไปด้วยศีลธรรมภูมิธรรมชั้นอารยะขึ้นไปนั้นต่างหาก

แต่สภาผู้แทนราษฎรทุกวันนี้ เอากันไม่ดี คนซื้อเสียง คนจี้โกง คนไม่สะอาด คนอวิชชา(โง่) ที่เรียกตามศัพท์ว่า พาล ไม่ใช่ “บัณฑิต” ตามธรรม(อารยชนหรือผู้มีภูมิธรรมที่แท้) เข้าไปในสภา เข้าไปเป็นคณะรัฐมนตรี สภาที่มีคนพาล เป็นสภาที่ไม่บริสุทธิ์ ไม่ใช่สภาของ “บัณฑิตชน” ไม่บริสุทธิ์แบบนี้จึงไม่ใช่สภา การเมืองจะเจริญกันได้ไง

วิธีการต่างๆเช่นนี้

ก็เป็นแบบฉบับของประชาธิปไตยทั้งสิ้น

การปลดแอกได้ มีอิสรเสรีภาพ มันไม่ใช่ประชาธิปไตยหรือ ?

พระพุทธเจ้าท่านปลดแอกเป็นอิสระได้ในยุคนั้นยุคทาสแท้ๆ พระองค์ก็สามารถทำให้คนปลดแอกได้จริง คนที่อยู่ในกรรมบุญของท่าน ปฏิบัติประพฤติให้ได้ตามกรรมบุญของท่าน คนพวกนี้เนี่ยแม้เป็นทาสอยู่ ก็หลุดจากความเป็นทาส แม้มีวรรณะต่ำก็หลุดจากความเป็นวรรณะ จะเป็นจัณฑาลเป็นศูทรเป็นแพศย์เป็นวรรณะอะไรก็เท่าเทียมกันหมด กษัตริย์ พราหมณ์ แพศย์ ศูทร เท่าเทียมกันหมด มีเสียงมีสิทธิ์เท่ากัน มี ๑ เสียงในสภาเท่ากัน มีความเป็นอยู่ประพฤติได้ อิสระมีศักดิ์มีสิทธิ์เท่าเทียมกันหมด จบสิ้นความเป็นทาส เป็นอิสรเสรีภาพ ซึ่งสามารถทำได้ในยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ระบอบอนันต์ ยุคทาสแท้ๆ แต่พระพุทธเจ้าท่านก็สามารถปลดแอกความเป็นทาสความเป็นวรรณะ ปลดแอกความเป็นศักดินาธิปไตย-อำมาตยาธิปไตยอะไรก็ตามแต่จะเรียกกัน ท่านปลดแอกได้หมด อิสรเสรีภาพเคารพนับถือกันด้วยธรรม

นี่คือประชาธิปไตยที่สุดยอด เห็นกันจะจะของพระพุทธเจ้า

ตัวอย่างมีมากมาย หลักฐานซัดๆอีกเรื่อง เช่น พระพุทธเจ้าถามพระเจ้าอชาตศัตรูเลย ว่า ถ้าอำมาตย์หรือข้าทาสของท่านสมัครใจเองแล้วเข้ามาอยู่ในกรรมบุญของพระพุทธเจ้า ปฏิบัติตนตามกรรมบุญได้ จนมีศีลมีธรรมมีคุณสมบัติตามกรรมบุญเลย แล้วท่านจะมาเอาอำมาตย์กลับไปเป็นข้าทาสของพระองค์คืนไหม ? หลักฐานนี้มียืนยันอยู่ในสามัญผลสูตร พระไตรปิฎก เล่ม ๕ สูตรที่ ๒ พระเจ้าอชาตศัตรู ต้องรับทูลปฏิเสธ “ไม่ได้ ๆ เป็นอย่างนั้นไม่ได้พะยะค่ะ จะกลับมาเป็นอำมาตย์มาเป็นข้าทาสอย่างเก่าไม่ได้ มีแต่ข้าพระพุทธเจ้าก็จะต้องกราบไหว้เขา”

แสดงว่าอำนาจฤทธิ์เดชหรือสิ่งที่พระพุทธเจ้าพาทำนี่ มันเป็นการปฏิบัติประพฤติที่ประเสริฐ ต้องเคารพ กราบไหว้บูชา จนต้องให้อิสรเสรีภาพแก่เขา แล้วไอ้การมีอิสรเสรีภาพปลดแอกได้นี่ มันไม่ใช่ประชาธิปไตยหรือ ?

ยิ่งกว่านั้น พุทธทำอิสรเสรีภาพได้ลึกเข้าไปถึงจิตวิญญาณอีกด้วย ผู้ปฏิบัติบรรลุตระม หลุดพ้นได้แท้จริง จิตผู้นั้นจะอิสระเสรีจากลาภ-ยศ-สรรเสริญ-ความสุข-อัตตทัตตสุข จะไม่ตกอยู่ใต้อิทธิพลหรืออำนาจหลอกล่อ มอมเมาของลาภ-ยศ-สรรเสริญ-ความสุข-อัตตทัตตสุขอีกเลย

เอาความสูญเสียของข้าศึกินมา

เพราะฉะนั้นถ้าเพื่อว่าไม่หลงติดสุขอย่างที่โลกโลภก็ย้เขาหลอกมา ตั้งแต่พฤติกรรมชาวโลกอบาย หรืออบายมุขผู้ติดอยู่ก็ยังเป็นสุขเป็นทุกข์ แต่คนผู้ไม่ได้สุขไม่ได้ทุกข์ด้วยแล้วในอบายหรือในอบายมุขนั้นนะ ก็คือ ผู้หลุดพ้นออกมาได้จริงๆเลย คนผู้นี้ก็ไม่ต้องไปเสียเวลาไม่ต้องเสียแรงงานไม่ต้องเสียทุนรอนอะไรกับเรื่องอบายที่เป็นความสูญเสียอันสำคัญมากในความเป็นมนุษย์ โสดาบันจึงได้เวลา-แรงงาน-ทุนรอนกลับคืนมาสร้างสรรสิ่งที่เป็นประโยชน์ได้มากขึ้น

นี่คือ ปิดอบาย หลุดพ้นจากโลกต่ำ โลกโลภก็ย้ขึ้นต้น คนที่เป็นโสดาบันหลุดพ้นได้จริงเมื่อกำจัดกิเลสต่างๆได้ถูกต้องตัวของมันจริง ไม่ว่าฆราวาสหรือภิกษุ ทำได้จริง เรียนรู้ศานาจนทำให้สัมมาทิฐิเถอะ

ในโลกขึ้นต่อมาก็โลกกาม โลกธรรม โลกอัตตา ตามลำดับของสภิกทาคามี ที่จริง..โลกกาม-โลกธรรม-โลกอัตตา โสดาบันก็ต้องเรียนรู้และก็ต้องลดละได้ระดับหนึ่งตามฐานะด้วย สภิกทาคามีคือผู้ลดกำจัดกิเลสกาม อันได้แก่ รูป,รส,กลิ่น,เสียง,โผฏฐัพพะ และกิเลสโลกธรรม อันได้แก่ ลาภ,ยศ,สรรเสริญ,โลภียสุข ซึ่งก็ต้องเรียนรู้กิเลสโลกอัตตาไปตามฐานะด้วย จนกระทั่งหมดสิ้นโลกกาม-โลกธรรม-โลกอัตตาตามฐานะของสภิกทาคามี ก็เป็นอนาคามี กิเลสโลกอัตตาที่เหลือคือ รูปราคะ,อรูปราคะ,มานะ,อุทธัจจะ,อวิชชา อันเป็นโลกโลภียะสุดท้าย อนาคามีปฏิบัติกำจัดได้หมดสิ้นก็เป็นอรหันต์

“อาริยบุคคล”ดังอาตมากล่าวนี้ จะไม่เหมือน “อริยบุคคล” ตามที่คนในศาสนาพุทธส่วนใหญ่ทุกวันนี้เข้าใจกันอยู่ คุณธรรมก็ไม่เหมือน คุณสมบัติก็ไม่เหมือน คุณลักษณะทางกายวาจาใจก็ไม่เหมือน เพราะอธิบายคำสอนของพระพุทธเจ้ากับคนละอย่าง อาตมาเข้าใจคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างนี้ ส่วนครูบาอาจารย์อื่นท่านก็เข้าใจคำสอนกันตามแบบของท่าน ทั้งๆที่ภาษาพุทธธรรมคำเดียวกัน แต่อธิบายต่างกัน ผู้ฟังอาตมาพูดมาตั้งขนาดนี้ก็คงจะพอเห็นแล้วว่าไม่เหมือนกันอย่างไร

อาตมาอธิบายแบบอาตมา ผู้เข้าใจได้ เชื้อถือก็เอาไปปฏิบัติ ก็จะได้มรรคผลตามแบบที่อาตมาพูด เท่าที่อาตมาอธิบายมา อาตมาก็เห็นว่าปฏิบัติได้จริง โสดาบันเป็นอย่างที่อาตมา

พูดนี้แหละ สกิทากามีก็เป็นอย่างนี้อาตมาพูด อนาคามี อรหันต์ก็จะเป็นอย่างนี้อาตมาพูด ส่วน
ครูบาอาจารย์อื่นก็ต้องบรรลุโสดาฯ-สกิทาฯ-อนาคาฯ-อรหันต์ตามแบบที่ท่านพูดกันเช่นกัน
ใครเห็นอย่างไหนดีก็เลือกเอาได้

อาตมาก็สอนมาไม่นานเลย แค่อัศจรรย์สิบๆเท่านั้น ถ้าเป็นหลายสิบปี หลายร้อยปี ก็
น่าจะได้“อารยชน”แบบนี้มากกว่าที่มีอยู่นี้แน่

คนต้องปฏิบัติได้จริง ถ้าปฏิบัติไม่ได้จริงก็เป็นคำสอนสูญเปล่า หรือคำสอนที่ไม่เป็น
จริงกันเท่านั้นเอง ไซ้ใหม่ ผู้ปฏิบัติได้จริงบรรลุมรรคผลก็เชื่อเชิญให้ใครๆมาดูได้ พระพุทธเจ้าตรัส
ว่าเป็น*เอหิภิกขุ* และเป็น*อกาลิโก* ก็ต้องจริงแน่ คือ ไม่จำกัดกาลเวลา แม้ยุคนี้ก็ปฏิบัติบรรล
ได้ถ้ามีผู้สัมมาทิฐิ トラบโดมีผู้ปฏิบัติดีปฏิบัติชอบ โลกไม่ว่างจากอรหันต์ นี่ก็เป็นคำตรัสยืนยัน
พระพุทธเจ้าแท้ๆ จะเชื่อไม่เชื่อก็แล้วแต่

อย่าถูกคำตรัสพระพุทธเจ้าเขี้ยวนะ !

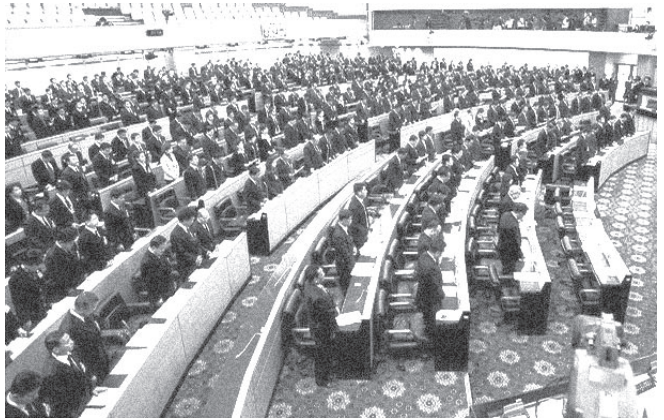

(ต่อฉบับหน้า)

๑๑๔๓ ๑๙

รอบบ้านรอบตัว
อุบลก ขอบท่ากาน

ประชาธิปไตยรอด... ระเบิด

...หรือรอดพระศรีอาริย์

คิดถึงนิทานอีสปคบเลือกนาย บ่นไปเลือกไป บางทีก็ได้ชอนไม้ซื่อป้อ บางทีก็ได้ฉกกระต่า
สุดแต่เวรแต่กรรม !

คิดแล้วมันน่าน้อยใจนะครับ เมื่อประชาชนแย่งอำนาจมาจากกษัตริย์ ขอบริหารจัดการเอง
ตั้งแต่ พ.ศ.๒๔๗๕ จนถึง ๒๕๕๓ เข้าไปแล้ว ดูท่าจะไปไม่ถึงไหน

ดูเหมือนเราจะไม่ได้เปลี่ยนคนในซะครับ แต่เปลี่ยนคนรับสัมปทาน !

แถมยังทะเลาะกันเสียยิ่งกว่าพัวเมียในสลัมเสียอีก !

“พ่อครับ แม่ครับ มีเรื่องจะบอก”

“ไอ้หนูรอก่อน พ่อแม่ไม่ว่าง...”

ไม่ว่างมาตั้งแต่ ๒๔๗๕ ถึง ๒๕๕๓

ปัญหาหนักการเมืองกลายเป็นมนุษย์สายพันธุ์ใหม่ ที่ถ่วงดึงประเทศชาติไม่ให้เจริญเติบโต
ไม่ทำให้ประชาชนมีความสุขสบายในขอบเขตที่เขาควรจะได้

การไม่สานต่อโครงการที่ดีๆของคนเก่า
การมัวแต่แสวงหาผลประโยชน์
การมัวแต่วิ่งหาเสียงไปวันๆ
การไม่ใส่ใจกับปัญหาของประชาชน
การไม่อุทิศชีวิตให้แก่ประชาชน ฯลฯ
วันนี้เราพบแล้วว่า นักการเมืองที่กำลัง
กลายเป็นแมงตัวใหญ่ขึ้น แล้วหนูตัวเล็กๆ
อย่างพวกเราจะอย่างไรดี ?

เหมือนแต่งงานนะครับ แล้วได้
สามีเฮงซวย กินเหล้า สูบบุหรี่ ขี้เกียจอีกต่างหาก
ขี้ขโมยอีกเรื่อง แถมยังชอบซ่อมตบตีภรรยา
จะอย่างไรดีล่ะครับ ?

นักวิชาการบางคน นักมองโลกในแง่ดี
หลายคนปลอบใจว่า นี่คือธรรมชาติ ประชาธิปไตย
จะค่อยๆ วิวัฒนาการ !

แต่เราจะเปลี่ยนให้การเปลี่ยนแปลงอยู่
ที่มีอยู่ถูกหลานหรือรุ่นของเรา ?

สายพันธุ์นักการเมือง ไม่ใช่สายพันธุ์
มนุษย์ แต่เป็นอสูร เป็นจอมบี๊ เป็นแดร์กควิล-
ล่า เป็นปอบ เป็นผีรอกอะไรต่ออะไรอีก
หลายชนิด

ข้อที่สำคัญก็คือ เราปล่อยให้สายพันธุ์รอก
เป็นคนบริหารประเทศ

มอบชีวิตนับล้านให้เขาบริหารจัดการ !

กลไกการคัดเลือกสายพันธุ์นักการเมือง

คงต้องรื้อทิ้ง แล้วสร้างใหม่

ตรวจบรรพบุรุษ ตรวจพ่อแม่ ตรวจ
พฤติกรรมในอดีต ตรวจไปถึง DNA ถ้า
จำเป็นก็ต้องตรวจ

ข้างเผือกเขาต้องมีรูปลักษณะครบตามข้อ
มงคลที่กำหนด

แมวลักษณะประเสริฐต้องมีสีผิวอย่างไร
ปราชญ์ชาวบ้านต้องมีคุณสมบัติอย่างไร
ศิลปินแห่งชาติต้องเข้าเกณฑ์อย่างไร
คงมีแต่นักการเมืองสายพันธุ์เดียวที่ไม่มี
เกณฑ์ตรวจสอบ มาจากนรกก็ยังมี

ลูกหลานเกร พ่อแม่อาจอดเล่นการเมือง
ญาติพี่น้องชายาเสพติดก็อาจอดเล่นการเมือง

เคยเอาคนใช้เป็นเมีย

เคยขโมยของในตลาด

เคยกินข้าวเย็นตอนบวชพระ

เคย ฯลฯ

กำหนดคุณสมบัติให้ละเอียดๆ เข้าไว้
ไม่เสียหายหรอกครับ

เราจะได้อันดีๆ ที่เป็นสายพันธุ์แท้ๆ สักที
การรอกอยประชาธิปไตยค่อยๆ เบ่งบาน
ก็เหมือนการรอกอปปี้ ไปไม่ร่วงหล่นในป่าใหญ่
อีกทีปีจึงจะได้ปู้ยที่ค่อยสลายแล้ว !

เราต้องเร่งปฏิริยาครับ เป็นความจำเป็น
จะฟิวชั่นหรือฟิวชั่นก็สุดแต่ความเหมาะสม
‘ประชาธิปไตย’ จึงกลายเป็นสัญลักษณ์
แห่งความล้มเหลว ที่เปิดโอกาสให้คนเลวๆ
มาบริหารประเทศ

เมื่อประเทศชาติล่มสลายทางเศรษฐกิจ
ด้วยความไม่รู้จักพิษแทรกซ้อนของ ‘ระบบทุน
นิยม’

ในหลวงได้ทรงพระเมตตาประทานอาวุธ
ก๊วักฤตสังคมด้วย ‘เศรษฐกิจพอเพียง’

และด้วยความหมายที่ไม่ขยับเขยื้อนของ
‘ประชาธิปไตย’ ที่ไม่สามารถสร้างทางรอดแก้
วิกฤติให้กับการบริหารบ้านเมือง ก็น่าจะ
Change เสียที

ใช้คำใหม่เออะ ‘เพื่อประชาชนสยาม’
‘เพื่อประโยชน์มหาชน’ ‘อุทิศชีวิตเพื่อ
ประชาชน’ ‘เสียสละทุกประโยชน์ให้แก่
ประชาชน’

หรือคำ-ความ ดีๆ ที่เปลี่ยนกรอบ
ความคิดที่จะกระตุ้นต่อมสติของนักการเมือง
ให้เกิดถูกใจ

‘ประชาธิปไตย’ ก็เหมือนหญิงขายบริการ
รัฐบาลใหม่มาแล้วก็ชุดใหม่ๆ มาตัดดวง
หาผลประโยชน์

บางรัฐบาลกินคนเดียวไม่พอ พาไปหา
กินนอกบ้าน แบ่งปันกับหุ้นส่วนอื่นๆ !

วันดีคืนดี ย่ามใจจะสร้างกฎหมายบังคับให้
ทุกคนเป็นโสเภณีให้หมด อย่างนี้ก็มีในโลก !

‘ระบบการเมืองประชาธิปไตย’ จึงเหมือน
รถเก่าที่หมดสภาพ

ยุบทิ้งแล้วผลิตใหม่เออะ

ลืมความคิดรัฐศาสตร์ ศาสตร์บริหาร
ศาสตร์ทั้งหลาย แล้วช่วยกันหาระบบที่เกิด
ผลที่สุด

แต่อย่างไรก็ตาม ‘ระบบ’ ที่ดี ก็เป็นแค่
ความคาดหวัง และเป็นความหวังในขณะฝัน

ร้ายกำลังเขียน

เพราะตัวจริง-เสียงจริง ก็คือ นิสัยสันดาน
ของนักการเมืองต่างหาก ที่ทำเพื่อตัวเอง
หรือเพื่อผู้อื่นมากน้อยแค่ไหน ?

รัฐธรรมนูญหลายๆ ฉบับยกเลิกเพราะไม่
ถูกใจ ด้วยข้ออ้างสารพัด

ขนาดอุตสาหกรรมที่ตั้งองค์กรอิสระเพื่อควบคุม
กันและกัน

รัฐบาลบางยุคก็ยังคงคนของตัวเองเข้าไป
แทรกแซง เพื่อบริหารประเทศแบบ ‘กินรวบ’

‘ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์’ เป็นยุคของ
การกินรวบโดยชอบธรรม เพราะมีการ
วิวัฒนาการเพื่อแก้วิกฤติของกลุ่มชน แต่ ‘ยุค
ประชาธิปไตย’ ที่พยายามจะสร้างอำนาจเบ็ด
เสร็จ โดยเอาคนของตัวเองเข้าไปแทรกแซง
องค์กรอิสระต่างๆ เพื่อปิดกั้นการตรวจสอบ
การทำงานของรัฐ

เป็นการสร้างระบบสมบูรณาญาสิทธิราชย์
ของคนที่เป็นสามัญชน แต่อยากใหญ่แต่ผู้เดียว

การทำงาน หากปิดกั้นการตรวจสอบ
หรือดึงฝ่ายตรวจสอบมาเป็นพวกตัวเอง หรือ
ตั้งพวกตัวเองไปอยู่ฝ่ายตรวจสอบ

นี่คือ ประชาธิปไตยยุคมืด เป็นยุคที่
สามัญชนกำลังสร้างบัลลังก์ให้ตัวเองเป็นกษัตริย์
เป็นยุคมืดอย่างแท้จริง !

ทำอย่างไรเราจะได้นักการเมืองที่เสียสละ
ที่ทำงานเพื่อส่วนรวม มีสำนึกแห่งความเป็น
คนสูง ?

กระบวนการคัดกรองเป็นเรื่องสำคัญ ผู้
เขียนอยากจะได้เรียนว่า ระบบที่ดีก็ต้องช่วยกัน
คิดใหม่

แต่บุคลากรก็ต้องมีระบบคัดกรองที่
‘พิเศษ’

แต่ใครจะเข้าบ้านเราซึ่งระมัดระวัง แล้ว
นี่จะให้เขาเป็นตัวแทนของเรา จะปล่อยวาง
ได้อย่างไร ?

ตรวจสอบคนเล่นการเมือง ๑๐ ชั้นครับ !
แต่ละชั้นควรเป็นเรื่องใหญ่มาช่วยกันคิดนะครับ

หมายเหตุ การแก้ไขระยะเร่งด่วนใน
ระบบ fast food คือ การปฏิบัติตาม
กฎหมายโดยไม่มียกเว้น ยิ่งเล่นการเมืองยิ่ง
ต้องเคร่งครัดบ้านเมืองก็จะสงบสุขได้ระดับหนึ่ง

บทบันทึกจาก ‘ตาเมื่อนม’

วันและคืนอันทิ้งเครียด...

ขวางพิธีไสยศาสตร์ ‘ฮุน เซน’

อาการเกรี้ยวกราด และถ้อยคำคำทอมาจาก คำให้สัมภาษณ์ของ สมเด็จพระฮุน เซน นายกรัฐมนตรี กัมพูชาที่แสดงออกต่อทางการไทย ภายหลังจากจำเป็นต้องยกเลิกกำหนดการเยือนปราสาทตาเมื่อนม ต.ตาเมียง อ.พนมดงรัก จ.สุรินทร์ อย่างกะทันหัน

อาการนี้ได้ถูกตั้งข้อสงสัยถึงความไม่ชอบมาพากลของการมาเยือนพื้นที่แห่งนี้ รวมถึงการรวมตัวประท้วงของกลุ่มเครือข่ายประชาชนผู้รักสันติ ว่าเกี่ยวข้องกับอะไรต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น

เนื่องจากสื่อมวลชนมิได้นำเสนอข่าวความเคลื่อนไหวของกลุ่มดังกล่าวมากนัก ‘เนชั่นสุดสัปดาห์’ จึงขอสัมภาษณ์ อัมพา สันติเมทนีดล หรือ ‘พี่หญิง’ ทีมข่าวเฉพาะกิจเอเอสทีวี และผู้สื่อข่าวพิเศษ FMTV ในนามเครือข่ายประชาชนผู้รักสันติ ซึ่งร่วมเดินทางไปกับกองทัพธรรม สันติอโศก และ วีระ สมความคิด ประธานเครือข่ายประชาชนต้านคอร์รัปชัน และภาคีเครือข่ายติดตามสถานการณ์กรณีเขาพระวิหาร

“เมื่อได้รับทราบข่าวว่า นายกษุณ เซน จะเดินทางมาบริเวณพื้นที่ทับซ้อน ๔.๖ ตาราง

กิโลเมตร ที่ปราสาทเขาพระวิหาร ทางกลุ่มจึงต้องการจะเดินทางไปประท้วง ซึ่งก็เป็นการทราบข่าวอย่างฉุกเฉิน โดยไม่มีการประกาศออกมาล่วงหน้า ทำให้มีกำลังพลที่รวมตัวเดินทางไปไม่มากนัก แต่คุณวีระอาศัยการบอกต่อกัน ซึ่งรวมกันได้ราว ๒๐๐-๓๐๐ คน โดยเดินทางมายังศาลหลักเมืองที่ อ.กันทรลักษ์ ทำให้ทราบว่า ฮุน เซนไม่ได้มาเยือนในบริเวณพื้นที่ทับซ้อน ๔.๖ ตารางกิโลเมตรเท่านั้น แต่จะเดินทางไปปราสาทตาเมื่อนมที่ จ.สุรินทร์อีกด้วย”

ยกแรกนั้น กลุ่มผู้รักชาติรวมตัวกันที่พุทธสถานศิระะอโศก อ.กันทรลักษ์ จ.ศรีสะเกษ เมื่อได้ทราบข้อมูลใหม่ ‘วีระ’ จึงสอบถามมวลชนแกนนำ ๑๐ คนว่าจะเดินทางไปยังปราสาทตาเมื่อนมหรือไม่และได้ข้อสรุปว่าจะเดินทางไปต่อที่ จ.สุรินทร์ ซึ่งต้องใช้เวลาไปอีกประมาณ ๓ ชั่วโมง โดยจะไปถึงในตอนบ่ายของวันที่ ๗ กุมภาพันธ์

เมื่อเดินทางไปถึงบริเวณกลุ่มปราสาทตาเมื่อน ได้มีนายอำเภอพนมดงรัก ออกมาต้อนรับทางกลุ่มเป็นอย่างดี ซึ่งโดยปกติแล้ว กลุ่ม

ปราสาทตาเมือนนี้ ได้เปิดให้คนเข้าไปเยี่ยมชมได้อย่างไม่มีปัญหาอะไร แต่ในช่วงที่สถานการณ์ไม่ค่อยปกติ ทางทหารได้ประสานให้กลุ่มของเราเข้าไปได้ที่ละ ๒๐ คน เพราะเกรงว่าทางกัมพูชาจะตกใจ

“ตอนแรกทางเจ้าหน้าที่ทหารต้องการให้ทางกลุ่มทยอยขึ้นไปชมปราสาทตาเมือนธมครั้งละ ๒๐ คน ซึ่งช่วงที่เริ่มเดินทางไปถึงก็เป็นเวลาบ่ายโมงแล้ว แต่เมื่อทหารให้เราเดินเข้าไปได้ครั้งละ ๒๐-๓๐ คน แทนที่จะให้เข้าไปได้ที่เดียว กว่าที่จะได้เข้าไปชมกันครบก็ใช้เวลานาน

ทั้งที่เดิมที่เราต้องการจะกลับตั้งแต่บ่าย ๓ แต่ที่สุดแล้วทางกลุ่มก็ไม่สามารถเข้าไปยังปราสาทตาเมือนธมได้ เพราะมีการถ่วงเวลาท่ามกลางอากาศที่ร้อนจัด ทำให้คุณวีระตัดสินใจเดินบุกเข้าไป โดยให้การ์ดเดินแถวหน้าเข้าไปจากปราสาทตาเมือนโต๊ดต่อไปอีกประมาณ ๒ กม. ก่อนจะถึงปราสาทตาเมือนธม ทำให้เวลาล่วงเลยมาจนถึงตอนเย็น และทำให้เราไม่สามารถที่จะเดินทางกลับไปยังพุทธสถานศิระษะอโศกได้ เพราะเป็นเวลาใกล้ค่ำแล้ว

คุณวีระเกรงว่าเดินทางออกไปอาจจะไม่ปลอดภัย เพราะมีกลุ่มเสื้อแดงชุมนุมอยู่ข้างล่าง จึงทำให้คิดว่าน่าจะต้องการนอนพักค้างคืนที่นั่น โดยมีการเจรจากันอยู่หลายรอบ ซึ่งก็สร้างความไม่พอใจให้กับทหารเป็นอย่างมาก

จุดประสงค์ของกลุ่มเราเพียงเพื่อเดินทาง

มาคัดค้านการเดินทางมาของ ฮุน เซน แม้ว่าในขณะนั้นจะยังไม่ทราบเวลาการมาถึงปราสาทตาเมือนธมที่แน่ชัด แต่ทางกลุ่มคิดว่า หากฮุน เซนเดินทางมาที่กลุ่มปราสาทตาเมือนได้ ก็เท่ากับว่าเขาจะสามารถแสดงความเป็นเจ้าของ ซึ่งก็มีชาวบ้านมาร่วมสมทบเพื่อคัดค้าน ทางคณะจึงตัดสินใจเดินทางฝ่าด่านนายอำเภอเข้าไป”

ต่อมาเราได้ทราบข่าวว่าฮุน เซน จะมาอย่างแน่นอนในเช้าวันรุ่งขึ้น วันที่ ๘ มวลชนจึงตัดสินใจค้างคืนที่ปราสาทตาเมือนโต๊ด แม้ว่าสถานการณ์จะค่อนข้างตึงเครียด

“ในคืนวันที่ ๗ กุมภาพันธ์ มวลชนประมาณ ๒๐๐-๓๐๐ คน ยืนยันที่จะปักหลักค้างคืนกันที่ปราสาทตาเมือนโต๊ด โดยไม่มีการเตรียมเสื้อผ้าและเสบียงขึ้นมา แม้ว่าตอนค่ากองทัพธรรมจะนำเสบียงมาให้และจะมาร่วมสมทบ แต่ก็ไม่สามารถนำเสบียงขึ้นมาได้ เพราะถูกปิดกั้นไม่ให้ขึ้นมาเด็ดขาด เมื่อเป็นที่แน่ชัดแล้วว่าพวกเราจะต้องพักค้างคืน ทหารก็ต้องการตัดเสบียงแม้จะมีการเจรจา โดยใช้วิธีขนถ่ายเสบียงขึ้นมา แต่ก็ถูกบล็อกอีกเช่นกัน เนื่องจากทหารถูกเปลี่ยนเวร เราก็ได้แต่กินกล้วยน้ำว้า และอาหารส่วนหนึ่งที่พอจะนำติดตัวขึ้นมาได้”

สถานการณ์บนปราสาทตาเมือนโต๊ด ณ เวลานั้น คนภายนอกจะได้รับทราบจาก FMTV และคลื่นชุมชนในเครือข่ายสันติอโศกเท่านั้น ส่วนฟรีทีวีช่องต่างๆ แทบไม่มีรายงานข่าวการปัก

หลักปักค้ำของกลุ่มวีระ และคนไทยผู้รักชาติ

“ส่วนใหญ่ในกลุ่มกองทัพธรรมจะเป็น ผู้หญิงและเด็ก เท่าที่ประเมินสถานการณ์แล้ว ก็ ไม่น่าจะเกิดความรุนแรง แล้วกลุ่มเสื้อแดงก็ไม่ น่า ที่จะเข้ามาทำอะไร ถ้าเทียบเมื่อตอนที่ไปภูมิจรอล เมื่อวันที่ ๑๘ กันยายน ปีที่แล้ว...แต่เมื่อเราปักค้ำ กั้นจนถึงเช้าของวันที่ ๘ ก็มีผู้ใหญ่ของกองทัพ ภาคที่ ๒ มีทหารคนสนิทมาประสานว่าขอให้ออกไปจากพื้นที่ในตอนเช้าได้หรือไม่ เพราะเขารู้ว่าสุน เชน จะมาบริเวณนั้น ซึ่งอาจจะทำให้ทหารไม่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้”

เนื่องจากสถานการณ์ในเวลานั้น กระแสข่าวเรื่องสุน เชน จะมาเยี่ยมชมปราสาทตาเมือนธม ก็ยังสับสนว่าจะมาหรือไม่มา แต่ตอนสายในวันนั้น กลุ่มวีระได้ทราบข่าวแล้วว่า สุน เชน มาถึงหมู่บ้านตาเมือน อ.บันไดเขมปิล จ.อุดรธานี และค่ายทหารใกล้ชายแดนไทยแล้ว

“ตอนนั้น สุน เชน มาในพื้นที่นี้แล้ว โดยอยู่ห่างประมาณ ๔-๕ กม. ทางทหารก็ขอร้องให้พวกเขากลับไป แต่เราอยู่จนถึงเที่ยง แล้วจะกลับออกไปอย่างแน่นอน โดยทหารไม่สามารถที่จะยับยั้งกลุ่มพวกเราได้ แต่ก็ขู่ว่าหากเกิดอะไรขึ้น จะมีการใช้กำลังเพื่อเคลียร์พื้นที่ หรือทหารก็อาจจะอุ้มพวกเราออกไปจากพื้นที่เลย”

สาเหตุที่กลุ่มวีระไม่ยอมถอนกำลังออกจากปราสาทตาเมือนโด้ด เพราะมีข่าวกรองยืนยันว่า นายกษุณ เชน จะเดินทางมายังปราสาทตา

เมือนธม เพื่อที่จะมาทำพิธีทางไสยศาสตร์ที่ปราสาทตาเมือน คล้ายกับที่เคยทำที่ปราสาทพระวิหาร และหากทางกลุ่มเรายังคงยังคงปักหลักชุมนุมกันต่อไป ก็จะทำให้ สุน เชน ไม่สามารถเดินทางเข้ามาประกอบพิธีในพื้นที่นี้ได้

จากบรรยากาศของการชุมนุมที่เกิดขึ้นตลอดทั้งคืนวันที่ ๗ ต่อเนื่องถึงช่วงเช้าวันที่ ๘ ด้านตัวแทนทหารกัมพูชาเจรจาสงบไฟให้สุน เชน เข้าตัวปราสาทตาเมือนธม โดยไม่ต้องผ่านขั้นตอนทางการทูตและกระทรวงการต่างประเทศ

แต่ พล.ท.วีรวิทย์ จรัสสมุทร แม่ทัพภาคที่ ๒ ซึ่งแจ้งต่อตัวแทนของกัมพูชาว่า ในสถานการณ์ที่ปราสาทตาเมือนธมค่อนข้างตึงเครียด และมีกลุ่มประชาชนชุมนุมที่อยู่ใกล้กับพื้นที่ด้วย โดยเกรงว่าหากทางทหารกัมพูชาเข้ามาในพื้นที่ อาจจะเกิดการขยายตัวของกลุ่มผู้ชุมนุม และทำให้สถานการณ์บานปลาย

ขณะเดียวกันทางกลุ่มคนไทยรักชาติก็มีการปราศรัยโจมตี ซึ่งน่าจะเป็นสาเหตุสำคัญที่ทหารกัมพูชาไม่มั่นใจหากมีการทำพิธีบริเวณปราสาทตาเมือนธมได้จนเสร็จจุลวง เนื่องจากเป็นห่วงเรื่องความปลอดภัยในตัวผู้นำ จึงยอมล้มเลิกพิธีและถอนกำลังเดินทางกลับไปในที่สุด

“แม้ว่าทางฝ่ายทหารของกัมพูชาจะขอเจรจาดำเนินทางยังปราสาทตาเมือน แต่เมื่อกลุ่มพวกเราปักหลักประท้วงกันอยู่ ซึ่งน่าจะเป็นเหตุผลที่สุน เชนไม่พอใจเป็นอย่างมาก”

“บอกได้เลยนะว่าหากพวกเราไม่อยู่จนเช้าของวันที่ ๘ กุมภาพันธ์ เช่นต้องเข้ามาทำพิธีทางไสยศาสตร์อย่างแน่นอน เพราะทางกัมพูชาจะมีการปักหลักเขตแล้ว และในอนาคตทางกัมพูชาที่จะต้องนำชาวบ้านมาสร้างหมู่บ้าน วัด เหมือนในกรณีพื้นที่ ๔.๖ ตารางกิโลเมตรที่ปราสาทเขาพระวิหาร ซึ่งวิธีการไม่ถูกต้อง แต่ชาวบ้านเขาต้องการที่จะไปทำกินบริเวณปราสาทตาเมือนโต๊ด ทหารก็ไม่ให้เข้า

ขณะที่สุน เชน เข้ามาได้ อีกหน่วยเราก็จะสูญเสียดินแดนนี้ไปไม่ต่างกัน เขาก็เลยบอกว่าเสียใจมากที่รัฐบาลไม่ให้ความสำคัญ ทั้งที่ควรนำที่ดินบริเวณนี้ให้ราษฎรไปทำกิน ทางกัมพูชาจะได้ไม่กล้าเข้ามา และหากต่อไปคนไทยส่วนใหญ่ไม่รู้ถึงสถานการณ์ที่เกิดขึ้นในพื้นที่ โดยทางรัฐบาลก็จะอ้างแต่เพียงว่าอยู่ระหว่างการเจรจาตลอดทั้งที่ทางกัมพูชาได้ตั้งเสาหลักเขตลงไปแล้ว”

ก่อนกลุ่มผู้รักชาติจะยกขบวนกลับ “วีระ” ได้พบเสาหลักเขตที่ทางกัมพูชานำมาปักไว้บริเวณตาเมือนโต๊ด ซึ่งข้ามเขตมาอยู่ในเขตไทยถึง ๒ กม. เป็นเรื่องที่ไม่ถูกต้อง ทหารก็ไม่มีการจัดการ ทางกัมพูชาก็มาอ้างว่าทางไทยก็ไปปักทางฝั่งโน้นเหมือนกัน ด้วยเหตุนี้กลุ่มผู้รักชาติจึงระดมพลกันไปถอนเสาหลักเขตแดน

“ทางเราจึงมีมติให้ถอนเสาหลักเขตของกัมพูชาออก ตอนแรกทางทหารบอกว่าลี้ก ๓

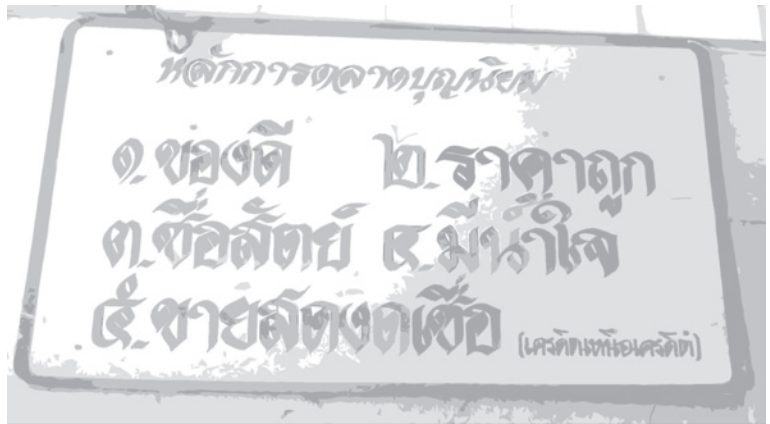
เมตรนะ จุดไม่ไหวหรอก แต่ปรากฏว่าไม่จริง ตอนอยู่ไม่นานหลักเขตนี้ก็หลุดออกมา ซึ่งก็ไม่เข้าใจเหมือนกันว่าทำไมถึงให้กัมพูชามาปักเขตในไทยได้...

เมื่อเหตุการณ์จบลงโดยสงบดีโดยไม่มีความรุนแรง ซึ่งไม่ใช่เรื่องง่าย เมื่อพวกเราเดินทางกลับทางทหารก็เข้ามาขอโทษที่อาจจะพูดจาไม่ดี และขอใจที่ซมมุมอย่างสงบ เพราะทหารเองเกรงว่าเหตุการณ์จะลุกลามบานปลาย และไม่ต้องการให้เกิดเหตุการณ์ปะทะกัน ประชาชนจะได้รับอันตราย ซึ่งเป็นหน้าที่ที่ทหารต้องรับผิดชอบเหตุการณ์ทั้งหมด จึงเท่ากับเราไปช่วยเขา...”

บางตอนจาก หมายเหตุชายแดน
โดย นภาพร แจ่มทับทิม
เนชั่นสุดสัปดาห์ ปีที่ ๑๘ ฉบับที่ ๕๒๔
๑๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๓

๑๑๑๑ ๒๑๗

ขอขอบคุณ...บุญนิยม !

ท่านผู้อ่านอาจจะเคยได้ยินคำว่า 'บุญนิยม' มาบ้างแล้ว ความหมายที่ง่ายๆ ก็ตรงกันข้ามกับคำว่า 'ทุนนิยม' นั่นเอง บุญนิยมเป็นการกระทำที่ยึดถือการให้ เป็นหลัก แบ่งเป็น ๔ ระดับ คือ

๑. การขายเอากำไรแต่น้อย
๒. การขายโดยไม่บวกกำไร หรือเท่าทุน
๓. การขายต่ำกว่าทุน หรือขาดทุน
๔. ให้หรือแจกฟรี

ในสังคมปัจจุบัน การทำธุรกิจที่เอากำไรไม่มากก็แทบจะไม่ค่อยได้ข่าวกันแล้ว นับประสาอะไรกับการขายโดยไม่บวกกำไร หรือต่ำกว่าทุน ยิ่งไม่ต้องพูดถึงการแจกฟรี เพราะนี่ไม่ใช่สมัยพุทธกาลที่มีอนาถบิณฑิกเศรษฐีทำทานจนหมดเนื้อหมดตัว

ถึงกระนั้น ยังมีกลุ่มชนซึ่งเชื่อในทฤษฎีบุญนิยมและปฏิบัติตามอย่างเคร่งครัด จนแทบไม่น่าเชื่อว่าความเป็นไปได้บังเกิดขึ้นแล้วบนพื้นพิภพนี้ นั่นคือชุมชนชาวอโศก ซึ่งมีสมณะโพธิรักษ์เป็นผู้นำ มีเครือข่ายอยู่ทั่วไปในหลายจังหวัด มีการสร้างงานในชุมชนด้วยระบบสาธารณโภคี และหาเลี้ยงตัวเองด้วยการผลิตสินค้าเครื่องอุปโภคบริโภคที่จำเป็นขายในราคาเท่าทุนหรือต่ำกว่าทุน อ่านแล้วคงต้องอ่านซ้ำ แล้วจะช่วยเหลือตัวเองได้อย่างไร เพราะกำไรก็ไม่ค่อยจะมี ลองไปหาคำตอบกันดีกว่า...

ดอกหญ้าฉบับนี้ขอแนะนำหน่วยงานบริษัท ขอบคุณ จำกัด เป็นตัวอย่างแรกเพื่อทำทนายภาวะ เศรษฐกิจโลก (กำลัง) ล่ม และเป็นกลุ่มปิดทองหลังพระของจริง

พนักงานในบริษัทขอบคุณทุกคนเป็นนักปฏิบัติธรรม ที่อาศัยและปฏิบัติธรรมอยู่ที่พุทธ สถานสันตโศก พวกเขาทำงานโดยไม่มีค่าจ้าง จึงเป็นงานบุญ ๑๐๐ % ลงไปกับพวกเขา กันดีกว่า คนแรกพี่ใจแก้ว อโศกตระกูล อยู่ เครื่องขอบคุณ เป็นฝ่ายผลิต เป็นพี่ใหญ่ซึ่ง มีฐานะเป็นผู้ปฏิบัติธรรมมาร่วม ๓๐ ปี

“ตอนแรกก็ไม่ใหญ่โตอะไร แต่งานค่อยๆ ขยายขึ้น พี่มาช่วยได้ ๗ ปีแล้ว ทำหลายอย่าง น้ำยาซักผ้า ยากันยุง ฯลฯ มีกันอยู่ไม่กี่คน ผล ผลิตส่งไปทั่ว ทำอะไรก็ขายได้ เวลาออเดอร์ มาเยอะ คนก็เท่าเดิม เราก็อึ้งมือเอา”

“สภาวะจิตที่ดีขึ้นกว่าแต่ก่อน แรกๆมี อัดตา เจอผัสสะก็วางไม่ค่อยลง ทำไปทำมาก็ วางใจไปเรื่อย พอฝึกได้มากขึ้นก็สบายใจขึ้น ทำงานไป ฟังพ่อท่าน (สมณะโพธิรักษ์) ไป แล้วเข้านอนเลย” แต่พี่ใจแก้วยังคงคุกรุ่นกระหายและสดชื่น

“พี่ ๕๐ ปลายๆแล้วนะ” ตอบด้วยความภูมิใจเมื่อถูกถามถึงอายุ

พี่ใจแก้วเคยมีครอบครัว และมีบุตรสาวหนึ่งคน การตัดสินใจใช้ชีวิตในวัดเยี่ยงนักปฏิบัติ ธรรมของพี่ใจแก้วเป็นสิ่งน่าทึ่ง

“แฟนนิสัยดี แต่ทางนี้เป็นทางออกที่ดีกว่าของชีวิต พี่ไม่ได้ทิ้งเขา แต่พี่ทำเพื่อขัดกิเลส ในตัวเรา เขาก็ยังเป็นเหมือนเพื่อน เราเข้าใจกัน ไม่ได้โกรธเกลียดกัน ลูกก็ยังไปมาหาสู่ตลอด ใช้ชีวิตในวัดจริงๆมาร่วม ๒๐ ปีแล้ว”

“แรกๆก็ไม่รู้จะอย่างไร แต่มีความตั้งใจที่จะทำงาน ก็เรียนรู้เอา นานๆไปมันก็เป็น สูตรผลิตต่างๆที่ทำก็มีอยู่แล้ว เราก็อพยายามเลือกใช้วิถีธรรมชาติมากที่สุด ใช้สมุนไพรเป็นส่วน

ใหญ่ โดยเฉพาะสปรีย์กัญชง มีหลายแบบ ที่ขึ้นชื่อก็ยกกันขง ๕ พลัง ประกอบด้วยสมุนไพร ๕ อย่าง”

พี่ใจแก้วอธิบายถึงผลิตภัณฑ์อีกหลายๆอย่าง ที่เครื่องแผลผลิต แทบไม่น่าเชื่อเลยว่ากำลังแรงงานอันน้อยนิดจะสามารถทำได้ถึงขนาดนี้ สินค้าทุกตัวจะเน้นที่ประโยชน์และความจำเป็น ไม่ผลิตของที่บำรุงกิเลส เมื่อชี้ไปที่ roll on พี่ใจแก้วบอกว่า

“นั่นเอาไว้ดับกลิ่นตัว เพราะคนที่ม่กลิ่นตัวแรงเขามีปัญหา เราไม่ได้ขายเครื่องประเทืองผิว!”

การทำงานที่เครื่องแผลมีตารางการทำงานที่แน่นมาก จะหมุนเวียนผลิตสินค้าแต่ละตัวไปเรื่อยๆ แต่ก็ไม่ได้ทำงานตามใบสั่งจนไม่มีเวลาไปทำอย่างอื่น ทุกคนจะตื่นนอนตี ๓ ครั้ง เพื่อสวดมนต์ ทำวัตรเช้า ๖ โมงช่วยกันทำอาหารขึ้นศาลา จากนั้นก็รับประทานร่วมกัน แล้วแยกย้ายกันไปทำงานฐานในโรงงานมัน

มีการประชุมอาทิตย์ละหน โดยมีสมณะเป็นประธาน มีปัญหาอะไรก็มาพูดคุยกันในที่ประชุม การทำงานที่นี่ไม่มีตำแหน่ง ใครทำงานมาก ขวนขวายมากก็ได้บุญมาก เพราะเป็นกิจที่เป็นทั้งประโยชน์ตนและประโยชน์ท่าน

ที่โรงผลิตเครื่องแผล ด้อย (พลังเพ็ญ คำด้วง) ซึ่งอยู่ฝ่ายปรุง กำลังจะมกเขม้นกับการทำแชมพู ห้าพลัง ซึ่งมีส่วนผสมของสมุนไพรห้าชนิด ด้อย เป็นมือเก่ามานาน ถ้าใครอยากได้รายละเอียด สินค้าเพิ่มเติม เชิญสอบถามรายละเอียดได้ ด้อย พร้อมจะให้ความร่วมมือและอธิบายถึงส่วนผสมต่างๆ ด้อยบอกว่าเราพยายามหลีกเลี่ยงส่วนผสมที่เป็นเคมีให้มากที่สุด

สินค้าที่ผลิตแล้วจะส่งต่อไปจำหน่ายที่ บริษัทของบคุณ มีการระบุราคาต้นทุนและราคา จำหน่าย ซึ่งการบวกหรือกำหนดราคานั้นเราจะไปคุยกับผู้ที่ทำหน้าที่นี้โดยตรงคือน้องสุภาพ เพชรสุข

ที่รู้จักกันในนาม ‘พยอม’ มีตำแหน่งเป็น ผู้จัดการ บจ.ขอบคุณ

“ที่นี่เป็นตัวแทนจำหน่ายสินค้าจาก ชุมชนต่างๆ เช่น บ้านราชา ศิริระอโศก ปฐมอโศก ฯลฯ มีนโยบายขายสิ่งที่ สมบูรณ์คือ ถ้าเป็นหน่วยงานของวัด เช่น แต่ชีวิต เราจะบวกเข้าไป ๒.๕ % ขายให้ พลันบุญคิด ๓ % ส่วนลูกค้าต่างๆไปเราบวก ๕.๕ % ถ้าไรตรงนี้เราไม่ได้คิดอะไรมาก แค่บวกค่าน้ำค่าไฟ จริงๆแล้วสิ่งที่พ่อท่าน สมณะโพธิรักษ์ตั้งเอาไว้คือ ไม่ต้องการแม่ แต่ส่วนนี้ อยากให้ขาดทุนไปเลย ให้ขาย เท่าทุนหรือขายต่ำกว่าทุน โดยเราใช้เงิน เดือนของพนักงานมาจุนเจือ คือพนักงาน รับเงินเดือนเป็นตัวเลข แล้วบริจาคให้กองทุนของบริษัทเพื่อนำมาใช้จ่ายในส่วนกลาง โดยที่ว่า ถ้าเป็นไปได้ก็ไม่บวกเลยแม้แต่ค่าน้ำค่าไฟ”

พยอมย้ายสำมะโนครัวมาอยู่ที่พุทธสถานได้ ๖ ปีแล้ว เมื่อก่อนก็ไปๆมาๆ เหมือนผู้ศรัทธา ทั่วไป เพราะทำงานแผนกขายอยู่ที่บริษัทส่งออกผลไม้กระป๋องจึงพอมีประสบการณ์มาบ้าง เพราะเคยทำบัญชีมาก่อน

“ดีใจที่มาช่วยงานที่นี่ เพราะรู้ว่าสินค้าที่ขายออกไปไม่ใช่สิ่งมอมเมา โดยเฉพาะข้าวสารไร้ สารพิษ เราพยายามขายถูกเท่าที่จะขายได้ ไม่มีกำไรมากเกินไป ที่จริงพ่อท่านอยากให้ขาดทุน ด้วยซ้ำ”

ระหว่างที่คุยกัน มีคนมาติดต่องานตลอด ทั้งซื้อ-ขาย ส่งของ รับของ พนักงานไม่ได้มี หลายคนเหมือนบริษัททั่วไป ดังนั้นพยอมจึงต้องเคลื่อนย้ายจุดหรือส่งเสียงเป็นระยะๆ นี้ รวมถึงพนักงานคนอื่นๆด้วย ซึ่งต่างทำงานตัวเป็นเกลียว หัวเป็นเนื้อกันทุกคน

พยอมเล่าว่าเคยมีแฟนและวางแผนจะซื้อคอนโดฯ ร่วมกัน แต่แล้ววิมานทลายเพราะแฟนซึ่งทำงานที่เดียวกัน บังเอิญต้องย้ายที่ทำงาน ทำให้ห่างเหินกันไป พยอมได้ฟังวิทยุรายการ

ท่านจันทร์ ก็เลยมาเลียบเคียงดู อยู่ข้างพุทธสถานสันตติโสภณได้เป็นคนวัด

น้องอีกคนที่นั่งทำงานอยู่ใกล้พยอมชื่อใหม่ (ฝากพร ครุฑสุวรรณ) เป็นผู้ทำงานมานานที่สุด เพราะอยู่มา ๕ ปีแล้ว เมื่อถามว่าทำงานแผนกไหน ใหม่ตอบว่า “ทำทุกอย่างค่ะ!” ก็อย่างที่บอก คืองานที่นี้กำหนดไว้ว่างานไหนมาก่อน-ทำก่อน เช่น ส่งของ ทำความสะอาด แพ้กของ รับออเดอร์ ฯลฯ ใหม่ยังปลื้มเวลาช่วงกลางคืนบางวัน ไปช่วยจัดรายการวิทยุของชุมชนด้วย โดยอ่านข้อเขียนดีๆ ออกอากาศในรายการเต็มใจให้กันหลัง ๒ ทุ่ม

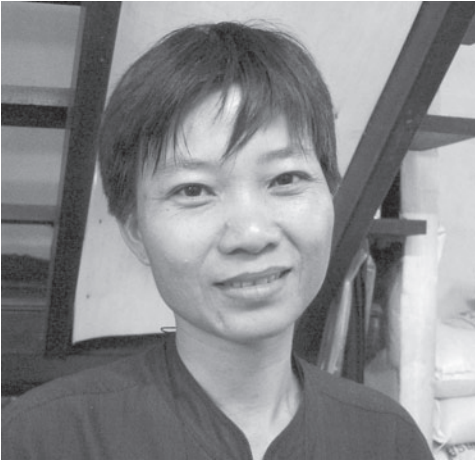
เมื่อเดินไปดูห้องทำงานถัดไป เห็นพนักงานกำลังนั่งกรอกข้าวสารใส่ถุงอย่างขะมักเขม้น ถุงข้าวสารกองสูงท่วมหัว น้องที่กำลังทำงานอยู่ชื่อ พนมธรรม นาวาบุญนิยม อยู่ฝ่ายโกดังข้าวสาร เป็นข้าวสารใหม่ที่ไรสารพิษมาจากชุมชนราชธานีอโศก จ.อุบลราชธานี

พนมธรรมบอกไม่ได้ออกหัก แต่เบื่อทางโลก ฝันแต่คิดหาที่ปฏิบัติธรรมที่มีพระดีๆ สั่งสอน เคยอยู่ปฐมอโศก จ.นครปฐม ๖ ปีกว่า

“มีความเชื่อมั่นในหมู่กลุ่ม ถึงแม้จะไม่มีเงินเดือนหรือเงินเก็บเลย เพราะพวกเราเอื้อเฟื้อดูแลกัน แม้ในยามเจ็บป่วย ล้มตายลงก็ไม่ต้องใช้เงิน ก็ฝากกันไป”

พนมธรรมเคยประสบอุบัติเหตุถูกขว้างหินใส่ที่คาง จนเป็นแผลใหญ่เย็บไปหลายเข็ม

“มันคงเป็นวิบาก ตอนนั้นไปฟังอภิปรายที่ ม.ธรรมศาสตร์ คัดค้านการปฏิบัติงานของรัฐบาล

ชุดเก่า ช่วงกลับบ้านนั่งในรถสองแถวกับเพื่อนๆ มีคนที่อยู่ฝ่ายตรงกันข้ามขับรถอยู่ที่ประตูทางออก ขวางขูดน้ำ ก้อนหิน สิ่งสกปรกมาที่รถ เราโดนเข้าไปอย่างจัง รู้สึกมีเงิน ไม่รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น เลือดไหลโชก หยุดพักงานเป็นเดือนเลย กระจุกกรรมร้าย คิดว่าเป็นวิบาก เราคงไปทำอะไรใครไว้นะ ไม่เจ็บแค้นนะกะ ไม่ใช่ความผิดเรา...ใครทำอะไรก็ได้ของมัน”

ขอกล่าวถึงพี่กอบบุญญ ไวยฤกษ์ หรือพี่กอบคนดังที่มีวรยุทธ์ในการส่งของที่เร็วเหลือเชื่อ พี่

กอบแข็งแรง ว่องไว กระจับกระจงอยู่ตลอดเวลา พี่กอบบอกว่าเคยเป็นครูบ้านนอก ๑๘ ปีที่ จ.อยุธยา (เคย)มีครอบครัวแล้ว ลูก ๒ คน เมื่อ ๒๓ ปีที่แล้วได้อ่านหนังสือแสงสุญและสารโศกในห้องสมุดประชาชน เข้าใจเดี๋ยวนั้นเลย คิดว่าทางนี้ตรงที่สุดแล้ว แต่สามี่ซึ่งเคยบวชเป็นพระมา ๑๓ ปี ไม่เห็นด้วย และคิดว่าภรรยาตัวเองบ้า เพราะ ‘หนีผิวมาอยู่กับพระ’ ส่วนลูกๆก็คิดเหมือนบิดา พี่กอบใช้เวลา ๒ ปีหลังจากที่ได้อ่านหนังสือพาตัวเองนั่งรถเมล์มาที่พุทธสถานสันตติโศก เพื่อต่อยอดจากสิ่งที่ได้อ่านมาจากหนังสือ

ช่วงแรกๆ พี่กอบปฏิบัติธรรมที่วัด ถือศีล ๘ แต่กลับบ้านทุกเสาร์-อาทิตย์ ถือศีล ๕ เพื่อไปส่งสวย? (พี่กอบพูดยั่วว่า “ไปส่งสวยจริงๆ !”) จนกระทั่งวันหนึ่งเจอผู้หญิงแปลกหน้าอยู่ในบ้าน ก็เลยหยุดส่งสวยไป และไม่กลับไปเยี่ยมบ้านอีกเลย

“โอ๊ย...สบายกว่ากันเยอะ ไม่ต้องเป็นห่วงเขา ไม่ต้องกลัวว่าไปไหน เมื่อไหร่จะกลับบ้าน อยู่ที่นี่ทำงาน บุญไปเรื่อยๆ ชีวิตนี้พอแล้ว...”

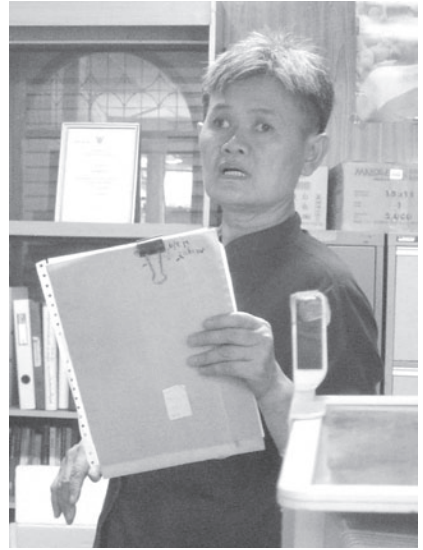
พี่จอมศรี นนทรีย์ เป็นอีกผู้หนึ่งที่ร่วมรถไฟขบวน ขอบคุณมานาน นับเป็นอันดับสองต่อจากไหม พี่จอมศรี เป็นคนร่าเริง ทำงานไม่หยุด “ทางนี้เลือกแล้ว มั่นใจ ที่สุด ! ไม่ลองไม่รู้”

พี่จอมเคยเป็นสาวอยู่โรงงานทอผ้าแถวคลองสาน ทำงานเก่งจนได้แก่ซื้อวิทยุให้หนึ่งเครื่อง วันหนึ่งพี่ จอมได้ฟังทำนจันท์เทศน์ เลยติดตามรายการของท่าน เรื่อยมา ได้มีโอกาสถามปัญหาธรรมะบ่อยครั้ง ในที่สุด จึงชักชวนไหม หอบหิ้วกันมาที่พุทธสถานสันตติโสภ

“ตอนอยู่โรงงานเคยมีพ่อบุญเมียบึงตายมาขออุทิศด้วยนะ แต่พี่ให้น้องสาวคุยแทน เรา ไม่มีจิตไปทางโน้นเลย ไม่สนใจ...งานบุญหนักกว่างานโรงงานเยอะ แต่เราเข้าใจในธรรมะ เพิ่ง มาเข้าใจตอนมาปฏิบัตินะ ทำให้เราเห็นความ เป็นจริงมากขึ้น”

รักให้ อยู่สำราญ หรือพี่ศรีจิต เป็นผู้ที่ทำ งานระหว่างเครือแหและขอบคุณ คงไม่ต้องอธิบาย ว่าทำอะไรบ้าง เพราะ “งานก็คืองานค่ะ” พี่จิต พร้อมเสมอที่จะร่วมลุยด้วย

พี่จิตเคยเป็นครูประถมที่ จ.เพชรบูรณ์ ร่วม ๒๒ ปี การมาอยู่ร่วมกับหมู่กลุ่มผู้ปฏิบัติธรรม เป็นอีกมิติหนึ่งที่พี่จิตคิดว่า “เราจะต้องเรียนรู้ อยู่ เสมอ การสัมผัสสัมพันธ์กับหมู่ทำให้เรารู้จักว่า ใครเป็นใครมากขึ้น สิ่งที่เห็นอาจไม่ใช่สิ่งที่เราคิด”

เมื่อไม่นานมานี้ พิจิตลัมป่วยและไปรักษาตัวที่ต่างจังหวัด ได้มีโอกาสพิจารณาถึงสิ่งต่างๆ รวมทั้งตรวจสุขภาพจิตของตน ทำให้เห็นว่าทางที่เลือกและกระทำอยู่นั้นไม่ผิดเลย พิจิตมีความเชื่อมั่นในหมู่มิตรมากขึ้น

“ระหว่างป่วย ดิฉันไปเรียนรู้อาชีพทำนา เข้าใจเลยว่าทำไมพ่อท่านถึงให้ความสำคัญกับอาชีพนี้มาก โชคดีที่ได้เรียนรู้ค่ะ...”

กล้าฟ้าฝน นครศรี หรือน้องปุ๋ย ว่ากันว่าเป็นมือหนึ่งของบริษัทเลยทีเดียวนะ เพราะเป็นทั้งงานธุรการ งานทั่วไป หรือแม้แต่กรรมกร ปุ๋ยเป็นสาวอึดแค้น ขยันขันแข็ง สรรพคุณล้นด้วย !

จะไม่กล่าวถึงก็กระไรอยู่ หนุมเดียวที่ช่วยหมู่มิตรเครื่องหาทำงานอย่างแข็งขันและจริงจัง คือ วันชัย สันทอง ผู้อาจหาญทำงานได้โดยไม่มีปัญหาแม้อยู่ท่ามกลางหญิงล้วน ขอคารวะ...

เนื่องจากเครื่องหาขบคุณตั้งอยู่ในพื้นที่ชุมชนสันตืออโศก ดังนั้นการมีนักบวชมาช่วยงานจึงเป็นเรื่องธรรมดา ลิกขมาตุพนเย็น อโศกตระกูล เป็นนักบวชหญิงที่บวชมาหลายสิบพรรษา ท่านช่วยงานที่เครื่องหาตั้งแต่แรก และได้กระจายงานให้คนอื่นๆ ทำมาตลอด แต่ท่านก็ยังมีภาระผูกพันอยู่ ทุกวันนี้ท่านช่วยทำงานบดซึ่งไม่ใช่เรื่องเล็กๆเลย เพราะการล้างและป่นงา ๑๒๐ กิโลกรัมในแต่ละครั้งไม่ใช่เรื่องง่าย ขณะเดียวกันท่านก็ไม่ทำงานของนักบวช นับว่าเป็นการทำงานบุญนิยมเต็มรูปแบบ

ลิกขมาตุพนเย็นยังช่วยในด้านการเกษตร สวนผักที่ชุมชนมีความสมบูรณ์และไร้สารพิษ ท่านเป็นอีกผู้หนึ่งที่รณรงค์เรื่องเกษตรอินทรีย์อย่างจริงจังอีกด้วย

๑๑/๕/๖๓ ๓๕

นอกจากนี้ยังมีอาสาสมัครช่วยงาน
อีกหลายท่าน ที่มีอุดมการณ์และความ
เชื่อมั่นอย่างเดียวกัน หมุนเวียนกันมา
เสียสละแรงงานตามกำลังและเวลาอันสมควร

อาจกล่าวได้ว่าบริษัทขอคุณเป็น
บริษัทเดียวที่มีนโยบายบริหารงานแบบ
บุญนิยม ๑๐๐%

กิจวัตรประจำวันของพยอมและ
เพื่อนร่วมงาน (ญาติธรรม) ก็ไม่ต่างกัน
เลยดังที่กล่าวแล้ว เลิกงานบางวันก็ไปฟัง
ธรรมหรือประชุม หรือไม่ก็ศึกษาธรรมะ
ในห้องเรียน พนักงานบริษัทขอคุณทุก
คนเป็นนิสิตสัมมาสิกขาลัยวังชีวิต ซึ่งมีการ

เรียนร่วมกัน โดยสมณะเป็นผู้ชี้แนะ มีการตรวจศีลและทบทวนกรรมสาม คือกาย วาจา ใจ
ระลึกว่าเวลาที่ผ่านไปแต่ละวัน เราทำกรรมดีหรือชั่วอะไรบ้าง ฯลฯ ระยะเวลาเรียนประมาณ ๖ ปี
เรียนจบถ้าสมัครบวชเอาไว้ ก็จะได้รับพิจารณาว่าสมควรเป็นปะ (ผู้ปฏิบัติธรรม) หรือไม่ ซึ่งจะ
มีโอกาสได้เลื่อนขั้นเป็นนักบวชต่อไป ฟังดูแล้วหนักพอๆ กันกับชีวิตนักธุรกิจต่างๆไปเลย ที่ทำ
งานวิ่งหาเงินในสังคมต่างกันเพียงว่าการผ่อนคลายเป็นหลังเลิกงานเขาไปพักผ่อนตามสถานบันเทิงแทน
(หนักมาก!) โดยเฉพาะผู้มีรายได้สูง ภาษาฝรั่งในโลกธุรกิจการเงินกล่าวว่า Work hard, play hard
ทำงานหนักก็เล่นหนัก (จ่ายหนัก ผลาญหนัก มั่วหนัก!) แต่สำหรับผู้ทำงานชาวอโศก ในระบบบุญ
นิยมคงต้องให้นิยามว่า Work hard, pray hard ! แทน ฟังดูน่าจะเหมาะสมมากในโลกที่ทุน
นิยมกำลังปั่นป่วนอย่างเช่นทุกวันนี้ ท่านผู้รู้บอกกับผู้เขียนว่า...โอกาสที่ทุนนิยมจะล่มจนราบเป็น
หน้ากลองจะเกิดขึ้นภายใน ๑๐ ปีนี้ ! แต่บุญนิยมยังคงอยู่ !

ถ้าเราจะเตรียมพร้อมแต่เนิ่นๆ ก็คงไม่เสียหายอะไรใช่ไหม ?

ลิขิตมาตุพนธ์เย็น อโศกตระกูล

เล่าสู่กันฟัง
ฝากถวีน

The Spirit Level

ทุกวันนี้มีการพูดถึงความแตกแยกระหว่างคนไทยมากขึ้น เปรียบว่าไม่เคยมีช่วงไหนของประวัติศาสตร์ไทย ที่สังคมแตกแยกกันมากถึงขนาดนี้ ขนาดไหน...ก็ขนาดมีการแนะนำให้แบ่งแยกดินแดนไปโน่น นักวิชาการ ผู้รู้ รวมทั้งคอลัมนิสต์ น.ส.พ. และโทรทัศน์ต่างพากันออกมาให้ความเห็นต่าง ๆ นานา บ้างก็ให้คำแนะนำชี้แนะ ชักชวนให้สมานฉันท์ ผู้มีอำนาจและผู้แทนประชาชนบางกลุ่มรวมทั้งผู้ไม่แทนเพราะถูกแบนจากการเมืองก็ออกมาประกาศว่า แก่รัฐธรรมนูญเถอะ เพราะรัฐธรรมนูญฉบับนี้สร้างปัญหา ทำให้ผู้ไม่หวังดีต่อประเทศชาติทำงานไม่ค่อยสะดวก เอ๊ะ...ไม่ใช่ ทำให้นักการเมืองทำผิดแล้วต้องถูกลงโทษ...ก็ไม่ใช่อีกนั่นแหละ เขาหวังดีต่อประชาชน คือรัฐธรรมนูญบางข้อเมื่อแก้แล้ว ทำให้การซื้อเสียงง่ายขึ้น ประชาชนก็มีเงินใช้มากขึ้น คนทำผิดเพราะใช้อำนาจในหน้าที่ก็ให้พ้นไป เพราะเขาจะได้กลับมาแจกเงินให้ประชาชนอีก ไม่พ่นคำว่า เงิน เงิน เงิน นั่นแหละ แต่ว่าเงินของใคร ??

จริงหรือ...ที่คนยากคนจนทั่วไปคิดว่า ถ้ามีเงินแล้วอะไรจะสะดวกขึ้น ?

จริงหรือ...ความยากจนเป็นสิ่งน่ารังเกียจ จนไม่มีใครต้องการเป็นคนจน ?

จริงหรือ...คนบางคนเห็นใจคนจน บอกว่าแคร์คนจน จะช่วยให้พ้นจากความยากจน ถ้าช่วยให้เขากลับมามีอำนาจอีก ทั้งที่ในช่วงที่เขา(เคย)มีอำนาจ เขาได้ใช้อำนาจนั้น ทำให้คนจนยิ่งจนลงไปอีก

ผมเพิ่งจะได้ภาษีคืนสองแสนดอลลาร์ รักประเทศนี้จัง!
แต่ทำไมถึงรกรากปรกอย่างนี้!

รากลึกจริงๆของปัญหาทั้งหมดมาจากไหน ?

บทความใน Bangkok Post วันที่ ๓๐ พ.ย. ๒๕๕๒ หัวข้อ Thailand's shocking inequity statisticie กล่าวไว้ว่า 'ประเทศไทยมีความแตกต่างระหว่างชนชั้นมากที่สุด ในเอเชีย' เป็นบทความที่น่าสนใจ โดยเปรียบเทียบช่องว่างระหว่างคนรวยกับครอบครัวคนที่จนมาก มีความสูงถึง ๑๓ เท่า เมื่อเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน และเกือบจะเท่ากับประเทศในอาฟริกาบางประเทศ โดยเฉพาะประเทศที่มีปัญหาภายใน ซึ่งความไม่เท่าเทียมกันนี้ ทำให้คนจนเกิดความเคียดแค้นและโกรธเคือง

จนเป็นเหตุให้เกิดสงครามกลางเมืองขึ้น...

หลายๆประเทศในยุโรปหรือระบอบให้ซัดคือประเทศในแถบสแกนดิเนเวีย ไม่มีปัญหาด้านเศรษฐกิจและการถ่วงละเมิดสิทธิมนุษยชน ทั้งๆที่บางประเทศยังมีการปกครองระบอบกษัตริย์อยู่ แต่ไม่มีปัญหาเกี่ยวกับชนชั้นหรือความแตกแยกในสังคม ทำให้มองเห็นว่าระบอบกษัตริย์ไม่ได้เป็นต้นเหตุให้เกิดความแตกแยกของคนในประเทศเลย แต่ปัญหาของสังคมไทยที่มาจากชนชั้นที่ถักถั่น เป็นเกมระหว่างผู้ฉวยโอกาสกับผู้ด้อยโอกาสมากกว่า

ในยุโรปมีการเก็บภาษีสูงมากตามระดับรายได้ที่แตกต่างกันไป แต่ที่เมืองไทยคนธรรมดาสามัญถึงคนจนต้องเสียภาษีในอัตราสูงเมื่อเทียบกับรายได้ปกติ ส่วนคนรวยมักหาช่องทางหลีกเลี่ยงไม่เสียภาษีในจำนวนที่ถูกต้อง และถ้ามีโอกาสก็จะไม่จ่ายเลย โดยสังคมส่วนใหญ่จะมอง

เป็นเรื่องธรรมดา มีการจ้างวานนักบัญชีทำตัวเลขที่แตกต่างกันเมื่อถึงคราวถูกตรวจสอบ หรือไม่ก็แจ้งเท็จเอาดีๆ เพราะไม่มีสำเนียงรับผิดชอบต่อสังคม กิเลสโลภบังตาจนมองไม่เห็นความสำคัญในความมั่นคงของประเทศชาติ ทำให้คนรวยรวยยิ่งขึ้น และคนจนยิ่งจนลง

นี่คือทฤษฎีคนรวยสร้างคนจนก็คงไม่ผิด

ตัวอย่างอดีตนายกษัตริย์ผู้มักพูดเสมอๆว่า เป็นห่วงคนจน ต้องการช่วยคนจน แต่นำเงินไปฝากที่ต่างประเทศเพื่อหลีกเลี่ยงภาษีหรือเปล่า...หรือเกรงว่าฝากเงินในประเทศแล้วจะทำให้สภาพการเงินของประเทศคล่องเกินไป แล้วประเทศเราจะเจริญเร็วขึ้น ทักษิณมีส่วนทำให้คนจนเพิ่มขึ้น เพราะกอบโกยไปจากเขาแต่ไม่ยอมคืนเขา

จากหนังสือ Spirit Level เขียนโดย Richard Wilkinson และ Kate Pickett กล่าวว่าชีวิตมีความสำคัญน้อยลง เป็นเพราะการเจริญเติบโตที่อยู่เหนือความเสมอภาคของกลุ่มคนรวยในสังคม ซึ่งเห็นได้รอบๆตัวเรา เป็นความไม่เสมอภาคที่ทำให้หวังจรชีวิตสั้นลง เต็มไปด้วยโรคภัยไข้เจ็บ และไม่มีความสุข : อันเป็นต้นเหตุของปัญหาที่เกิดในกลุ่มคนหนุ่มสาวฐานะปานกลางถึงต่ำ เช่นปัญหาการตั้งครรภ์ก่อนวัยอันสมควร ปัญหาความรุนแรง ปัญหาโรคอ้วน-น้ำหนักเกิน อาชญากรรมและการเสพติด ทั้งหมดนี้เป็นตัวทำลายความสัมพันธ์ระหว่างผู้คนที่เกิดในสังคมเดียวกัน แต่คนละชนชั้น ทั้งยังมีส่วนทำให้เกิดการผลักดัน ต้องการ และจับจ่ายมากขึ้น (ภาษาพระ...กิเลส)

ในสังคมผู้ใช้แรงงานหรือผู้มีรายได้น้อย จะรู้สึกว่าคุณอยู่ในระดับที่ห่างจากชนชั้นรวยมาก รู้สึกเวทนาตัวเอง และพยายามหลอกตัวเองว่า ถ้ามีเหมือนคนรวยเราก็จะเป็นคนชนชั้นสูง และจะไม่ห่างจากสังคมมากเกินไป พลั้งขับเคลื่อนความคิดนี้จะปล่อยออกมาในรูปของการจ่ายและจ่าย เช่น คนที่มีรายได้ชักหน้าไม่ถึงหลัง เห็นโฆษณารถยนต์ในโทรทัศน์ก็อยากมีรถขับกับเขาบ้าง เพราะเชื่อว่าจะทำให้ตนมีความมั่นใจและสังคมยอมรับ เมื่อซื้อรถแล้วรายจ่ายเพิ่มขึ้น ความทุกข์ก็ทวีคูณ ต้องทำงานมากขึ้นเพื่อหาเงินมาใช้หนี้ คิดว่ามีหนี้เพราะเงินไม่พอ ไม่ได้คิดว่ามีหนี้เพิ่มเพราะไปซื้อรถ นี่คือเหตุผลต่างๆว่าทำไมคนรวยทำให้คนจนจนลง สื่อและความเชื่อในทางที่ผิดถูกนำมาใช้ด้วยความฉลาดของคนรวย แต่ผู้รับเคราะห์ก็คือคนจน

ตกลงคนจนทำให้คนรวยรวยขึ้น และคนรวยทำให้คนจนจนลงใช่หรือไม่ ?

บทความ The way we live now โดย Lynsey Hanley จาก น.ส.พ.The Guardian (Review 14.03.09) ซึ่งแนะนำหนังสือ Spirit Level ได้ยกตัวอย่างว่าประชาชนในประเทศสวีเดน นอร์เวย์ และญี่ปุ่นมีความเป็นอยู่ที่ดีกว่าและมีปัญหาทางจิตน้อยกว่าชาวอเมริกัน โดยเฉพาะนอร์เวย์มีความมั่นคงในสังคมสูงกว่าอเมริกามาก ทั้งๆที่จำนวนคนรวยและมีการศึกษาในอเมริกามีมากกว่านอร์เวย์หลายสิบเท่า แต่สถานภาพความเสมอภาคในนอร์เวย์กลับมีสูงกว่าอเมริกาหลายสิบเท่าเช่นกัน อเมริกาได้ชื่อว่าเป็นประเทศร่ำรวยที่สุด รายได้ต่อหัวในสังคมคนมีอันจะกินสูงมาก แต่สถานะความเป็นอยู่ของคนทั่วไปกลับต่ำสุด ปัญหาอาชญากรรมและมาตรฐานสูง เป็นเพราะความไม่ทัดเทียมในสังคมแตกต่างกันมากนั่นเอง

ทำไมประเทศสวีเดนและญี่ปุ่นซึ่งอยู่คนละซีกโลกจึงมีความเสมอภาคระหว่างชนชั้นในระดับปกติ ทั้งๆที่ชีวิตความเป็นอยู่และวัฒนธรรมไม่เหมือนหรือคล้ายคลึงกันเลย

Lynsey ยังเขียนถึงความรู้สึกของเขาเมื่ออ่าน Spirit Level ว่าช็อกเมื่อระลึกถึงเบื้องลึกของความจริงในสภาพของสังคมปัจจุบัน เขาเชื่อว่า “...ความเป็นไปในสังคมเกิดจากการกระทำของเรา ไม่ใช่เกิดจากเพราะเราเป็นใคร ! แต่เราจะดีกว่านี้ถ้ามีความเสมอภาคในสังคมมากขึ้น”

ดังนั้นการเป็นประเทศที่มีคนรวยที่รวยมากๆ หรือมีการศึกษาสูง ไม่ได้มีส่วนทำให้สังคมมีความสุขมากขึ้นเลย โดยเฉพาะในประเทศที่มีคนเห็นแก่ตัว ใช้จ่ายเป็นเครื่องมือให้ตัวเองประสบความสำเร็จ สร้างค่านิยมผิดๆ ว่าถ้าเป็นคนจนจะถูกเหยียดหยาม อันเป็นบ่อเกิดของความไม่เชื่อมั่นในตัวเอง พร้อมทั้งจะเชื่อในสิ่งที่คนอื่นบอก และโกรธถ้ามีใครพูดว่า ‘อย่าโง่ไปนักเลย’ ปัญหาของความแตกแยกจึงยิ่งบานปลายไปเรื่อยๆ

การกล่าวหาใครว่า ‘โง่’ เป็นความไม่ยุติธรรม แต่ถ้าจะโทษว่าเป็นเรื่องของเวรของกรรมน่าจะเหมาะกว่า ความเห็นแก่ตัวในกลุ่มคนที่สังคมยกย่องจึงฉวยโอกาสจากผู้มีเวรมีกรรมเหล่านี้

อดีตนายกฯทักษิณแก้กฎหมายเกี่ยวกับการซื้อขายลงทุนของต่างชาติให้ไม่ต้องเสียภาษีเพียงแค่ ๒ วันก่อนที่จะขายหุ้นให้เทมาเส็ก สิงคโปร์ ทำเงินได้มากกว่ามหาศาล แต่ไม่เสียภาษีแม้แต่บาทเดียว แม้ พล.ต.จำลองจะขอร้องให้นำเงินไปทำบุญสักครึ่งหนึ่งของจำนวนที่ต้องเสียภาษี ทักษิณก็ไม่ปฏิบัติตามคำแนะนำ ถ้าเขาเสียภาษีให้ถูกต้อง เงินจำนวนนั้นจะมีโอกาสนำมาบำรุงประเทศ ช่วยเหลือผู้ยากไร้ผ่านโครงการต่างๆ ดังนั้นที่เขาบอกว่ารักคนจนก็คงเพราะคนจน

ทำให้เขารวยขึ้นนั่นเอง
ศาสนาพุทธเชื่อว่าหัวใจสำคัญที่ทำให้เกิดทุกข์คือกิเลส เป็นสังขารอันเที่ยงแท้ยิ่งนัก ถ้าคนจนกิเลสลดลง คนรวยอย่างทักษิณจะลดลงด้วยไหม? คงไม่...แต่ความรวยที่เกิดอาจจะสุจริตขึ้น สุจริตจนวางตัวเหมือนคนธรรมดา ไม่ได้จจริตเยอหยิ่งอีกต่อไป คนจน

เองก็จะเป็นคนจนที่สง่างามกว่านี้ เนื่องจากจนอย่างมีปัญญา ไม่ใช่จนเพราะอับจน

สมณะโพธิรักษ์ผู้นำชาวโศกกล่าวถึง*สังคมโลกอาริยะ* ในรายการ 'สงคราม สังคม ธรรมะ การเมือง' ทาง FMTV (*โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ*) ว่าสังคมใด ที่มีคนจนเป็นผู้นำหรือบริหาร คนจนที่เป็นปราชญ์ค่านึงถึงส่วนรวมมากกว่าส่วนตัว เป็นผู้มักน้อยและไม่กอบโกย ส่วนคนรวยเป็นผู้รับสนอง และพร้อมที่จะเกื้อกูลช่วยเหลือสังคมในจุดที่ขาดแคลน เป็นความศิวิไลซ์ในสังคมนั้นอย่างแท้จริง คำสอนนี้แตกต่างราวฟ้ากับดินในโลกยุคนี้ (*ทำบุญมากๆจะรวยขึ้น การันตีสวรรค์เจ็ดชั้นในชาติหน้า!*) ที่ผู้บริหารมีเงินเดือนสูงกว่าพนักงานทั่วไปหลายพันหลายหมื่นเท่า ทั้งๆที่เวลาทำงานเท่ากัน การอ้างว่าผู้บริหารทำงานหนักกว่า ก็คงเพราะออกทำงานนอกสถานที่ เช่น ในสนามกอล์ฟ เป็นต้น ในญี่ปุ่น ถ้าผู้จัดการได้รับเงินเดือนมากกว่าลูกน้องหลายเท่า ถือเป็น การดูถูกอย่างร้ายแรง

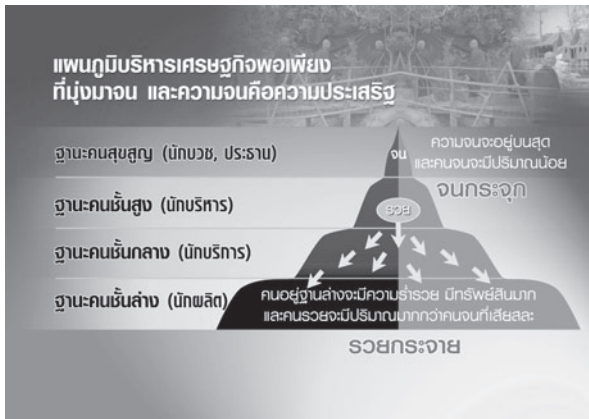
ทฤษฎีของสมณะโพธิรักษ์อาจทำให้ผู้มีอำนาจในสังคมหัวเราะและส่ายหัวพร้อมกับพูดว่า “*เป็งไปไม่ถ่ายอะ...*” จั้ลองมาดูแผนภูมิของสองโลกเปรียบเทียบกัน โดยใช้เศรษฐกิจพอเพียงเป็นอุดมการณ์ของสังคม

จากแผนภูมิแรกจะเห็นเจดีย์สี่ชั้น ที่ยอดบนคือกลุ่มคนสูงสุด คนรวย อันเป็นชนกลุ่มน้อยในสังคมโลกปัจจุบัน มุ่งมั่นทำทุกอย่างเพื่อความมั่งคั่งของตัวเอง รองลงมาเป็นคนชั้นสูงหรือกลุ่มผู้บริหาร จากนั้นก็เป็นนักบริการที่อยู่ในระดับชนชั้นกลาง ที่อยู่เป็นฐานรองรับคนกลุ่มใหญ่ ล่างสุดคือนักผลิตหรือผู้ใช้แรงงาน ทำหน้าที่

ผลิตเครื่องอุปโภคบริโภคทั้งหลายในการเลี้ยงดูกลุ่มคนส่วนใหญ่ โดยเฉพาะคนรวย จากภาพประกอบนี้จะเห็นว่าคนรวยมีส่วนน้อยนิดกระจุกเป็นกลุ่มเล็กๆดูไม่น่าจะยึดครองอำนาจเบ็ดเสร็จได้ แต่ในความเป็นจริง มีการสร้างกำแพงที่มองไม่เห็นขึ้น เพื่อความปลอดภัยของกลุ่มตัวเอง ด้วยการสร้างค่านิยมต่างๆหรืออุปาทานให้คนส่วนใหญ่เห็นว่า ผู้มีเงินมากมายจะได้รับการนับถือ ยกย่องทำอะไรก็ได้ไม่ผิด เพราะคุณมีไว้ซึ่งคนจนเท่านั้น ฯลฯ

ภาพประกอบให้ความเห็นจาก คุณสุคันธรธรรม สพทพว (โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ)

ส่วนแผนภูมิที่สองแสดงถึงสังคมที่วิไลซ์กว่า เพราะผู้นำคนชั้นสูงที่อยู่บนยอดสุด ในฐานะนักบวชที่ได้รับการเคารพบูชา หรือนักปราชญ์ ผู้รู้ ที่เป็นคนเสียสละ ไม่เห็นแก่ประโยชน์ส่วนตน มีความยุติธรรมในการตัดสินใจ กำเนียงถึงความผาสุกของคนส่วนใหญ่และอยู่บนพื้นฐานของความถูกต้อง ความเป็นอยู่ในสังคมเป็นไปอย่างเอื้ออาทร

ซึ่งกันและกัน มีการกระจายรายได้อย่าง
ทั่วถึง ฐานล่างสุดคนรวยจะมากกว่าคน
กลุ่มอื่น ทำให้พื้นฐานของสังคมแข็งแรง
เพราะคนรวยช่วยค้ำจุนและดูแลสังคม
เอาไว้ การที่ความรวยกระจายไปอย่างทั่วถึง
ช่วยให้ไม่เกิดปัญหาอาชญากรรมหรือ
ความริษยาซึ่งกันและกัน ช่องว่าง
ระหว่างชนชั้นก็จะหายไป โดยประชาชน
ถือเอาความเป็นผู้เจริญโดยธรรม เป็นชน
ชั้นสูง สมควรได้รับการยกย่อง ผู้คนจะ
แข่งขันและวัดกันที่ความดีแทนการแข่ง
กันกอบโกย ฯลฯ

นี่เป็นการอธิบายถึงแผนภูมิสังคมอารยะ
ในทัศนะของสมณะโพธิรักษ์อย่างคร่าวๆ

ความแตกแยกระหว่างชนชั้นคือ
ปัญหาของสังคมไทยทุกวันนี้ ซึ่งเกิดจาก
ความเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ มัวเมาในอำนาจ
และไม่เคยมีคำว่า ‘พอ’ ในหัวใจ ถ้าสิ่งที่
สมณะโพธิรักษ์เทศนาสั่งสอนชาวโลก
กลายเป็นจริงขึ้นมา คิดดูสิว่า...

ของจริงในความเป็นจริง... จะยิ่ง
กว่าอเมซิ่งไทยแลนด์แค่นั้น !

มีความผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง

ในฉบับที่แล้ว (๑๔๐) ในคอลัมน์ Diary หน้า ๔๘-๔๙

บทกวีของคุณเนาวรัตน์ พงษ์ไพบูลย์

ขอขงภัยท่านผู้อ่านและคุณเนาวรัตน์มา ณ โอกาสนี้ด้วยคะ...

บก.

๑ ต้นศตวรรษ ๑

๑ ไม่ใช้ลัทธิ 'ชาตินิยม'
ไม่ใช้เรื่องปลุกเร้า ชนชนชาติ
ไม่ใช้เรื่องดลั่งท้อ (ไม่พัฒนา)
ไม่ใช้เรื่องอภิมหา มหันตชน

หากเป็นเรื่องเศรษฐกิจไทย
รักชาติรักความเป็นไทย ในทางนั้น
สมควรจะเผด็จเผด็จชนสงฆ์ อดิ
ไม่เคารพกันและกัน มันไม่จริง

ผิด ไม่ยอมรับกรรม ที่ทำผิด
กลับตะบ๊องตะแมงไปในทุกที่
ตั้งเขมรผิดก็ผิดไกล ไปทุกที่
เงินซื้อหัวซื้อหัว สหาย

หนึ่ง มนุษย์ทรราชลกรจกตั้ง
สองขุนศึก เขมรรับระหว่า
สามเจ้าตั้ง ตั้งตั้งมา ๑๐๐ หนึ่ง *
สามศตวรรษ รัชกาล ประเทศไทย

ต้องร่วมมือกันหมด ทั้งคน
ต้องร่วมชักร่วมสู้ศตวรรษใหม่
ต้องเป็นใจเดียวกัน ประสานชัย
ต้องจับได้ อันธพาล เขมรมันเผด็จ

สามอดีตคนไทย ที่ใดไทย
ไม่ยอมให้ศัตรู มาอยู่เมือง
ดามเป็นธรรม ต้องสู้แดงให้แดงเรื่อง
ร่วมปลงปลง สยบธรรม กังแผ่นดิน !

(Handwritten signature)

พ.ย. ๒๕๖๒

* วรรคที่หายไป

๑๑๔๓ ๔๓

บุญธรรม:

ดวงมจตข่า ดวงมกุสิท ดวงมหนักิต ที่ป่าทวอยู่อยู่ในใจทวทว เกิดวัน ตัวอยู่ แล้วทิวทวไป ออ่าวต่งนี้เอว ดลอีกกะแสน้ำ เจ้านเต็ทวกัน

ได้รับความอนุเคราะห์จาก hahamavev@hotmail.com

มธุณะไฮเต็ล

เตรียมตัวตายให้สบายอย่างพุทธ

ว.วชิรเมธี

ชั้นชื่อว่า 'ความตาย' ไครๆ ก็ไม่ยากพบพาน แต่ในทัศนะของพุทธศาสนา พระพุทธองค์ทรงสอนว่า ให้เรากาวนาถึงความตายอยู่เสมอ ยิ่งบ่อยยิ่งดี ยิ่งแนบสนิททุกลมหายใจเข้า-ออก ยิ่งเป็นคุณแก่ชีวิต

สำหรับปุถุชนทั่วไป ความตายนับเป็นเรื่องอัปมงคล ไม่ควรแม้แต่จะเอ่ยถึง

สำหรับพุทธศาสนิกชน ความตายนับเป็นเรื่องสิริมงคล

ที่ว่าความตายเป็นอัปมงคล เพราะคนส่วนใหญ่ล้วนคิดถึงความตายอย่างไม่ฉลาด (อโยนิโสมนสิการมรณสติ) กล่าวคือ พอคคิดว่าตัวเองจะต้องตายขึ้นมา ก็พลันเกิดความกลัว

ประการหนึ่งกลัวว่าจะตาย

ประการหนึ่งกลัวว่าจะเจ็บปวด

ประการหนึ่งกลัวว่าจะพลัดพราก

ประการหนึ่งกลัวว่าจะต้องไปเกิดในภพที่ไม่พึงปรารถนา

แต่ไม่ว่าจะกลัวอย่างไร สุดท้ายก็ไม่เคยหนีความตายพ้น ยิ่งกลัวจึงยิ่งทุกข์ บางคนทุกข์เพราะความกลัวตายก่อนจะตายจริงๆ มากกว่าตอนที่ความตายมาเยือนเสียอีก

ที่ว่าความตายเป็นสิริมงคล เพราะปัญญาชนย่อมรู้ดีว่า ความตายเหมือนเพชรฆาตที่ถือดาบจ่ออยู่ที่ก้านคอตลอดเวลา

ประการหนึ่งจึงต้องรีบทำสิ่งที่ยังไม่ได้ทำให้เร็วที่สุด ก่อนที่ความตายจะมาพราก

ประการหนึ่งจึงต้องรีบทำความดีให้ได้มากที่สุด

ประการหนึ่งจึงต้องสร้างความทรงจำแสนงามกับคนที่ตนรัก เคารพ ให้ได้มากที่สุด

ประการหนึ่งจึงต้องใช้วันเวลาที่เหลืออยู่อย่างคุ้มค่าที่สุดทุกวินาที - นาที - ชั่วโมง - วัน - เดือน - ปี

ประการหนึ่งจึงต้องเพียรพยายามเข้าถึงสิ่งที่มีค่าที่สุดของชีวิตนี้ (ไม่ว่าสิ่งนั้นจะเป็นนิพพานหรือพระเจ้าก็แล้วแต่)

ที่ริมฝั่งแม่น้ำคงคา เมืองพาราณสี ตรงจุดที่มีผู้คนคับคั่งที่สุด มีท่าต่างๆ มากมายเรียงรายกันอยู่นั้น เราจะเห็นตึกรามใหญ่โตโอฬาร ตั้งตระหง่านสลับซับซ้อนอยู่สลอน จริงอยู่แม้ตึกรามเหล่านั้นจะได้ชื่อว่าเป็นโรงแรม แต่ทุกครั้งทีไปเยือน ผู้เขียนก็ไม่เคยเข้าพัก รวมทั้งไม่แนะนำให้ใครเข้าพัก เพราะนั่นไม่ใช่โรงแรมสำหรับคนทั่วไป หากแต่เป็นโรงแรมสำหรับคนที่มานอนรอความตาย ใครๆเรียกโรงแรมเหล่านั้นว่า **'มรณะโฮเต็ล'** (Hotel of Death) หรือหากใช้ภาษาบาลีก็จะเป็น **'มรณาคาร'**

มรณะโฮเต็ลรับลูกค้าประเภทเดียวเท่านั้น คือคนซราที่รู้ว่าความตายจะมาเยือนในเวลาไม่ช้า ตามคติของชาวฮินดูเขาเชื่อกันว่า แม่น้ำคงคาเป็นแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์ การได้มาวางวายทำลายขันธุ์ที่ริมฝั่งแม่น้ำศักดิ์สิทธิ์นับเป็นปรารถนาสุดท้าย เหมือนได้มายืนอยู่ตรงธรณีประตูแห่งแดนสวรรค์ จิตดวงสุดท้ายพรากจากร่างเมื่อไร ก็ผ่านเข้าไปสู่แดนบรมสุขเมื่อนั้น ชาวฮินดูมองดูความตายว่าเป็นการไปอยู่ในภูมิ

เดียวกับเทพเจ้าที่ตนบูชา ดังนั้นการไปสู่โลกหน้าจึงไม่ใช่เรื่องน่ากลัว หากแต่เป็นเรื่องที่ควรยินดี

ใครตายลงที่โรงแรมแห่งความตาย ในเวลาไม่นานร่างก็จะถูกนำลงมาเผาที่เชิงตะกอนริมฝั่งคงคา กล่าวกันว่าเป็นเวลากว่า ๔,๐๐๐ ปีมาแล้วที่ไฟ ณ ชิงตะกอนริมฝั่งคงคาไม่เคยดับ เพราะทุกวันล้วนมีคนตาย ชาวฮินดูนั้นไม่ว่าจะตายที่ไหน ต่างก็ปรารถนาให้ร่างกายได้มาเผาอยู่ริมฝั่งคงคาศักดิ์สิทธิ์ด้วยกันทั้งนั้น นี่คือนิเวศน์แห่งศรัทธาที่มีพลัง ทำให้คนกล้าเผชิญหน้ากับความตาย

ในทางพุทธศาสนา เราต้อนรับความตายกันอีกแบบหนึ่ง ไม่ใช่หนีที่สุดท้าย ไม่ใช่ช่วยสุดท้าย แต่เป็นทุกนาที ทุกวัน ทุกวัยของชีวิต พระพุทธองค์ทรงสอนให้เราฝึกกรอรับความตายอยู่เสมอ พระองค์ทรงสอนว่า

ชีวิตเป็นของไม่เที่ยง

ความตายเป็นของเที่ยง

ชีวิตไม่ยั่งยืน

ความตายเป็นของยั่งยืน

เราทุกคนล้วนบ่ายหน้าไปสู่ความตาย

เราทุกคนจึงควรเตรียมตัวตายอยู่ทุกลมหายใจเข้า - ออก

หากถามว่า ตายอย่างไรจึงจะตายได้ดี คำตอบก็คือ จงอยู่ให้ดีที่สุด หากถามว่า อยู่อย่างไรจึงจะดีที่สุด คำตอบก็คือ จงอยู่ให้เหมือนหนึ่งว่าวันนี้เป็นวันสุดท้ายของชีวิต

พระพุทธองค์ตรัสว่า “*อชฺเชว กิจฺจมาตฺตปฺป โภ ชญญา มรณํ สุเว*” ควรทำวันนี้ให้ดีที่สุด เพราะไม่มีใครรู้ว่าความตายอาจมาถึงในวันพรุ่งนี้ ในคติทิเบตเตือนไว้ดีกว่า “ระหว่างวันพรุ่งนี้กับความตาย ไม่แน่ว่าอะไรจะมาถึงก่อนกัน”

เตรียมตัวตายแบบพุทธไม่ต้องไปนอนรออยู่ริมฝั่งคงคา แต่ควรใช้เวลาทุกขณะจิตด้วยความไม่ประมาทอยู่เสมอ เพราะความตายอยู่ที่ปลายจมูกของเราเอง เพียงแค่รอตุลลมหายใจด้วยความตื่นรู้ ดำรงอยู่ด้วยความไม่ประมาท นี่แหละคือสุดยอดของการเตรียมตัวตาย เพราะหากใครทำอย่างนี้อยู่เสมอก็จะสามารถ ‘ตายเสียก่อนตาย’ (กิเลสนิพพาน)

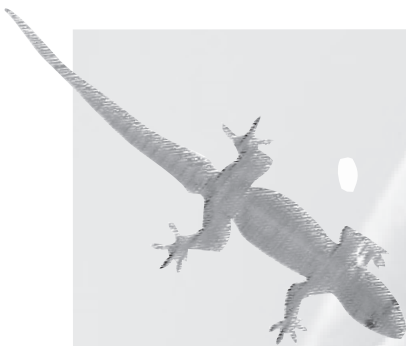
เมื่อ ‘ตัวตน’ ตายเสียก่อนตาย ถึงเวลาตายจริงๆ ก็ไม่มีอะไร ไม่ต้องกลัวอย่างสิ้นเชิง

Health & Cuisine

ปีที่ ๕ ฉบับที่ ๑๐๘ มกราคม ๒๕๕๓

๑๑๒๓ ๔๗

จิ้งจก ฝึเสื่อ และคน

จิ้งจกมันรู้ดีเปลี่ยนสีผิว
 ไม่อดหิวพลิกผันแก้ปัญหา
 สลัดหางหลอกศัตรูรู้มายา
 เพื่อรักษาตัวรอดให้ปลอดภัย
 ดักแต่น้อยค่อยไต่ส่ายขยับปีก

ไปสู่อีกรูปหนึ่งซึ่งสวยใส
 เพื่อเรingersดูน้ำหวานสำราญใจ
 คิดบ้างใหม่คือลึกลับดำราเรียน

ธรรมชาติฉลาดแปรแก้วิกฤติ
 คนควรคิดเอาอย่างหาทางเปลี่ยน
 รู้พลิกผันดำราพาพากเพียร
 แต่มิใช่เบียดเบียนพวกพ้องตน

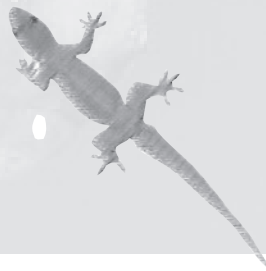
แก้วิกฤติเป็นโอกาสฉลาดล้ำ
 ถ้ากระทำตามขอบเขตแห่งเหตุผล
 แต่หากคิดถ่ายเทด้วยเล่ห์กล
 ลังคมคนก็จะเฉาเน่าทั้งเมือง

คนเดือดร้อนขุนซ่องก็ต้องสู้
 ฉลาดรู้หลักหลบสยบเรื่อง
 ใครดีเลวเกมไหนใครรุ่งเรือง
 ที่ขุนเคืองขัดกันนั้นเพราะใคร
 จึงจกมันรู้ดีเปลี่ยนสีผิว
 ไม่อดหิวเพราะรู้แนวทางแก้ไข
 สละหางเอาตัวรอดเพื่อปลอดภัย
 ก็มีได้ทำใครให้เดือดร้อน

ดักแต่น้อยพลิกภาพฉาบสีสวย
 ก็ยังช่วยผสมพันธุ์เกสร
 คนฉลาดพลิกผันหลายขั้นตอน
 ระวังกร่อนทำลายสลายพันธุ์

เบนกนาก กักยีนรสนม

กันตัง ตรีง

อย่าเขื่อ คำพูด ง่ายนัก
 หลงรัก เห็นแต่ แง่สุข
 ประมาท มัวเมา จึงทุกข์
 ลึนลือ ลูณเสีย ลึนใจ

อย่าเขื่อง่าย

(สมุททวาณเฑชาดก)

เมื่อ พระอัครสาวกสามารถนำเหล่าภิกษุที่พระเทวทัต (เจ้าชายเทวทัตเป็นพี่ชายของพระนางพิมพา) พาไป เอกลับคืนมาเข้าเฝ้าพระศาสดาได้ ทำให้พระเทวทัตไม่อาจอดกลั้นความเศร้าโศก ถึงกับกระอักเลือดออกจากปาก เกิดทุกขเวทนาบีบคั้นแรงกล้า ทำให้ได้สำนึก หวนระลึกถึงพระคุณของพระศาสดา

“เราเองคิดทำลายล้างพระศาสดา แต่พระองค์ทรงมิได้มีจิตคิดร้ายเราเลย แม้เหล่าพระเถระทั้งหลายก็ได้อำมาตเร บัดนี้เราต้องไร้ที่พึ่ง ก็เพราะบาปที่เรากระทำเอง ทำให้พระศาสดาทรงทอดทิ้งเรา พระเถระทั้งหลายทอดทิ้งเรา แม้พระราหุลผู้เป็นญาติอันประเสริฐก็ทอดทิ้งเราด้วย เหล่าศากยราชสกุลล้วนพากันทอดทิ้งเราหมด บัดนี้เราสำนึกตัวแล้ว เราต้องไปกราบทูลขอขมาต่อพระศาสดา”

คิดแล้ว ก็ให้คนช่วยหามคนไปที่เตียง เดินทาง ค้างแรมจนกระทั่งถึงแคว้นโกศล ครั้นพระอานนท์รับทราบข่าวนี้ จึงกราบทูลพระศาสดา ที่เชตวันมหาวิหาร เมืองสาวัตถี

“ข้าแต่พระองค์ผู้เจริญ มีข่าวมาว่าพระเทวทัตกำลังเดินทางมาเข้าเฝ้า เพื่อให้พระองค์ทรงอภัยโทษให้”

พระศาสดาทรงสดับเช่นนั้น ได้ตรัสว่า

“ดูก่อนอานนท์ เทวทัตจะมาไม่ถึงเรา จะไม่ได้เห็นเรา”

ครั้งมีข่าวว่า พระเทวทัตได้มาถึงประตูพระนครสาวัตถีแล้ว พระอานนท์ก็กราบทูลพระศาสดาอีก แม้พระศาสดาก็ตรัสตอบเหมือนเดิมเช่นกัน

เมื่อพระเทวทัตมาถึงสระโบกขรณี (สระบัว) ซึ่งอยู่ใกล้ประตูพระวิหารเชตวัน พลันบังเกิดความเร่าร้อนจัดขึ้นในร่างกาย พระเทวทัตจึงปรารถนาจะดื่มน้ำ ได้บอกกับพวกที่หามเตียงว่า

“ท่านทั้งหลาย ขอให้เราได้ลงจากเตียงเถิด เราต้องการดื่มน้ำ”

แต่พอพระเทวทัตก้าวเท้าลงเหยียบแผ่นดินเท่านั้น มหาปฐพีที่ตรงนั้นพลันแตกเป็นช่อง ปรากฏเปลวไฟจากอเวจี (นรกขุมที่ลึกสุด) พวยพุ่งขึ้นมาแผดเผา นำเอาตัวพระเทวทัตลงไป ขณะนั้นพระเทวทัตได้สำนึกว่า

“บาปกรรมของเราถึงที่สุดแล้ว ขอรำลึกถึงพระคุณของพระศาสดาเป็นที่พึงเถิด”

แล้วบ้ายหน้าตกลงสู่นรกอเวจี แม้พวกตระกูลทั้ง ๕๐๐ ที่อุปถัมภ์เข้าข้างพระเทวทัต แต่คำว่าพระศาสดา ก็พากันไปในนรกอเวจีเช่นกัน

ณ ธรรมสภา เหล่าภิกษุสนทนากันว่า

“ท่านทั้งหลาย พระเทวทัตเป็นคนบาป เพราะหมกมุ่นในลาภสักการะ จึงได้ผูกโกรธในพระศาสดา จนมองไม่เห็นภัยในอนาคต ต้องตกลงสู่นรกอเวจีกับพวกตระกูลทั้ง ๕๐๐ นั้น”

พระศาสดาเสด็จมาถึง ทรงทราบเรื่องที่ภิกษุสนทนากันแล้ว ตรัสว่า

“ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย มิใช่ในบัดนี้เท่านั้น ที่เทวทัตหมกมุ่นในลาภสักการะ จนมองไม่เห็นภัยในอนาคต แม้ในกาลก่อน ก็ไม่เห็นภัยกายหน้า ต้องถึงความพินาศย่อยยับพร้อมพรรคพวก เพราะมัวแสวงหาความสุขเฉพาะหน้านี้เอง”

แล้วทรงนำเรื่องราวนี้มาตรัสเล่า

ในอดีตกาล ณ หมู่บ้านช่างไม้แห่งหนึ่ง อยู่อาศัยกัน ๑,๐๐๐ ครอบครัว ต่างมีอาชีพปลูกบ้านสร้างเรือน ทำของใช้ไม้สอยต่างๆ แต่ในช่วงการทำมาหากินฝืดเคือง พวกคนที่นี้ยืมสินในที่ต่างๆ แล้วไม่อาจชดใช้คืนแก่พวกเจ้าหนี้ได้

เมื่อถูกเจ้าหนี้เร่งรัดทวงคืนหนักเข้า ก็ทุกข์ใจพากันปรึกษากันว่า

“พวกเราน่าจะพากันไปอาศัยอยู่ถิ่นอื่น ไปตั้งต้นชีวิตใหม่กันเถอะ”

ตกลงกันแล้ว ก็ชวนกันเข้าป่าตัดไม้มาต่อเรือลำใหญ่โตมโหฬาร เสร็จแล้วก็ลอบพาลูกเมียของตนขึ้นเรือในเวลากลางคืน แอบแล่นลุ่มหาสมุทร รอนแรมไปกระทั่งถึงเกาะแห่งหนึ่งท่ามกลางมหาสมุทร

บนเกาะนี้...มีชายคนหนึ่งอาศัยอยู่ก่อนนานแล้ว เพราะเรือของเขาอัปปาง บัดนี้เขา มีร่างกายเปลือยเปล่า แต่อ้วนท้วนด้วยพืชผลไม้อันอุดมสมบูรณ์บนเกาะ มีผมเผ้าและหนวดเครางอกยาว แลดูราวกับพวกยักษ์ มักส่งเสียงพูดคุยกับตัวเอง หรือร้องเพลงอย่างมีความสุขเสมอๆ เขามักร้องว่า

“มนุษย์ทั้งหลายที่พากันไถ พากันหว่านเลี้ยงชีพอยู่ด้วยพืชผลนั้น ไม่มีทางได้ผลดีเท่าเศษเสี้ยวแห่งพืชผลบนเกาะนี้เลย เกาะของเรานี้แหละวิเศษกว่าชมพูทวีปซะอีก”

ครั้นพวกช่างไม้มาถึงเกาะนี้แล้ว ก็ให้ชายฉกรรจ์ ๓-๔ คนสำรวจเกาะ พอได้ยินเสียงร้องเพลงของชายคนนั้น ก็เดินตามเสียงไปจนพบเขา ที่แรกก็ตกใจคิดว่าเป็นยักษ์ พากันยกคันธนูเตรียมยิงด้วยลูกศร แต่ชีเปลือยรีบร้องตะโกนขึ้นก่อน

“ฉันไม่ใช่ยักษ์ โปรดอย่ายิง ไว้ชีวิตฉันเถิด ฉันเป็นมนุษย์เช่นท่าน”

อื้อวอนขำซากอยู่อย่างนั้น จนพวกช่างไม้มั่นใจว่า เขาไม่ใช่ยักษ์ แน่แน่นอน จึงยอมลดอาวุธ แล้วเจรจาเล่าเรื่องความเป็นมาสู่กันฟัง เขาอดไม่ได้ที่จะพูดว่า

“พวกท่านมาถึงเกาะนี้ได้ นับว่าเป็นบุญอย่างยิ่ง เพราะเกาะนี้อุดมสมบูรณ์มาก ไม่ต้อง

ลงมือเพาะปลูกก็มีกิน พืชทั้งหลายเกิดขึ้นเอง ทั้งข้าวสาลี อ้อย กล่ำวย มะม่วง ขนุน ตาล มะพร้าว เป็นต้น ล้วนมากมายกินไม่หมด ราวกับเป็นเกาะสวรรค์เลยทีเดียว”

ฟังแล้วพวกเขาไม่ก็ดีใจนัก แต่อดไม่ได้ที่จะถามว่า

“แล้วอันตรายอื่นๆ จะไม่มีแก่พวกเราบ้างเลยหรือ”

คราวนี้ซึ่งเปลือยจึงเตือนขึ้นมาว่า

(ภาพประกอบ : วิสูตร นวพันธุ์)

“เกาะนี้มีเทวดาผู้คิดความสุขสบายอยู่ด้วย หากเทวดาพวกนี้เห็นอุจจาระ หรือได้กลิ่นปัสสาวะของพวกท่านซึ่งถ่ายเรียกรวดไว้ ก็จะโกรธเกลียดมาก ฉะนั้นหากถ่ายอุจจาระหรือปัสสาวะแล้ว ต้องกลบเสียด้วยทราย ภัยบนเกาะนี้ก็มิมีเพียงเท่านั้นเอง พวกท่านก็อย่าประมาทก็แล้วกัน”

บรรดาช่างไม้ทั้งพันครอบครัวนั้น จึงพากันตกลงใจจะอยู่ที่นี้ โดยแบ่งออกเป็นสองกลุ่ม กลุ่มละ ๕๐๐ ครอบครัว ต่างก็มีหัวหน้ากลุ่มของตน กลุ่มหนึ่งมีหัวหน้าเป็นบัณฑิต (ผู้ฉลาดในธรรม) ซึ่งไม่หมกมุ่นในรสทั้งหลาย อีกกลุ่มหนึ่งมีหัวหน้าเป็นพาล (ผู้โง่ในธรรม) ซึ่งหมกมุ่นมัวเมาในรส ทั้งหมดอยู่อาศัยกันอย่างสุขสบายบนเกาะนั้น

มือยูว่นหนึ่ง พวกเขาไม่ช่วยกันทำเมรัย (น้ำเมาที่หมักจากผลไม้) ด้วยน้ำอ้อยขึ้นมา ครั้นหมักได้ที่แล้ว ก็เอามาฉลองดื่มกินกัน ร้องรำทำเพลงสนุกสนาน ตกอยู่ในอำนาจที่เมามายด้วยความประมาท ถ่ายอุจจาระและปัสสาวะไว้แล้วไม่กลบฝัง ทำให้เกาะสกปรกไปด้วยปฏิกูล พวกเทวดาผู้คิดสุขจึงพากันโกรธจัด คิดกันว่า

“ต้องให้หน้าทะเลซัดท่วมเกาะนี้ เพื่อชะล้างเกาะให้สะอาดน่าอยู่ดังเดิม”

แล้วกำหนดวันพระจันทร์เต็มดวงที่จะถึง เป็นวันที่จะทำให้หน้าทะเลท่วมเกาะ แต่

ในเทวดาผู้ติดสุขเหล่านั้น เทพบุตร (เทวดาทางทิศเหนือ) บังเกิดจิตเมตตาสงสาร จึงไปเตือนพวกช่างไม้ทั้งหลาย

“ในวันพระจันทร์เพ็ญที่จะถึงนี้ ทะเลจะมีคลื่นจัด น้ำจะท่วมเกาะให้จมลง อย่าให้คลื่นทะเลท่วพวกท่านได้เลย จงพากันไปหาที่พึ่งอาศัยที่อื่นเถิด”

บอกแล้วเทพบุตรก็จากไป เทพทักษิณ (เทวดาทางทิศใต้) เห็นอย่างนั้น ก็ไม่พอใจคิดว่า

“หากพวกช่างไม้เชื่อถ้อยคำของเทพบุตรแล้ว ก็จักพากันหนีไปได้ ฉะนั้นเราต้องห้ามพวกนี้ไว้ ต้องให้ถึงความพินาศเสียให้หมด”

คิดแล้วด้วยจิตที่ไร้เมตตา จึงปรากฏกายขึ้นกล่าวกับพวกช่างไม้เหล่านั้น

“ท่านทั้งหลายอย่าตกใจกลัว ไม่ต้องเศร้าโศกอันใดเลย จงเบิกบานใจเถิด เพราะจะไม่เกิดคลื่นทะเลท่วมเกาะใหญ่นี้ได้เลย เราเห็นแล้วด้วยนิมิต (ลงบอกเหตุ) มากมาย

พวกท่านจงยึดเกาะนี้เอาไว้ เพราะมีอาหารเพียงพอทั้งข้าวและน้ำ เป็นที่นำอยู่อาศัยนัก เราไม่เห็นจะมีภัยอันใดเกิดขึ้นกับพวกท่านได้เลย จงสุขใจอยู่กับลูกหลานของตนเถิด”

กล่าวจบเทพทักษิณก็จากไป เมื่อพวกช่างไม้ได้ฟังเทพทั้งสองกล่าวแล้ว หัวหน้าช่างไม้ที่เป็นพาลจึงเอ่ยปากขึ้นบ้างว่า

“เทพบุตรนั้นไม่เห็นนิมิต จึงไม่รู้แจ้งได้ว่าจะมีภัยหรือไม่มีภัย ส่วนเทพทักษิณไม่คัดค้านความสุขสำราญของพวกเรา ถ้อยคำของเทพบุตรนี้เป็นคำจริงแน่แท้ พวกเราอย่ากลัวเลย อย่าเศร้าโศก จงอยู่อย่างสบายใจเถิด”

แต่หัวหน้าช่างไม้ที่เป็นบัณฑิตไม่เห็นด้วย ไม่เชื่อถ้อยคำของหัวหน้าช่างไม้พาล จึงได้กล่าวเสนอแนะออกไปว่า

“เทพทั้งสองกล่าวไม่ตรงกัน เทพบุตรบอกว่าจะมีภัย แต่เทพทักษิณกลับบอกว่าปลอดภัย ดังนั้นเราขอเตือนท่านทั้งหลาย พวกเราทั้งหมดอย่าได้ฉิบหายเสียโดยเร็วพลันเลย จงช่วยกันซ่อมทำเรือใหญ่ของพวกเราให้มั่นคงแข็งแรง ตัดเครื่องไม้เครื่องมือไว้พร้อมสรรพ เพราะถ้าเทพบุตรพูดจริง เทพทักษิณก็พูดเท็จ เมื่อมีอันตรายเกิดขึ้น เราทุกคนสามารถ

ขึ้นเรือในทันที ข้ามไปถึงฝั่งด้วยความสวัสดิ
แต่ถ้าเทพทักษิณพูดจริง เทพอุดรก็
พูดเท็จ จะไม่มีอันตรายใดๆเกิดขึ้น เรือ
ของพวกเขาซ่อมเอาไว้ก็ไม่เสียหายอะไร ไม่
ต้องละทิ้งเกาะนี้ไป

ดังนั้นพวกเราจึงไม่ควรเชื่อถ้อยง่ายง่ายว่า
ผู้กล่าวก่อนจึงจะจริงถูกต้อง หรือผู้กล่าว
ภายหลังจึงจะจริงถูกต้อง แต่ถ้าคนใดในโลก
นี้รู้จักพิจารณาให้ถูกต้อง คนนั้นย่อมเข้าถึง
ฐานะอันประเสริฐ”

ได้ฟังอย่างนั้น หัวหน้าช่างไม้พาลก็ไม่
เห็นด้วย ยังคงยืนยันความคิดของตนว่า

“เทพอุดรผู้กล่าวก่อนนั้น พูดไม่จริง
พูดด้วยความเจ็บแค้นพวกเรา แต่เทพทักษิณ
ผู้กล่าวภายหลังนั้นสิพูดจริง พูดด้วยความรัก
ต่อพวกเรา ฉะนั้นพวกเราจะทิ้งเกาะสวรรค์นี้
ไปทำไม ถ้าหากท่านอยากจะไป ก็จงควบคุมคนของท่านซ่อมทำเรือกันเองเถอะ ส่วน
พวกของข้าพเจ้าไม่มีเหตุใดที่จะต้องใช้เรื่อนั้นเลย”

เหตุการณ์เป็นเช่นนี้ หัวหน้าช่างไม้บัณฑิตจึงชักชวนพรรคพวกของตนซ่อมแซมเรือ
ตระเตรียมอาหารเอาไว้บนเรือ พร้อมรับสถานการณ์ที่เกิดขึ้น แล้วรอคอยอยู่บนเรือใหญ่นั้น
วันเพ็ญมาถึง...คลื่นทะเลเริ่มรุนแรง น้ำท่วมถึงเข้าแล้ว แต่พวกช่างไม้พาลซึ่ง
หมกมุ่นมัวเมาในรส ต่างนั่งดูกันเฉย พวกกันพูดอย่างสบายใจว่า

“คลื่นทะเลจะซัดسادมากก็เพียงเท่านี้แหละ เดี่ยวก็จะลดลงไปเอง”

แต่น้ำทะเลไม่หยุดท่วม ยังคงสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว... เดี่ยวเดี๋ยวก็สูงถึงเอว... สูงถึง

ภาพประกอบ : วิสูตร นวพันธุ์

ยอดต้นตาล... ท่วมเกาะจมหายไป เหล่าพวกช่างไม้พาลทั้ง ๕๐๐ ครอบครั้วพากัน
พินาศไปหมดสิ้น

พระ ศาสตราตรีษชาตกนี้จบแล้ว ทรงเฉลยว่า

“หัวหน้าช่างไม้พาลในครั้งนั้น ได้มาเป็นพระเทวทัตผู้ติดสุขในปัจจุบันนี้เอง ส่วน
เทพทัภณิณได้มาเป็นพระโกกาลิกะ เทพอุครได้มาเป็นพระสารีบุตร และหัวหน้าช่างไม้
บัณฑิตนั้นได้มาเป็นเรตถาคค”

แล้วได้ตรัสเตือนเป็นคาถาธรรมสุตทำยว่า

“กุลบุตรผู้มีปัญญากว้างขวาง รู้แจ้งชัดถึงประโยชน์ในอนาคต ย่อมไม่ปล่อยให้
ประโยชน์เมื่อน้อยผ่านพ้นไป เหมือนพวกช่างไม้บัณฑิตพากันไปสู่อุ้งทะเลได้โดยสวัสดิ
ด้วยการกระทำของตน

ส่วนพวกคนพาลที่มัวเมาหมกมุ่นในรสด้วยความหลง ย่อมไม่รู้แจ้งชัดถึง
ประโยชน์ในอนาคต ต้องการแต่ความสุขที่เกิดขึ้นเฉพาะหน้า ย่อมพากันพินาศ
เหมือนพวกช่างไม้พาลพากันลุ่มจมอยู่กลางทะเล

ดังนั้นบัณฑิตทั้งหลายย่อมรีบทำกิจที่ควรทำก่อนทันที ไม่ปล่อยให้กิจที่ควรทำ
นั้นผ่านไป แล้วกลับกลายเป็นสิ่งเบียดเบียนตัวเองได้ในภายหลัง

กิจที่เป็นประโยชน์ทั้งหลาย จึงไม่เบียดเบียนผู้รับทำกิจที่ควรทำนั้น แม้ในเวลา
อนาคต”

● **ธรรมบท**

พระไตรปิฎกเล่ม ๒๗ ข้อ ๑๖๒๕

อรรถกถาแปลเล่ม ๖๐ หน้า ๑๓๐

คุณลุงอั๊ด พี่ประยูร กลับมาและหาเรื่องสนุกๆให้พวกเราได้อ่านกันอีกแล้ว หลังจากที่ไป
ชুমอยู่ที่ปายเป็นปี ท่านส่งเรื่อง 'อิน-จัน' ซึ่งเคยลงในหนังสือ 'คู่สร้าง-คู่สม' มาให้เด็กรุ่นใหม่ได้
อ่าน คุณลุงบอกว่าไม่อยากให้สารคดีบันลือโลกนี้หายเจียบไป ขอบคุณคุณลุงมากค่ะ

โดยธรรมชาติแล้ว คนเราซึ่งเป็นสัตว์เลี้ยง
ลูกด้วยนม จะให้กำเนิดลูกได้ครั้งละ ๑ คน ถ้าเกิด
มีพร้อมกันตั้งแต่ ๒ คนขึ้นไปที่เรียกกันว่า **'แฝด'** ย่อม
ถือว่าผิดปกติธรรมชาติ และเกิดขึ้นได้ไม่มากนัก

ยิ่งแฝดที่ร่างกายติดกัน ยังมีโอกาสเกิดขึ้น
ได้ยากขึ้นไปอีก คือมีเพียง ๑ ใน ๕๐,๐๐๐ ของ
การตั้งครรภ์เท่านั้น และไม่มีแฝดแบบติดกันคู่ไหน
จะมีชื่อเสียงโด่งดังไปทั่วโลกได้เท่ากับฝาแฝด **'อิน
-จัน'** จากแผ่นดินสยาม จนทำให้แฝดติดกันทุกรูป
แบบ ไม่ว่าจะส่ววัยวะส่วนไหนติดกันก็ถูกเรียก
ตามภาษาแพทย์ในเวลาต่อมาว่า **'แฝดสยาม'** หรือ
Siamese Twins ทั้งสิ้น

แม้ว่า อิน-จัน จะไม่ใช่แฝดติดกันคู่แรก
ของโลกก็ตาม

อิน-จัน เป็นเลือดเนื้อเชื้อไขของชาวดำบล
แหลมใหญ่ ริมฝั่งแมกลอง สมุทรสงคราม เกิดใน
รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัย
รัชกาลที่ ๒ เมื่อเกือบ ๒๐๐ ปีมาแล้ว

สมัยนั้นการแพทย์ยังไม่เจริญ การคลอด
ตามธรรมชาติของเด็กแฝดตัวติดกัน จึงเป็นไป
อย่างยากลำบากมาก ส่วนใหญ่มักเสียชีวิตตอน
คลอด บางรายอาจตายทั้งแม่และลูกด้วย

แต่อิน-จัน กลับรอดและปลอดภัย แถมมี
ร่างกายแข็งแรงเหมือนเด็กปกติธรรมดาทุกประการ

แม้ตอนเกิดใหม่ๆ จะถูกชาวบ้านหาว่าเป็น
ตัวกาลกิณี หากปล่อยทิ้งไว้อาจทำให้บ้านเมือง
เกิดอาเพศ แต่ด้วยพระบารมีของพระบาทสมเด็จพระ

พระเจ้าอยู่หัว ที่ห้ามไม่ให้มีการประหาร-ฆ่า อิน
-จันจึงได้มีชีวิตอยู่เพื่อสร้างประวัติศาสตร์ให้กับโลก

อิน-จัน มีส่วนที่ติดกันตั้งแต่ใต้อกลงไปจนถึง
สะดือ ซึ่งมีสะดือเดียวรวมกัน โชคดีที่แผ่นเนื้อที่
เชื่อมสองพี่น้องไว้ติดกันนี้มีความยืดหยุ่น และผู้
เป็นแม่ก็พยายามสอนให้ลูกแฝดฝึกดึงแผ่นเนื้อด้
งกล่าวให้ยืดออกให้มากที่สุด จนในที่สุด เมื่อโตขึ้น
ยืนได้ ก็สามารยืนเคียงกัน แม้จะไม่ถึงกับเรียง
เป็นแถวหน้ากระดานได้ก็ตาม แต่ก็พอทำให้ทำ
กิจกรรมต่างๆ สะดวกยิ่งขึ้น

ไม่ว่าจะเป็นการเดิน, การวิ่ง, การกระโดด,
ว่ายน้ำ ฯลฯ แม้กระทั่งพายเรือ สามารถออก
ทะเลหาปลาจับพ่อแม่ได้

น่าแปลกที่ไม่ปรากฏว่ามีโหราจารย์คนไหน
รู้ชะตากำเนิดของอิน-จัน จึงไม่มีใครบอกได้ว่า
ดาวดวงไหนหรือเพราะอะไร จึงมีอิทธิพลเสริมส่ง
ให้เด็กที่เรียกว่า **'เกิดมาพิการ'** ก็ว่าได้ กลับมีเส้น
ทางชีวิตที่เจริญรุ่งเรืองยิ่งกว่าผู้มีร่างกายสมบูรณ์
ตามปกติอีก

อิน-จัน มีบุญวาสนาถึงขนาด **พระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว** โปรดเกล้าให้เข้าเฝ้าในวังหลวง
ตอนอายุได้ ๑๕ ปี และได้รับพระราชทาน **'ซอง'**
มาหลายต่อ สามารถนำบางส่วนไปเป็นทุนค้าขาย
กับพ่อแม่ได้

ตอนอายุ ๑๖ อิน-จัน ยังได้รับพระบรม
ราชโองการโปรดเกล้าให้ร่วมคณะทูตเดินทางไป
เมืองญวน เพื่อเชื่อมสัมพันธไมตรี เป็นการปลุก

เลือดนักผจญภัยให้กับอิน-จัน จนเกิดความ ต้องการที่จะให้เดินทางไปเห็นโลกที่กว้างใหญ่ ต่อไปอีก

และไม่มีใครรู้จักเหมือนกัน ว่าดาวดวงไหน ที่มีอิทธิพลเกี่ยวกับการเดินทาง มาบนดาดให้ ๒ พี่น้องได้เดินทางออกไปเผชิญโลกกว้างได้สมความปรารถนา ตั้งแต่ตอนอายุ ๑๘ ปี เด็กไทยที่บาง คนเรียกว่า มนุษย์ประหลาด เพราะร่างกายติดกันคู่นี้แหละ ที่ได้ตระเวนไปแล้วเกือบทั่วทุกรัฐใน สหรัฐอเมริกา รวมทั้งยุโรปอีกหลายประเทศ จน ในที่สุดเป็นคนไทยคู่แรกที่ไปได้สัญชาติอเมริกัน

สหรัฐอเมริกา ที่อิน-จันได้ย้ายไปเหยียบ เมื่อวันที่ ๑๖ สิงหาคม ๒๓๗๒ คือท่าเรือลองวอร์ฟ เมืองบอสตัน รัฐแมตซาชูเซตส์ หลังจากรอนแรม อยู่กลางทะเลนานถึง ๑๓๘ วัน

ปีนั้นทั้งอเมริกามีพลเมืองแค่ประมาณ ๑๒ ล้านคน มี แอนดรูว์ แจ็คสัน เป็นประธานาธิบดี คนที่ ๗ ธุรกิจการแสดงในนิวยอร์กกำลังรุ่งเรือง สุดขีด โดยเฉพาะโรงละครลิตรัว ที่ใครๆ แห่ไปดู นักกายกรรม คูปีเตอร์มนุษย์ประหลาดที่เดินบน เพดานได้ คู่ตุ๊กตาพูดได้ ฯลฯ

และเมื่อ ๒ พี่น้องไปถึง ชาวอเมริกันก็ ได้ รู้จักกับ ‘สุดยอดแห่งสิ่งมหัศจรรย์บนเวที’ เพิ่มขึ้น อีกอย่างหนึ่งทันที

หนังสือพิมพ์ได้ตีพิมพ์ข่าว ‘แฝดสยาม’ อิน-จันอย่างครึกโครม และได้รับความสนใจจากผู้คน เป็นอย่างมาก โดยเฉพาะวงการแพทย์ ที่ต้องการ

ตรวจสภาพร่างกายของคุณแฝดอย่างละเอียด เพื่อ เป็นข้อมูลทางการแพทย์ และเป็นการยืนยันว่าอิน-จันมีร่างกายติดกันมาแต่กำเนิดจริง ไม่ใช่เป็นการ หลอกหลวงประชาชน

แต่หนังสือพิมพ์บอสตัน แพทริออต ที่ สัมภาษณ์ กับต้นคอฟฟิน หุ่นส่วนธุรกิจที่นำแฝด สยามไปแสดงในอเมริกา ได้เขียนชื่ออิน-จัน เพี้ยนไปจากคำไทยกลายเป็น เอ็ง (Eng) กับ ชาง (Chang)

ซึ่งจะว่าไปก็คงไม่แตกต่างไปจากที่คนไทย เรียกนายโรเบิร์ต ฮันเตอร์ (พ่อค้าชาวอังกฤษที่ค้น พบอิน-จัน ขณะว่ายน้ำเล่นอยู่ในบ้านเกิด) เพี้ยน ไปให้คุ้นกับลิ้นและหูของคนไทยว่า ‘นายหันแตร์’ นั้นเอง

แต่ที่แถมมาๆ ก็คือ หนังสือพิมพ์ในเมืองไทย ที่นำข่าวของอินจันจากอเมริกาออกมาเผยแพร่ และคนไทยรุ่นหลังต่อมาดันไปเรียก ‘เอ็ง-ชาง’ ตาม ไปด้วยจนเป็นที่ระคายเคืองพระราชหฤทัย พระบาท สมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (รัชกาลที่ ๕) ในเวลา ต่อมาเป็นอย่างยิ่ง ถึงกับทรงมีพระราชหัตถเลขาสั่งถึง พระยาไพศาลศิลปศาสตร์ (ต่อมาคือเจ้าพระยา ธรรมศักดิ์มนตรี) ลงวันที่ ๑๙ กรกฎาคม รัตนโก ลินทรศก ๑๒๙ (พ.ศ.๒๔๕๓)

จากพระราชหัตถเลขาฉบับนี้เอง แสดงให้ เห็นความ ‘ภูมิใจในความเป็นไทย’ ของพระองค์อย่าง ชัดเจนที่สุด และไม่มีคนไทยยุคนั้นคนไหน จะดัดจริต เรียกหรือพูดถึงอิน-จัน แบบลำเนียงฝรั่งอีกต่อไป

ถึงพระยาไพศาล

นี่เหลือที่จะอดกลั้นแล้ว รู้สึกคั่นอยู่ในเนื้อที่หนาๆ เช่น ชนท่าเกาไม่ถึงก็ปานนั้น คือหนังสือกรุงเทพฯ เดลิเมล์ ที่ออกเมื่อวานนี้ วันที่ ๑๘ แต่ในหนังสือนั้นเองลงวันที่ ๑๙ เล่าว่ามีคนไปจากเมืองไทยอยู่อเมริกา ชื่อ 'เงินเอง-เงินแฉ่ง' เป็นฝาแฝดดังนี้

เป็นที่น่าพิศวงด้วยนักเรียนชั้นแผ่นดินพระจุลจอมเกล้านี้ ความรู้พูดแลความคิดช่างคับแคบราวกับรูเข็ม ไม่รู้ไม่เห็นการอะไรเกิน ๓ ปีขึ้นไป พุดไทยก็ไม่ชัดเป็นอันขาด เพราะถ้าจะพูดออกมาให้ชัด สำเนียงฝรั่งจะแปร่ง แลกการที่คะเนอะไรต่างๆ นั้น ก็เกี่ยวกับภูมิปัญญา

แต่เรื่องนี้ พ่อนักเรียนชั้นใหม่ผิดแน่ละ เด็กอมมือมันก็รู้เรื่องคนแฝดคุณนี้ เพราะหนังสือเรื่องเมืองไทย จะไม่มีคนแฝดนี้ไม่ได้ คนไทยเราก็ได้ไปพบที่อเมริกา เขาชื่อ 'อิน' คนหนึ่ง 'จัน' คนหนึ่ง แต่เพราะเรียกภาษาฝรั่งอินจันไม่ชัด จึงเป็นเองแฉ่ง เมื่อเป็นเองแฉ่งไปแล้ว หน้าตาสมเป็นแจ็กก็ติดหางหนูให้เสียด้วย

นี่แหละจะเป็นนักเรียนของพระยาไพศาลฤทธิไชย ไม่มีใครจำโนทย์เจตนา แต่มันคั้นไม่รู้จะเกาทางไหน ก็กล่าวโทษพระยาไพศาลไปตามที่เคยกล่าวมาแล้ว เรื่องเรียกชื่อตามสำเนียงฝรั่ง
สยามินทร์

เพียงแค่นี้ก็ลืบลำดับชื่อเสียงของอิน-จัน ก็กระจายไปทั่วอเมริกา และข้ามน้ำข้ามทะเลไปถึงอังกฤษด้วย

อิน-จัน ได้ไปเปิดการแสดงรอบพิเศษให้บุคคลชั้นสูงของสังคมลอนดอนชม แหกที่ได้รับความนิยมในลอนดอน มีทั้งพระราชวงศ์ นักการเมือง ขุนนางชั้นสูง บรรณาธิการหนังสือพิมพ์ยักษ์ใหญ่ รวมทั้งแพทย์ชั้นนำอีก ๒๔ คนที่ต้องการมาพิสูจน์ด้วยตาของตนเอง

อิน-จัน เปิดการแสดงอยู่ในสหราชอาณาจักรนานถึง ๑๕ เดือน ได้สัมผัสพระหัตถ์พระราชวงศ์

หลายพระองค์ แต่พลาดโอกาสได้เข้าเฝ้า**พระเจ้าจอร์จ ที่ ๔** เพราะมีพระอาการประชวร

และขณะที่อยู่อังกฤษนี้เอง อิน จัน ในวัย ๑๙ ปี ได้หันมาศึกษาภาษาอังกฤษอย่างจริงจัง จนคล่องแคล่วทั้งการพูดและการเขียน แล้วพวกเขาก็ไต่เต้าจากแค่ 'ตัวแสดง' ปลอดภัยออกจากผู้จัดการประกาศตัวเป็นอิสระเมื่ออายุครบ ๒๑ ปี ดำเนินธุรกิจการแสดงด้วยตัวเอง ยอมรับอาชีพนักแสดงและประเทศสหรัฐอเมริกาเป็นแหล่งทำมาหากินอย่างถาวร

อายุ ๒๔ อิน-จัน พาคณะออกเดินทางไป

แสดงต่างประเทศ
เป็นครั้งแรก เริ่ม
ต้นจากคิวบา
ก่อนที่จะไปเยือน
ยุโรป แสดงทั้งที่
ฝรั่งเศส เบลเยียม
และฮอลแลนด์
โดยเฉพาะที่ฝรั่ง-
เศส ซึ่งสมัยหนึ่ง
ผู้จัดการคนก่อน
เคยจะพาเขาไป
แสดงที่กรุงปารีส
แต่ถูกทางการฝรั่ง-

เศสห้ามเข้าประเทศเพราะถือว่าเป็น 'อสุรกาย'
เกรงจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพหญิงมีครรภ์ แต่
คราวนี้กลับเปิดประตูชัยต้อนรับเต็มที่

อิน-จัน รักปารีสมาก ถึงขนาดละทิ้งการ
แต่งกายตามแบบชาวเอเชีย ไปอยู่ในชุดสากลโก้หรู
ทางเปียที่ไวมาจนเป็นสัญลักษณ์ก็ถูกตัดทิ้ง

การแสดงที่ยุโรปครั้งนี้กินเวลาปีครึ่ง ๒ ปี
นี่ก็เดินทางกลับอเมริกา ประสบความสำเร็จสูง
สุดในชีวิตการแสดง เมื่ออายุเพียง ๒๕ ปี และ
ตระเวนแสดงต่อทั่วเกือบทุกรัฐหลังจากนั้นอีก ๓ ปี
จนมีฐานะอยู่ในชั้นเศรษฐี ชื่อที่ดินแปลงใหญ่รวม
กว่า ๒๐๐ เอเคอร์เพื่อทำไร่ อยู่ที่เมืองวิลคัส รัฐ
นอร์ทแคโรไลนา ปลูกบ้านหลังงาม ๒ ชั้น มี
ระเบียงกว้างล้อมรอบ ๓ ด้าน ๔ ห้องนอน มี

บันไดกว้าง พอที่สองคนจะประคองกันขึ้นไปอย่าง
สบาย มีโรงเก็บของและโรงม้า รวมทั้งเรือนพัก
สำหรับทาสอีกต่างหาก

เขาเป็นเจ้าของทาสผิวดำ รวมถึง ๓๐ คน !

ทั้งคู่ได้สัญชาติอเมริกันในปี ๒๓๗๒ พร้อมกับ
กับนามสกุล 'บังเกอร์' (Bunker) ซึ่งบางคนเคยหลง
เข้าใจว่า เขาตั้งสกุลบังเกอร์ขึ้นเอง โดยให้ใกล้เคียง
กับคำว่า บางกอก แต่ที่จริงไม่ใช่ เพราะบังเกอร์
เป็นนามสกุลของเพื่อนสนิท ที่เต็มใจให้เขาใช้ร่วม
ด้วย เพราะถ้าไม่มีนามสกุล ก็จะได้สัญชาติ
อเมริกัน

ได้แต่งงานกับ ๒ พี่น้องสาวสวย ลูกสาว
คหบดี ที่รักและเข้าใจพวกเขาเป็นอย่างดี และมี
ลูกร่วมกันทั้งหมดถึง ๒๑ คน

สงครามยุติลง
โดยชัยชนะตกเป็นของ
ฝ่ายเหนือ แผลดสยาม
อิน-จัน ได้รับคัดเลือก
ในฐานะตัวแทนชาวใต้
ให้เข้าพบประธานาธิบดี
ลินคอล์น เพื่อประสาน
รอยร้าวระหว่างฝ่าย
เหนือกับฝ่ายใต้ เมื่อวันที่

๙ เมษายน ๒๔๐๘ และ

ตอนสงครามกลางเมืองระหว่างฝ่ายเหนือ-
ฝ่ายใต้ปะทุขึ้น เมื่อปลายปี ๒๔๐๓ รัฐนอร์ธแคโร-
ไลนาของแผลดสยาม ประกาศแยกตัวจากรัฐบาล
กลาง และเข้าร่วมสงครามกับฝ่ายใต้

เชื้อหรือไม่ว่า ตอนปี ๒๔๐๖ ขณะที่การสู้
รบดำเนินไปอย่างดุเดือดนั้น สายเลือดไทย ลูกของ
อิน-จัน ได้เข้าร่วมในสมรภูมิด้วย

คริสโตเฟอร์ บังเกอร์ ลูกชายคนโตของจัน
ลูกครึ่งสยาม-อเมริกัน คือเลือดไทยคนแรกที่เข้า
ร่วมในสงครามกลางเมืองอเมริกัน อีก ๓ เดือนต่อ
มา สตีเฟน ลูกชายคนโตของอิน ก็ถูกเกณฑ์เข้าสู่
สงครามอีกคน

อินกับจันเองก็ต้องจับสลากเข้าเป็นทหาร
ด้วยในช่วงสุดท้ายของสงคราม ปรากฏเรื่องตลกคือ
อินติดเป็นทหาร แต่จันไม่ติด แล้วจะทำยังไง ใน
เมื่อทั้งคู่มีร่างกายติดกัน ผลสุดท้าย ทางทหารต้อง
ปล่อยตัวอิน ไม่ต้องเป็นทหาร

อีก ๕ วันต่อมา **ประธานาธิบดีลินคอล์น** ก็ถูกสังหาร
อินจัน จึงเป็นคนไทยคู่แรกและคู่สุดท้าย ที่
ได้สัมผัสมือกับประธานาธิบดีลินคอล์น แห่งสหรัฐ
อเมริกา

ชีวิตของแผลดสยามที่เคยร่ำรวยเป็นเศรษฐี
มีข้าทาสบริวาร ต้องตกต่ำอีกครั้งหนึ่งหลัง
สงครามกลางเมือง ในฐานะฝ่ายแพ้ ต้องปล่อย
ทาสให้เป็นอิสระ แคมต้องปุนบำเหน็จเงินเดือน
งวดสุดท้ายด้วย อินกับจันต้องจำใจกลับไปเปิด
การแสดงอีกตอนอายุ ๕๔ ปี แต่ดูเหมือนชีวิตบน
เวทีจะไม่เหมาะกับพวกเขาอีกต่อไปแล้ว

ทั้งคู่ต้องทนสู้ชีวิตต่อไป จากที่เคยรักกัน
เคยร้องไห้ด้วยกัน เพราะกลัวเขาจะจับฉั่วแยก
ร่างออกจากกัน ก็กลายเป็นตระเวนหาแพทย์มา
ช่วยผ่าตัดแยกกันให้ที เพื่อจะได้แยกกันดำเนิน
ชีวิตอย่างอิสระ เพราะระยะหลัง จันดื่มสุราจัดมาก
จนอินทนไม่ไหว แต่เมื่อร่างติดกันก็ไม่รู้จะปลีกตัว

ได้อย่างไร

จนกระทั่งตอนอายุ ๖๓ ปี จันรู้สึกไม่สบาย เจ็บหน้าอกตั้งแต่หัวค่ำวันศุกร์ที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๑๗ และสิ้นใจอย่างสงบ ตอนก่อนรุ่งสางของวันที่ ๑๗ และอินหมดลมหายใจตาม ในอีก ๒ ชั่วโมงถัดไป

แพทย์ซึ่งชันสูตรศพแฝดสยามบอกว่า จันตายเพราะเส้นโลหิตในสมองอุดตัน ส่วนอินน่าจะเสียชีวิตเพราะความตกใจมากกว่าอย่างอื่น

ถึงจะอำลาจากโลกไปแล้ว แต่ตำนานชีวิตของแฝดสยามมิได้ยุติลงตามไปด้วย

อินกับซาร่าห์ แอนน์ หรือแชลลี มีลูกด้วยกัน ๑๑ คน ในขณะที่จันกับอาดิเลด ซึ่งเป็นน้องสาวของแชลลีมีทายาท ๑๐ คน

ลูกๆ ทั้ง ๒๑ ต่างก็มีลูกหลานสืบต่อกันมาเรื่อยๆ จนถึงปัจจุบัน จนถึงได้วับังเกอร์ จากสายโลหิตของอิน-จัน เป็นตระกูลที่เป็นปึกแผ่นและใหญ่มาตระกูลหนึ่งของอเมริกา

ทายาทบั้งเกอร์ สายอินและจัน ที่มีชีวิตอยู่ในปัจจุบันได้จัดงานชุมนุมทายาทแฝดสยาม ที่โบสถ์แห่งหนึ่งในรัฐแคลิฟอร์เนีย เมื่อเดือนธันวาคม ๒๕๓๓ มีเชื้อสายอินจันมาร่วม ๑๕๐ คน จากที่คาดว่าน่าจะมีทั้งสิ้นประมาณ ๑,๕๐๐ คน จากนั้นก็มีการชุมนุมกันทุกปี

ครั้งล่าสุด เมื่อวันที่ ๒๖ กรกฎาคม ๒๕๔๖ มีการชุมนุมทายาทแฝดสยาม ครั้งที่ ๑๔ ปรากฏว่าเชื้อสายบั้งเกอร์ที่กระจายกันอยู่ตามรัฐต่างๆ

ภาพแฝดติดกันของเด็กชาวเกาหลีคู่นี้ มักจะถูกจำสลับกันกับ อิน-จัน และถูกนำมาอ้างในเอกสารบางฉบับว่าเป็นรูปของ อิน-จันวัยเด็ก เนื่องจากมีใบหน้าคล้ายกัน และลักษณะเนื้อที่เชื่อมติดกันเหมือนกันมาก ทั้งการทำผมและการแต่งกาย แต่ความจริงในยุคอิน-จันวัยเด็กนั้น การถ่ายภาพยังไม่แพร่หลาย ภาพถ่ายอิน-จันภาพแรก จึงเป็นภาพเมื่อเขาเป็นหนุ่มแล้ว

ทั่วประเทศ ได้มารวมตัวกันมากถึงกว่าพันคน และได้รู้ว่าหลายคนได้สร้างชื่อเสียงให้กับวงศ์ตระกูลและเป็นพลเมืองที่ชาวอเมริกันภาคภูมิใจด้วย

ประพนธ์ พันธุ์ประโดก

คู่สร้างคู่สม ฉบับ ๔๕๗

มกราคม ปีถัดแรก ๒๕๔๗

ก๊อชกำสิริมอกล
ภูลี

“อย่าเล่าวีรกรรมตัวเอง”

เรื่องจริง... บางครั้งไม่ต้อง
ประกาศ

มีเพชรอาจเก็บไว้ ไม่ต้อง
โชว์ให้ใครเห็น

เพราะเหตุนี้ ‘อย่าเล่าวีรกรรม
ตัวเอง’ จึงเป็นอีกถ้อยคำที่สมควร
เตือนตน

การผ่อนคลายของมนุษย์
คือการได้เล่าเรื่องตัวเอง !

แต่การฟังที่หน้าเบือ ก็คือคู่
สนทนาที่ชอบเล่าแต่เรื่องตัวเอง !

‘อย่าเล่าวีรกรรมตัวเอง’
อาจมีดีจ หลายอย่างที่ได้กระทำ
ลงไป แต่มีใช่เราที่หยิบยก ใคร
จะหยิบยกก็เป็นเรื่องของเขา

ความดีนั้นดีแล้ว เก็บไว้
ภูมิใจก็ไม่เสียหาย

อยู่อย่างถ่อมตน ย่อมมีพลัง
มากกว่าการโอ้อวด !

๖๔ ๑๑๔๗

เป็นเม็ดทรายเม็ดเล็กๆ ในท้องทะเล
เป็นดวงดาว ๑ ในล้านๆดวงบนฟากฟ้า...ก็ยิ่งสุขใจ...อืมใจ
เพราะเราเป็นเรา !

มิใช่ใครต้องรับรอง

มิใช่ใครต้องมาเห็นคุณค่า

ตัวเราเห็นคุณค่าก็สมควรพอใจ

‘อย่าเล่าวีรกรรมตัวเอง’ เตือนตนเตือนจิต แม้เขาไม่รู้

ก็มีใช่จะเสียหาย โลกก็คงไม่แตกสลาย

แต่เราเสียตายใจใหม่ที่มีได้เปิดเผย ?

‘อัตตาตัวตน อัตตามานะ’ ยังต้องควบคุมเพราะเป็น
ผีร้ายที่ยากจะหมดฤทธิ์

หากยิ่งเล่าวีรกรรม ความอหังการก็จะเติบโต และ
จบลงที่ความหลงลำพอง

อึ่งอ่างพองลม !

กักขังและอดอาหาร ทรมานอัตตาเสียบ้าง

**ทุกครั้งที่เรา ทุกครั้งที่บอกวีรกรรม เราจะรู้สึกลำพอง
เราจะรู้สึกภาคภูมิใจ...ก็แค่นั้นเอง โกชีวิต !**

‘อย่าเล่าวีรกรรมตัวเอง’ เป็นต้นข้าวที่รวงเต็ม ไน้มรวง
อ่อนช้อย

ไม่ต้องให้ใครรู้ เรารู้ตัวเองก็พอ ทำไม
จะต้องให้เพื่อนรับรู้ ?

ความอ่อนน้อมถ่อมตน ยังเป็นคุณธรรม ประจำชีวิต

เป็นวิตามินชีวิตที่จะทำให้เราแข็งแรง
แข็งแกร่ง

ความโอ้อวดมีแต่จะทำลายเสถียรของ
ชีวิตให้ฉิบหาย !

เห็นความน่าเกลียดของคนขี้โอ่หรือยัง ?

เห็นความน่าเกลียดของคนโอ้อวดหรือยัง ?

คนบางคนโอ้อวดด้วยเครื่องประดับอัญมณี
หลากหลาย

คนบางคนโอ้อวดด้วยวจีกรรม ด้วยพฤติกรรม
ภาคภูมิใจมากมาย

แต่ทั้ง ๒ เรื่อง ก็ได้แตกต่างกันเท่าไร
จริงอยู่ เมื่อฟังวีรกรรมของผู้อื่น จิตต้อง

อนุโมทนา นั่นคือจิตมนุษย์ที่สมบูรณ์แบบ

แต่ด้วยสมบัติผู้ดี ตัวของเราไม่มีความ

จำเป็นจะต้องเล่าวีรกรรมให้ผู้อื่นอนุโมทนา

‘อย่าเล่าวีรกรรมตัวเอง’ เตือนตนเตือนจิต

มิใช่ควบคุมง่าย แต่ก็ต้องฝึกฝน

และสักวัน เราจะค้นพบความลับของฟ้า

ว่า ชีวิตนี้เมื่อไม่เล่าวีรกรรม ช่างสุขสบาย ช่าง

ร่มเย็นเสียที่กระไร

สุขเย็นๆ กับสุขร้อนๆ สภาวะต่างกันนะเออ

ใครยังไม่เคยก็ลองฝึกดู ‘อย่าเล่าวีรกรรม

ตัวเอง’

ฆ่าแห่งตถะเข็ญโยริทของตม
เหมือนนทอนตชกบั้งในฤดูสารทด้วยนื้อ
จงเจริญวิติแห่งตวามสงบ
ตือพระนินพพานที่พระศุตตตตรงแสดงไว้แล้ว

ศ. รัชชตาว
เรียบเรียงจากธรรมบท

ปอกเปลือกเลขเด็ด
เขียนไม้หอย
วันนี้รวย
พรุ่งนี้เจ๊ง...!!

“รางวัลเลขท้าย ๓ ตัวประจำงวด
วันที่ ๑๕ มกราคม ๒๕๕๓ เลขที่
ออกคือ”

เสียงประกาศใตเจ้าของโฆษก
ทั้งวิทยุและโทรทัศน์ประโยคนี คง
เป็นที่คุ้นเคยเป็นอย่างดีของคนไทย
จำนวนมาก ที่อาศัยอยู่ดินแดนแห่ง
พุทธศาสนาแห่งนี้

มีคนจำนวนมากพูดติดปากอยู่
เสมอว่า 'การพนัน' กับ 'คนไทย'
นั้นถือเป็นของคู่กันมานานแล้ว
เพราะไม่ว่าจะไปทางไหนของสยาม
ประเทศ ก็ต้องพบเห็นภาพของ
วงการพนันสักวงแน่นอน ทั้ง ป็อก
เค็ง ดัมมี่ พนันบอล ชนไก่ กัดปลา
ชนกวาง หรือแม้แต่แทงม้า

แต่ที่ดูจะเด็ดสุดๆ และได้รับความ
นิยมนิยามมากๆ เห็นจะไม่พ้นการเล่น
'หอย' นั่นเอง ซึ่งก็มีทั้งแบบถูกและ

ภาพประกอบจากอินเทอร์เน็ต

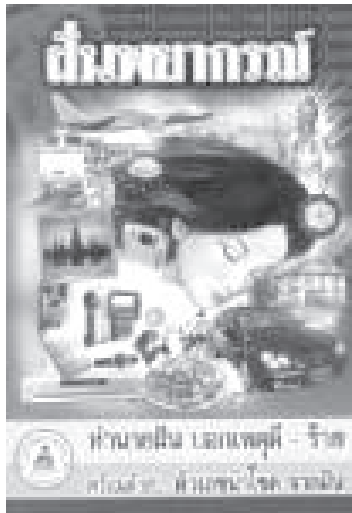
หลบซ่อนกฎหมาย หรือล่าสุดที่อยู่ระหว่างถูกฝึกลูกคนก็คือ
'หอยออนไลน์' นั่นเอง

สำหรับสาเหตุที่ทำให้การเล่นหอยนั้นกลายมาเป็นกิจกรรม
ยอดฮิต ก็คงจะโทษประวัติศาสตร์การกำเนิดของหอยตั้งแต่
สมัยรัชกาลที่ ๕ อย่างเดียวก็น่าจะไม่พอ หากจะโทษก็จะคงเป็น
เพราะรางวัลอันช่างช่วยวนใจที่มีค่าสูงสุดเป็นล้านบาท แถม
วิธีการเล่นก็ทำได้ง่ายๆ แค่มั่นว่าจะเอาเลขนี้ แล้วจ่ายเงินซื้อ
ไปก็จบแล้ว (อันนี้เฉพาะในกรณีแบบถูกกฎหมายเท่านั้น)

ดังนั้นจึงไม่ต้องแปลกใจเลย หากเห็นภาพของคนที่คลั่งไคล้
อย่างหนัก พอถึงวันประกาศผลทีไรก็ไม่เป็นทีอะไร เพราะ
ต้องคอยลุ้นรางวัลด้วยใจระทึก หรือเวลาว่างๆ ก็จะออก
ตระเวนไปตามแหล่งสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ แล้วไปจุดธูปไม้บั้ง
ไปจัดหม้อบั้ง

กลเม็ดหาเลขเด็ด

ถึงตรงนี้ หลายคนคงสงสัยกันแล้วใช่ไหมว่า คนเหล่านี้เขามีกระบวนการหาเลขหรือดีเลขกันอย่างไร แน่نونเรื่องอย่างนี้มันมีวิธี และการได้มาแต่ละครั้ง ไม่ใช่เรื่องยากเลย ขอเพียงแต่มีความอดทนและพยายามสักหน่อยก็เพียงพอเลย เพราะของพวกนี้นั้นอยู่รอบตัวทุกคนนั่นเอง

อย่างเวลาเช้าๆ ระหว่างนั่งดื่มกาแฟสบายอารมณ์ แล้วนั่งเปิดหนังสือพิมพ์ (ช่วงใกล้หอยออก) ไปพลางๆ ก็ต้องพบคอลัมน์เด็ดของบรรดาเซียนหอยที่บางครั้งก็แฝงตัวมากับคอลัมน์ทำนายดวง ซึ่งที่หลายคนยืนยันว่าแม่นเป็นที่สุดก็คงต้องยกให้ *คอลัมน์อาจารย์ไสว* ในหนังสือพิมพ์สยามรัฐ กับ *คอลัมน์หอยซอง* ในหนังสือพิมพ์บ้านเมือง ที่มักจะมีเลขเด็ดๆ มาให้ก่อนเวลาหอยออกสัก ๒ วัน

อีกแหล่งหนึ่งที่บรรดาเซียนหอยจะไม่พลาดโดยเด็ดขาดก็คือ *'หลังเรียงเบอร์'* ของงวดที่ผ่านมาแล้ว เพราะนอกจากจะถูกแสนถูก เพียง ๒-๓ บาทเท่านั้น ในนั้นยังบรรจุข้อมูลจากอาจารย์หลายสำนักที่ขนเลขเด็ดมาให้หนักแน่นได้ลุ้นกันจนตัวโก่ง

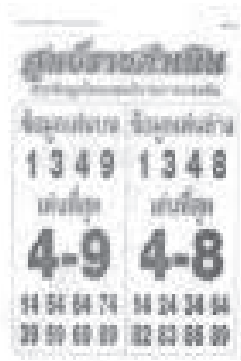
แต่หากใครอยากได้รับข้อมูลอย่างเต็มเปี่ยมที่ทำงานแบบมีหลักการ (หรือเปล่า) เช่นเทียบกับดวงดาว เทียบวัน-เดือน-ปีเกิด หรือข้อมูลสถิติย้อนหลัง ก็ขอแนะนำให้รีบไปตามแผงหนังสือแถวป้ายรถเมล์โดยด่วน เพราะที่นั่นมีหนังสือใบหอยที่ออกเป็นรายปักษ์ หลากหลายยี่ห้อให้เลือกสรร ซึ่งมีทั้งแบบแถมเรื่องดีๆ เช่นเรื่องผี หรือเรื่องพระ

เครื่องให้คนซื้อไม่รู้สึกเสียดายเงินด้วย อย่าง *'มหาลาก'* *'ลากเศรษฐี'* *'ปฏิบัติหรรษ์คุณลาก'* *'ดวงมหาโชค'* *'ผีให้ลาก'* ฯลฯ ที่ขายกันตั้งแต่ ๓๐-๕๐ บาท หรือแบบที่เป็นใบหอยล้วนๆ เช่น *'มีดีมีรวย'* *'สำเภาทอง เศรษฐีเรือทอง'* ฯลฯ ซึ่งปกติขายอยู่ฉบับละ ๒๐-๒๕ บาท

“หนังสือใบหอยนี้ขายได้ทุกเล่มแหละหมดเกือบตลอดเลย โดยเฉพาะเล่มนี้ที่ขายดี (ซึ่งไปทีหนังสือเล่มหนึ่งที่มีชื่อว่า *'มีดีมีรวย'*)” นั่นคือปากคำของอาแป๊ะเจ้าของแผงหิบบินิตยสารหน้าสำนักงานสลากกินแบ่งรัฐบาลที่ชี้ให้เห็นว่า ของแบบนี้ขายดีจริงๆ นะ

ส่วนคนที่เชื่อว่าเรื่องพวกนี้มันเป็นพรหมลิขิต หรือฟ้าประทานก็ขอแนะนำสถานที่หรือสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ต่างๆ โดยเฉพาะที่
ได้รับการเชื่อถือ
อย่างยาวนานว่า
ศักดิ์สิทธิ์จริงๆ (แต่
ไม่รู้ว่าจะแม่นหรือ
เปล่า) ก็คือพระ
อาวุโสแก่พรรษาแถว
บ้านนั่นเอง เพราะ
หลายๆ คนเชื่อว่า

บ้างก็ได้ เพราะนอก
จากจะเป็นเรื่องเลข
ส่วนตัวแล้ว บรรดา
เจ้ามือหวยส่วนใหญ่ก็
มักไม่รู้ด้วยว่าเลขนี้ 'เขา
มาแรง' โดยวิธีตัวเลข
จากความฝันก็ทำได้ง่าย
เพียงแค่ลองไปเปิด
ตำราหรือค้นหาจาก

การที่ท่านครองเพศบรรพชิตมานานก็น่าจะมีญาณ
พิเศษในการให้เลขได้บ้าง

แต่หากไม่มีก็ต้องตระเวนไปตามจุดต่างๆ
ทั่วประเทศไทย เช่น หลวงพ่อปากแดง พระ
ประธานศักดิ์สิทธิ์ปางสมาธิ ของวัดพรหมณี
จังหวัดนครนายก วัดหลวงพ่อโสธร จังหวัดฉะ-
เชิงเทรา วัดพนัญเชิง จังหวัดพระนครศรีอยุธยา
หรือแม้แต่หุ่นจำลองของราชินีลูกทุ่ง พุ่มพวง ดวง
จันทร์ ซึ่งอยู่ที่วัดทับกระดาน จังหวัดสุพรรณบุรี พอ
ถึงช่วงครบรอบวันเสียชีวิตของเธอที่ไร ก็จะมี
บรรดาแฟนคลับของเธอ (หรือหวย) ไปกราบ
ไหว้ขอเลขเด็ดเป็นประจำ โดยเฉพาะจังหวะที่
ไกรสร แสงอนันต์ สามีนางพุ่มพวง เจ๋มาเยี่ยมซี
ที่ทุกคนต่างจะจับจ้องเป็นตาเดียวกันว่าเลขที่
ออกจะเป็นเลขอะไร ก่อนที่จะแยกย้ายกันไป
แทงเลขเด็ดอย่างรวดเร็ว

สำหรับคนช่างฝันที่ชอบเสี่ยงโชค ก็ขอ
แนะนำให้ลองตีความฝันของตัวเองออกเป็นเลข

อินเทอร์เน็ตรับรองว่า 'เจอนั่น'

แต่หากเป็นคนไม่ค่อยมีเวลา และอยากรู้
เลขเด็ดแบบทีเดียวและอัปเดตตลอดเวลา ก็
ต้องเข้าเว็บไซต์ www.goosiam.com เลย
เพราะที่นี่เป็นแหล่งรวบรวมสรรพความรู้เกี่ยวกับ
หวยหลายแขนง ทั้งตำราทำนายฝันที่ดีเป็นเลข
ให้แบบเบ็ดเสร็จ แหล่งของแปลก เลขเด็ดจาก
ของศักดิ์สิทธิ์ทั่วทุกสารทิศ รวมถึงข่าวสารการ
พบอะไรใหม่ๆ ที่น่าจะนำไปตีเป็นเลขได้ เช่น จิ้งจก
๒ หัว หมูรูปร่างประหลาด และอื่นๆ อีกมากมาย
เลขเด็ดๆ จริงหรือเปล่า

เห็นแหล่งวัตถุดิบของคนคลั่งหวยเยอะเยอะ
ขนาดนี้ ก็อดสงสัยไม่ได้ว่า แล้วแบบนี้จะเชื่อได้
จริงๆ กันหรือ เพราะฉะนั้นจึงต้องพิสูจน์ความ
จริงกับคนให้หย่ว่า เลขเด็ดนั้นมาจากไหน

จากการพูดคุยกับกองบรรณาธิการหนังสือใบ้
หวยฉบับหนึ่ง ที่ขอสงวนชื่อตัวและชื่อหนังสือ
เพื่อความปลอดภัยของอาชีพเล่าว่า เรื่องพวกนี้

เชื่อไม่ได้หรือก ถึงจะมี
สูตรลับ หรือกฎเกณฑ์
มากแค่ไหนก็เชื่อไม่ได้
เพราะส่วนใหญ่สูตร
ต่างๆ ก็มาจากเลขใน
งวดก่อนๆ นั้นเอง
แล้วคนเขียนก็ลองทำ
มาเป็นสูตรดูโดยใช้
หลักของความน่าจะเป็น

บอกว่าไม่เชื่อ และไม่
เคยออกไปหาเลย
เพราะของแบบนี้น่าจะ
อยู่ที่โชคของแต่ละคน
มากกว่า แต่ก็ยอมรับ
ว่ามีคนรู้จักหลายคนก็
ออกไปตามวัด ชูดต้นไม้
เหมือนกัน

“ผมไม่เชื่อเรื่องสูตรคำนวณหรือก เพราะผมเอง
ก็อยู่ในวงการหวยมานาน ถ้าพูดจริงๆ ก็เคย
หลอกเขาเหมือนกัน เพราะฉะนั้นผมรู้ว่ามันไม่
จริงหรือก เพราะถ้าเขาจริงจริงๆ เขาไม่บอกใครหรือก
ตัวเองรวยเองดีกว่า”

ส่วนแม่ค้าขายนิยายสารหน้าของสำนักงาน
สลากฯ ก็บอกในทิศทางเดียวกันว่า ตั้งแต่ขายมา
ยังไม่เคยซื้อหรือเลขเด็ดตามที่อาจารย์ใน
หนังสือบอกเลย

“ส่วนใหญ่ป่าจะซื้อหนังสือให้หวยมาแล้วก็
ซื้อหรือกซื้อออกขาย เลขที่เขาไปก็มาจากหลายอาจารย์
ส่วนมากคนที่มาซื้อแบบแผ่นๆ ไป นี่จะไม่ใช้คน
ซื้อหรือก แต่จะเป็นคนขายหรือกซื้อไปให้ลูกค้าเขา
ดูมากกว่า ส่วนอันไหนแม่น ป่าก็ไม่รู้หรือก คือ
ป่าก็ซื้อหรือกบ้างเหมือนกัน แต่ไม่เคยซื้อตามนี้
สักที”

ส่วนเรื่องการเดินสายออกหาเลข ชูดเลขตาม
สถานที่ศักดิ์สิทธิ์ต่างๆ นั้น คุณป้านักค้าหนังสือหรือก

ขณะที่เขียน (ไว้) หวยก็มีความเห็นคล้ายๆ
กันว่าเรื่องนี้เป็นโชคดีเฉพาะบุคคลมากกว่า
เพราะบางคนไปหาเลขเด็ดด้วยกัน คนหนึ่งซื้อหรือก
อีกคนซื้อไม่หรือกก็มีถมเถไป

“ผมคิดว่าถ้าสิ่งศักดิ์สิทธิ์มีจริง ก็น่าจะไปทำ
อย่างอื่นมากกว่าการมานั่งให้หวยนะ เช่น ลง
โทษคนชั่วคนเลว(หัวเราะ) เรื่องพวกนี้เป็นสิ่งที่
พิสูจน์ไม่ได้ มันก็คล้ายๆ กับพวกหมอดูที่ออก
โทรทัศน์นั่นแหละ ไม่รู้ว่าแม่นจริงหรือเปล่า ถ้า
เขาเดาหรือกก็โด่งดังกันไป ถ้าเขาผิดก็ไม่มีใครไปว่า
อะไรเขา

ส่วนตัวผมเองก็เป็นคนเล่นหรือกเหมือนกัน
แต่ผมก็ไม่ไปหาเลขเด็ดที่ไหน บางทีคนขายหรือก
เดินมา ผมส่งสารก็ซื้อที่เข เพราะเขาเป็นคนตัว
เล็กๆ เป็นรายย่อย เราเห็นใจเขา ขายยังงี้ก็จน
แต่ไอ้พวกยี่ปี่นี่รวยเอาๆ”

สำหรับอนาคตของการให้หวยในเมืองไทย
แหล่งข่าวคนเดิมวิเคราะห์ว่า ก็คงเป็นอย่างนี้ต่อไป

เห็นได้จากยอดขายหนังสือที่ยังอยู่ดี อย่างเหมือนหนังสือใบ้หวยที่ชื่อ 'ลอตเตอรี่' เคยมียอดขายเป็นแสนๆ เล่ม ซึ่งเหตุผลก็คงเพราะเรื่องพวกนี้นั้นเลิกยาก แถมคนที่ซื้อหวยส่วนใหญ่อีก

เพราะอยากรวย ซึ่งเส้นทางที่จะทำให้รวยเร็วที่สุดก็คือการมีเลขเด็ดๆ อยู่ในมือ ดังนั้น เรื่องของการใบ้หวยจึงคงอยู่ในสังคมไทยมาถึงทุกวันนี้

หากจะบอกว่าเรื่องหวยๆ เป็นอบายมุขเป็นสิ่งไม่ดี เชื่อว่าคนในสังคมก็คงได้แต่ก้มหน้าก้มตายอมรับ และบอกได้คำเดียวว่า รู้แล้ว แต่

แน่นอนถึงจะรู้สึกแคลไหนดโอกาสที่หวยจะหายไป สังคมไทยก็คงเท่ากับศูนย์ เพราะในเมื่อสังคมไทยยังบริโภคสิ่งเหล่านี้ยังไม่หยุดหย่อน และรัฐยังรวบอื้อซ่าจากการขายหวยด้วย

แค่นี้ก็คงเป็นเครื่อง

ยืนยันได้เป็นอย่างดีว่า ถึงยังไ้วงการหวยก็ไม่มีวันเต็มลงอย่างแน่นอน

เรื่อง : ทีมข่าว CLICK

ภาพ : อัคร กิจไชยภณ

Manageronlines

เก็บมาบอก

โทษของน้ำต้มเดือดหลายๆ ครั้ง

น้ำประปามีแร่ธาตุหลายชนิด เมื่อต้มเดือดแล้วเดือดอีกหลายๆ ครั้ง น้ำจำนวนมากจะ ระเหยกลายเป็นไอ ส่วนที่เหลือจึงมีปริมาณแร่ธาตุ ชนิดต่างๆ เข้มข้นขึ้นมาก และเกินมาตรฐานการบริโภค น้ำที่ต้มเดือดนาน ๆ ไอออนของซิลเวอร์ไอโอเดรท ที่อยู่ในน้ำจะเปลี่ยนเป็นซิลเวอร์ไอโอเดรทซึ่งเป็นสารที่ให้โทษแก่ร่างกาย และแร่ธาตุบางอย่างที่เป็นโทษต่อร่างกาย จะมีปริมาณเพิ่มมากขึ้น เพราะการระเหยของน้ำ และอาจมาจนเกินขีดจำกัดความสามารถของร่างกาย ในการกำจัดขี้บถ่ายออกมา จึงไม่ควรต้มน้ำที่ ต้มเดือดแล้วหลายๆ ครั้ง

ที่มา The Seattle Time

You've got mail

ท-วันไรแส

No virus found in this incoming message

Checked by Gu-Eng

From : Golf0626@hotmail.com

To : tawanraisaeng@live.co.uk

Forward : Anyone who's not yet vegetarian !

Subject : Cruel food !

๗ สุกยอดอาหารโหดจากรอบโลก

๑. ปลาหยินหยาง(Yin Yang Fish)

ปลาหยินหยาง(Yin Yang Fish) เป็นอาหารจากประเทศจีน วิธีทำคือจุ่มปลาเป็นโผลงไปในน้ำมัน และทอดขณะมันมีชีวิตอยู่ โดยคนจีนเชื่อว่าการทานอาหารชนิดนี้ถือว่าเป็นยาชูกำลัง คนครัวจะใช้ผ้าเย็นที่แช่เย็นจกพันส่วนหัวถึงพุงปลา และเอาส่วนหางของปลาจุ่มลงในน้ำมันร้อนเคือก ก่อนที่จะเลี่ยนส่วน

ลำตัวลงทอดตามลำดับ เหลือแต่หัวไว้(ทอดครึ่งตัว) ซึ่งในจุดนี้ปลายังคงมีชีวิตอยู่ ซึ่งเป็นภาพที่หวาดเสียวมาก เพราะปลาจะคืนสติตลอดเวลาด้วยความเจ็บปวด ถ้ามันพูดภาษาคนได้ มันคงพูดว่า "ร้อน....ไวย" ซึ่งขั้นตอนนี้จะต้องใช้คีมคีบหัวปลาเอาไว้ไม่ให้คั้น รอจนเนื้อปลาสุกเป็นสีเหลืองก็ยกขึ้นนำมาวางบนจาน แต่งและราคน้ำซอสเครื่องเคียงเสิร์ฟโดยครึ่งบนปลายังเป็นๆ อยู่ ปลายังคงอ้าปากพะงาบๆ ครีบยังกระดิกได้ แต่ครึ่งล่างสุกแล้วสามารถกินได้ เป็นอันเสร็จพิธีสู่ตรลัอาหารโบราณ

๒. อิกคิซึคุริ (Ikizukuri)

หากคุณคิดว่าญี่ปุ่นเป็นประเทศที่มีวัฒนธรรมยาวนาน มีประเพณีแสงงงาม คุณอาจคิดผิดก็ได้เพราะความ

โทคร้ายมักแฝงมาในรูปของอาหารเสมอ โดยเฉพาะอาหารที่ชื่อ Ikizukuri แม้ชื่อออกจะน่ารัก แต่คนที่คุณเห็นมัน โอ้!! มันน่ากลัวเหลือเกิน จนพูดไม่ออก...อิคคิซึคิริ (Ikizukuri) มีความหมายว่า "ตระเตรียมขณะที่กำลังมีชีวิตอยู่" เป็นอาหารปลาที่ซึ่งแล่บางๆ และบริโภคทันที จากตัวปลาที่ยังมีชีวิตอยู่

วิธีการทำก็เริ่มจากเลือกปลาสำหรับนำมาฆ่า จากนั้นคนครัวที่มีความชำนาญมีระดับเมตริกซ์ จะผ่าท้องปลาในขณะที่เป็นๆ เพื่อความสด ลากไส้พุงออกบางส่วน แล้วแล่เนื้อปลาเป็นชิ้นบางๆ จนเหลือแต่หัวกับก้างโดยไม่ใส่ไขมัน จากนั้นก็คักแต่งให้สวยงาม ขั้นตอนทั้งหมดนี้ใช้เวลาเพียงไม่กี่วินาทีเท่านั้น และเสิร์ฟถึงภาพ เวลากินอาหารนี้ คุณอาจได้ยินเสียงหัวใจของมันเต้นตุบๆ และเห็นจังหวะการเต้น เหงื่อปลายังคงการทำงาน พยายามหลบหนีอากาศหายใจ คาของมันขยับไปมาเวลาคุณหยิบเนื้อของมันมากิน และเหล่านั้นคือความสนุกของการกินอิคคิซึคิริ ถ้าคุณบอกว่าไม่โทค เชิญไปดูคลิปได้เลยที่ http://www.cracked.com/article_16951_6-most-sadistic-dishes-from-around-world.html

๓. ออโตร์ลัน (Ortolan)

นก ortolan เป็นนกป่าน่ารักตัวเล็กๆ ร้องเพลงไพเราะ ตัวยาวประมาณหกนิ้ว หนักประมาณสี่ออนซ์ แต่คนฝรั่งเศสเห็นนกนั้นเป็นอาหารมากกว่าสัตว์เลี้ยง แถมวิธีทำนั้นก็แสนจะทำให้ที่คนรักนกريبไม่ได้!! (อาหารชนิดนี้มีต้นกำเนิดมาจากพระที่ชื่อ Jean Anthelme Brillat-Savarin ได้คิดสูตรอาหารเพื่อช้อนความตะกละของเขา)

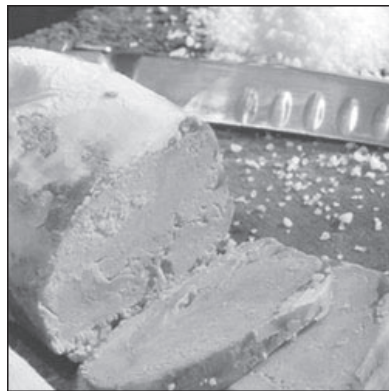
เคล็ดลับการทำอาหารจาก Ortolan (มีชื่อเต็มๆ คือ Ortolan au Mitterrand) เริ่มจากการจับนกและทำให้คามันบอคโดยใช้ปากคีบและใส่ในกรงแคบๆ เพื่อไม่ให้หนี เก็บมันไว้แล้วขุ่นด้วยลูกเคื่อย, องุ่น และพืชจำพวก Ficus จนมันมีขนาดตัวเกินประมาณ ๔ เท่าของขนาดปกติ จากนั้นก็นำไปทรมานโดยจุ่มลงในน้ำร้อนทั้งตัว (ดูจากภาพจะเห็นว่าเขาผ่าท้องเพื่อล้างกระเพาะซี่ไส้ของมัน) เวลามันโดน

น้ำร้อนลวกคั้นทุรนทุรายก็อย่าสนใจ ปล่อยให้มันตายคาน้ำเดือดซะ ก็จะได้อาหารที่โคตรสด ที่ชื่อ Ortolan กินกับบรน์คีเป็นอันเสร็จพิธี

แต่ความสนุกของอาหารชนิดนี้คือคุณจะต้องกินมันทั้งตัว และเมื่อนอกอยู่ในปากของคุณ คุณก็ต้องเคี้ยวเนื้อทั้งหมดไม่ว่าจะงอຍปาก หัว ฟันที่กัดผ่านกระดูกเล็กๆ เสียงกรือๆ และฉากสุดท้ายคืออกคัตว์นั้นได้ไปอยู่กระเพาะอาหารของคุณซะแล้วน่ากินชะที่ไหน

๔. ฟัวกราส์ (Foie Gras)

ฟัวกราส์ (Foie Gras) เป็นตับห่านหรือเป็ดที่ถูกลี้นึ่งให้อ้วนจนคับมีขนาดใหญ่กว่าตับธรรมดาหลายเท่า มีลักษณะนุ่มมันและมีรสชาติอร่อยแทบละลายในปาก แน่นอ่อน การทำที่โคฟัวกราส์ เขาคงไม่ปล่อยเป็ด(ห่าน)เดินเล่นสนุกสนามแน่ๆ พวกนั้นจะถูกขังในแดนทรมานที่แคบและมีคจนไม่สามารถเดินไปไหนมาไหนได้ ชีวิตของมันแต่ละวันจะหมดไปกับการกินๆ เท่านั้น กินลูกเคียว กินหัวอาหารพิเศษที่ทำให้ตับทำงานหนัก และเมื่อห่านกินไม่ไหว คนเลี้ยงก็จับห่านบีบคอกกรอกอาหารคั่วยหลอด(ท่อ) โดยไม่สนว่ามันจะกินอึดหรือเปล่า (วันละ 2-3 ครั้ง) : รายละเอียดอ่านได้ใน 'คอกหญ้า' น.๑๔๐

และเมื่อได้ระยะที่ต้องกรอกก็นำมาฆ่า ฆ่าท้องก็จะได้ตับห่านสีชา (หรือตับเป็ด) ที่มีขนาดโคตคอกติ หากเราคิดว่าเรื่องเหล่านี้เป็นการขูดเลือดขูดเนื้อ และบทสรุปนั้นเลวร้ายกว่ามาก ใช่ว่าท่านบางตัวจะสามารถผลิตฟัวกราส์ได้ หลายตัวมักตายในขณะที่ขุน เช่น ท้องแตกตาย กันพัง ปากฉีก ฯลฯ มันอาจจะดูทารุณเล็กน้อย แต่เพื่อปากของผู้บริโภคและเงิน มันก็ต้องทำแบบนี้แหละ

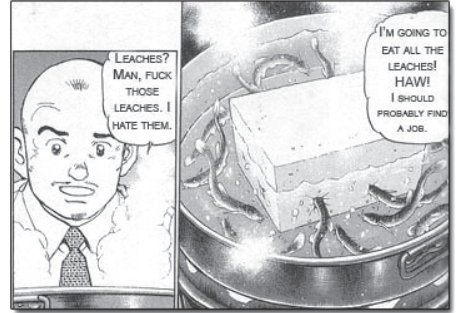
๕. โคะโจ โทฟู (Dojo Tofu)

ในตะวันตกเรียกอาหารจานนี้ว่า "หม้อนรก" แต่สำหรับญี่ปุ่นแล้วมันเป็นอาหารละเอียดอ่อนที่มีประวัติและตำนานมายาวนาน ซึ่งเป็นอาหารเจ้าหูตันคำรับของเมืองจุงหนาน ในประเทศจีนโบราณที่ทำจากปลาโคะโจ (Dojo) ปลาน้ำจืดชนิดหนึ่งมีขนาดเล็ก ลักษณะคล้ายปลาไหลนิยมกินกันในหมู่ชนชั้นสูงและ

คนทำงาน เพราะมันได้พลัง (โคะโจ โทฟู มีอีกชื่อหนึ่งคือหม้อไฟยานางิกวะ ซึ่งที่มาของชื่อมาจากร้านอาหารที่ทำอาหารชนิดนี้ในสมัยเอโดะนั่นเอง) เคล็ดลับในการทำก็คล้ายๆ กับต้มเปรตบ้านเราแหละ เริ่มจากต้มน้ำซุป์ให้เดือด ใส่เต้าหู้ก้อนใหญ่ๆ และเอาปลาโคะโจตัวเป็นๆ หลายๆ ตัว ใส่ลงหม้อ เมื่อน้ำในหม้อร้อน ปลาโคะโจจะคืนรนนตายโดยมุกเข้าหาที่เย็นๆ นั่นคือเต้าหู้โดยเริ่มจากส่วนหัวซึ่งเมื่อมุกเข้าไปจะออกมาได้ยาก จนกระทั่งมันตายคาเต้าหู้ทำให้สารอาหารจากตัวปลาซึมเข้าไปในเนื้อเต้าหู้ จากนั้นก็ปรุงด้วยไข่และพริกไทย และต้มต่อไปจนมีกลิ่นหอม

อาหารชนิดนี้ปัจจุบันมักถูกนำไปใช้เป็นข้อมูลอาหารในการ์ตูนญี่ปุ่น ซึ่งเห็นได้ว่าวัฒนธรรมนี้ได้กลายเป็นเรื่องปกติเสียแล้ว

๖. เฟง กัน จี (Feng Gan Ji)

เฟง กัน จี (Feng Gan Ji) อาหารจากประเทศจีนและทิเบต มีความหมายว่า 'ไก่ตาก-ลม' สิ่งที่คุณจำเป็นต้องใช้สำหรับเมนูนี้มีด้วยกันสี่อย่าง ได้แก่ ไก่เป็นๆ หนึ่งตัว มีคคมๆ ซักเล่ม เซฟผู้มีฝีมือ และสุกท้าย จิตใจที่กล้าและเย็นชาราวกับไม่มีชีวิต

จำจากหนึ่งในหนังแบทแมนภาค the Dark Knight ได้ไหม?? ฉากที่ตัวตกลงเหยียบระเบิดได้ในห้องของลูกน้องตัวเอง เมนูนี้ก็เป็นประมาณนั้นแหละ ต่างกันตรงที่เซฟจะใช้เครื่องปรุง พริก สมุนไพร หรือส่วนผสมลับอะไรก็ตามแต่ ควักไส้สดๆ ออกมา ยัดส่วนผสมเข้าไป แล้วก็เย็บกลับคืนจากนั้นก็แขวนมันไว้ให้ลมโกรกให้มันแห้งเน่เน่ ตอนทีผ่าท้องไก่ยัดไส้ไก่ จะทำในขณะที่ไก่ยังเป็นๆ ไม่ได้ผ่าก่อนผ่าท้องแต่อย่างใด.....

ไก่จะร้องกะตึกๆ คล้ายตะโกนสาปแช่งมาตาม

สายลมว่า "เพื่อความรักของพระเจ้า พวกแกทำแบบนี้กับพวกเราทำไม?" ในวินาทีอันแสนสั้นแห่งความเจ็บปวดหลังถูกรุกราน พวกมันดิ้นรนเพื่อดูพวกของมันถูกฆ่าแผลและตามกันมาด้วยการถูกรุกรานในแบบเดียวกัน และเมื่อมันกรีดร้องครั้งสุดท้าย สิ่งที่มีมันจะได้พบก็คือ ซากไร้ของมันเอง และเพื่อนพี่น้องของมันที่กำลังถูกรุกรานอย่างทารุณ..... มีใครหิวไหม?

๗. เฟรช คันคิ (Fresh Donkey)

อาหารอันคับหนึ่งจากประเทศจีน มันอาจไม่โหดเท่ากินเนื้อคนป้าวันนี้นี่ แต่มันได้ใจผมครับ เรื่องของเรื่องคือ เนื้อลา

ลาเป็นสัตว์ที่ลงความเห็นว่ารับประทานได้ เนื้อลาเป็นที่นิยมในประเทศจีน หาได้ทั่วไปเหมือนเนื้อหมูและเนื้อวัว และมีหลายเมนูด้วยกัน แต่ที่เราขอแนะนำต่อไปนี่คือ Huo Jia Lu (แปลว่า "ลาสด") อาหารที่มีต้นกำเนิดมาจากตำนานจีนที่แสนยิ่งใหญ่ อย่างที่บอก เมฆูนี่เขียนว่าลาสด แน่นนอน วิธีทำก็ต้องใช้ลาเป็นๆ จากนั้นก็มัดขาให้อยู่กับที่ ไม่ให้ไปไหน (ดูภาพประกอบ)

ร่างของลาจะถูกควบคุมโดยทีมผู้ทรงานหรือที่เรียกกันว่า "พ่อครัว" เขาตัดเนื้อส่วนที่นุ่มๆ แล้วเสิร์ฟมันทันทีให้คนกินท่ามกลางเสียงร้องอันโหยหวนของลา ผู้ฆ่าแผลจะแผลหนึ่งของลา แล้วรวรคาน้ำเคือดกลงสู่เนื้อสดๆ จนมันสุก แล้วเขาก็หยิบมีดจากนั้นก็.. โอ้ว.. เราพูดต่อไม่ได้แล้วละ

แสดงความคิดเห็นหรือส่งสิ่งน่าสนใจมาได้ที่ tawanraisaeng@live.co.uk

Fashion Victim ? Fashion Victim ? Fashion Victim ?

เป็นกิจกรรมโหมโรงก่อน
เริ่มเขียนบทความตอนใหม่
ด้วยการอ่านคอมเมนต์ของคุณๆ
ท่าน โดยเฉพาะคอมเมนต์ที่
เกี่ยวข้องกับผู้หญิงในยุคนี ที่

ปรากฏผ่านสื่อต่างๆ จนทำให้หลายๆ คนมองเห็นว่า ผู้หญิงเดี๋ยวนี้ได้รับสิทธิต่างๆ อย่างสิ้นเปลือ
อยากทำอะไรทำ อยากเป็นอะไรเป็น ทำตัวแบบไหนก็ได้เอาง่ายๆ ไม่มีขีดจำกัด ใช้ชีวิตภายใต้
อิทธิพลสื่อสารไร้พรมแดน แบบที่อ้วนเองก็หนักไม่ถึงเหมือนกันว่า จะกล้าได้ขนาดนี้

ภายใต้ปรากฏการณ์เช่นนี้ อ้วนไม่ได้มองเห็นว่า เป็นการใช้สิทธิสตรีเลยนะค่ะ แต่กลับ
มองว่า เป็นการหลงไหลในทิศทางการตามแบบทุนนิยมเต็มขั้น ที่ทำให้ร่างกายของผู้หญิงถูกนำ
มาใช้ประโยชน์เพื่อให้เกิดมูลค่าหรือถูกให้คุณค่าในแบบวัตถุล้างของ ถูกทำให้เป็นสินค้าที่ตอบ
สนองความต้องการทางเพศโดยไม่รู้ตัว เป็นเหตุให้เราเห็นภาพผู้หญิงลุกขึ้นมาเช็กชื่ออย่างไร้สาระ
เปิดเผยเนื้อตัวร่างกายจนกลายเป็นแฟชั่นที่หกตกเรียวยาวไปทั่วทุกหนทุกแห่ง ไม่เกี่ยงว่าจะ
เป็นสถานการศึกษา หรือว่าริมถนนหนทางใดๆ

การถูกลามตามกระแสอย่างไร้สติ โดยลืมพิจารณาว่า กระแสแบบนี้เกิดขึ้นได้อย่างไร เกิด
ขึ้นเพื่อใครกันแน่ แล้วลืมนึกต่อไปว่า สุดท้ายแล้วเราได้กลายเป็นผู้ถูกกำหนดมูลค่าหรือราคาไป
โดยปริยาย ภายใต้ค่านิยมหรือกรอบคิดที่ยังคงให้ความสำคัญกับเพศชายเป็นใหญ่ เพราะยังใส่ใจ

“เพศชายก็เป็นเพศผู้ให้คุณค่า หรือตั้งราคากับผู้หญิง” อยู่นั่นเอง

แต่สำหรับผู้หญิงบางคน อาจไม่ได้คิดเช่นนั้น เพราะคิดว่า ความเซ็กซี่ อาจแสดงถึงอำนาจที่เธอมี เป็นอำนาจที่เกิดขึ้นกับการตัดสินใจที่เกี่ยวข้องกับเนื้อตัวร่างกายของเธอเอง ความเซ็กซี่ได้เป็นเครื่องมือ หรือเป็นการลงทุนที่จงใจกระทำ เพื่อให้ได้มาซึ่งชื่อเสียง เงินทอง และผู้ชายก็เป็นได้..

แล้วเราจะมองว่า ผู้หญิงที่คิดแบบนี้ตกเป็นเหยื่อ หรือเป็นผู้มีอำนาจล่ะคะ? และคิดว่าพวกเธอใช้สิทธิของเธออย่างถูกต้องหรือยัง?

บางตอนจาก เซ็กซี่เกินไปจนกลาดคือ การใช้ “สิทธิ” ที่มีอย่างถูกต้องแล้วหรือ?
“หน้าที่” กับ “ความรับผิดชอบ” ล่ะ!?

โดย อ้วน อารีวรรณ ASTVผู้จัดการออนไลน์

เก็บมาบอก

ผู้หญิงชอบดื่มฟิงระวัง

■ ผู้หญิงชอบดื่มฟิงระวัง

เพราะร่างกายคุณจะซึบซับแอลกอฮอล์ได้เร็วกว่าผู้ชาย (เมมาเร็วกว่า) แล้วคุณยังมีโอกาสเป็น “มะเร็งเต้านม” ได้ง่ายกว่าคนที่ไม่ดื่มถึง 50% แถมยังกระดูกเปราะกว่ากันมาก เพราะหลังจากจะเข้าไปทำลายเนื้อกระดูก (bone mass) ของคุณ.

ที่มา The Seattle Time

เพื่อใคร...

โอบ รัชชวัญ

ดิฉันตั้งใจจะลาออกจากราชการนานแล้ว แต่ไม่สามารถจนกระทั่งคุณแม่เสียชีวิต แม้จะมีเหตุผลหลายประการ แต่หนึ่งในนั้นที่สำคัญมาก คือ ออกมาอยู่เป็นเพื่อนพ่อเนื่องจากพ่ออยู่ต่างจังหวัด หากขึ้นมากรุงเทพฯ ก็มาอยู่กับดิฉัน (พี่น้อง ๓ คนอยู่กรุงเทพฯหมด) แต่พ่อก็ไม่ยอมมาอยู่กรุงเทพฯตลอด เพราะที่บ้านเกิดของพวกเขา คือสงขลา พ่อมีเพื่อนฝูง มิตรสหายมากมาย

เช้าๆ พ่อต้องเดินออกกำลังกายไปชายหาดตั้งแต่ตี ๕ ครึ่ง ไปรวมตัวกับเพื่อนๆ กลุ่มใหญ่ ออกกำลังกาย พูดคุยสังสรรค์ แล้วไปกิน

อาหารเช้าด้วยกัน กลับถึงบ้านก็ราว ๘-๑๐ โมง ที่ร้านขายของก็มีคนมาอุดหนุนซึ่งส่วนมากเป็นลูกค้าประจำ ซื่อกันมานาน รู้จักกันแทบทั้งนั้น ร้านค้าของพ่อจึงเหมือนที่พบปะบรรดาเพื่อนฝูง

สังคมต่างจังหวัดเป็นสังคมที่เอื้อเฟื้อ แบ่งปัน ช่วยเหลือกัน ยิ่งเมื่อแม่เสียชีวิต เพื่อนๆ ก็คอยแวะเวียนมาถามไถ่สารทุกข์พุดคุยเป็นเพื่อนพ่อ ดิฉันไปอยู่กับพ่อเป็นครั้งคราว ได้เห็นบรรยากาศก็เข้าใจว่าทำไมพ่อถึงไม่อยากทิ้งบ้านไปอยู่กับลูกหลานที่กรุงเทพฯ ที่สงขลาพ่อมี

ร้านค้า มีเพื่อน พ่อเป็นตัวของตัวเอง ไม่ต้อง
พึ่งพาลูกๆ ดิฉันตั้งใจไว้ว่า เดือนหนึ่งจะลงไป
อยู่สงขลาเป็นเพื่อนพ่อสัก ๕-๑๐ วัน เท่าที่
โอกาสจะอำนวย เพราะดิฉันเป็นคนภาระเยอะ
ยุ่งทุกวัน ออกมาแล้วก็ยิ่งยุ่งกว่าเดิม คิดว่า
จะมีเวลามากขึ้น กลายเป็นยุ่งหนักกว่าเก่า
แต่ก็เป็นเรื่องยุ่งที่ไม่ใช่หน้าที่ประจำเหมือน
ทำงาน ทำก็ดี หากไม่ทำก็ไม่มีความอะไร
ออกมาแล้วประมาณ ๒ เดือนก็ยังยุ่งไม่เสร็จ
จนดูเหมือนว่าที่ตั้งใจจะอยู่เป็นเพื่อนพ่อนั้น
ไม่ได้เป็นอย่างที่คิดเลย

จนวันหนึ่ง พ่อบอกจะไปทำพระจันทร์
ชื่อของ พ่อชอบขึ้นรถเมล์หรือลงเรือ ไม่ยอม
นั่งแท็กซี่ ยกเว้นต่อเมื่อต้องหัวของหนักจริงๆ
พ่ออายุมากแล้วและไม่ค่อยแข็งแรง ถ้าไป
ไหนคนเดียวลูกๆก็จะเป็นห่วง ดิฉันควรจะไป
เป็นเพื่อนพ่อ วันนั้นก็มีการอย่างอื่นต้องทำ
แต่ก็หยุดคิดและถามตัวเองว่า ที่เราตั้งใจออก
จากราชการมา สาเหตุสำคัญก็จะอยู่เป็นเพื่อน
พ่อ ไปไหนๆไปกับพ่อ จะมีอะไรสำคัญกว่านี้
อีก หากพ่อไปคนเดียวแล้วเป็นอะไรไป เราก็
ต้องมานั่งเสียใจภายหลัง หรือถึงแม้ไม่เป็นอะไร
แต่การได้อยู่ใกล้ๆ ไปไหนกับพ่อก็เป็นสิ่ง
วิเศษสุด คิดได้ดังนั้นจึงบอกพ่อว่าจะไปด้วย
พ่อก็รีบปฏิเสธบอกว่าไม่ต้อง พ่อไปเองได้

พ่อเห็นเรายุ่งตลอด ยุ่งทุกวัน พ่อเกรงใจด้วย
และพ่ออาจจะสบายใจกว่าเมื่อจะหยุดดูของ
หรือไปที่ไหนๆที่พ่ออยากไป

คุยกันอยู่พักหนึ่งตกลงกันไม่ได้ เพราะพ่อ
จะไปคนเดียว ดิฉันก็จะไปเป็นเพื่อน มัน
ทำให้ดิฉันลึกลับคิดว่าบางครั้งเราก็เจ้ากี้เจ้าการ
กับพ่อเกินไป บ่นพ่อเรื่องไม่ยอมขึ้นแท็กซี่
หรือเรื่องอื่นๆ ทำให้พ่ออึดอัด เราเอาวิถีของเรา
และความสบายใจในแบบของเรา ไปบังคับ
ให้พ่อเป็นอย่างใจเรามันถูกแล้วหรือ? พ่อแก่แล้ว
น่าจะทำได้ทำอะไรอย่างที่เราอยากทำ เวลา
ของพ่อเหลือไม่มาก (เมื่อเทียบกับเรา)
ทำไมไม่ตามใจพ่อ ถ้าเราอยากไปเป็นเพื่อนเขา
ก็ต้องตามใจเขา พ่ออยากหยุดตรงไหน ชื่อ
อะไรก็ให้เขาทำเถิด พ่อคิดได้ดังนั้นก็รู้สึก
สบายใจและพร้อมที่จะไปกับพ่อ พ่อก็ยังยืนยัน
ว่าไม่ต้อง (สงสัยพ่อจะไม่อยากให้เราไปจริงๆ)
แต่ดิฉันก็อธิบายว่า จะไม่ว่าอะไรทั้งนั้นหากพ่อจะ
ขึ้นรถเมล์ จะหยุดตรงไหน จะทำอะไร ดิฉัน

จะตามไปเสียๆ ไม่ออกความเห็น จะถือหนังสือไป ๑ เล่ม อ่านคอยตอนพ่อซื้อของ เมื่อตกลงกันได้ เราก็ออกเดินทางลงเรือไปทำพระจันทร์แม่กระนั้นกว่าจะออกจากบ้านได้ก็เสียเวลาทำเรื่องที่ยุ่งยุ่ง จนพ่อบ่นว่าถ้าพ่อไปเองปานนี้ขึ้นรถเมล์ถึงไปนานแล้ว เราลงเรือแล้วก็ไปร้านที่พ่อซื้อของ ดิฉันก็ไปหาม้านั่งเล็กๆ นั่งอ่านหนังสือคอยพ่อจนเสร็จแล้วหัวของให้พ่อที่ร้านกึ่งเพราะทุกที่พ่อกับคนเดียวแล้วก็ไปอีกร้านต้องขึ้นรถเมล์อีกสาย ของที่หิ้วก็หนัก ยังคิดว่าถ้าเราไม่มาด้วย พ่อจะทำอย่างไร ก็คงต้องหิ้วเอง พ่อช่างทรหดอดทนมาตลอด ขายของส่งลูกเรียนจนจบปริญญาจากเมืองนอกเมืองนา เมื่อซื้อเสร็จ น้ำหนักของก็เพิ่มขึ้นมาอีกก่อนจะไปร้านที่ ๓ อีกแห่ง พ่อก็เกรงใจลูกสาวเห็นหัวของโดยไม่ปริปากบ่น ลูกสาวซึ่งปกติเป็นอาจารย์มหาวิทยาลัย ไม่เคยมีเวลาว่างวันนี้เกิดจะมาเป็นเพื่อนพ่อ จนจบรายการพ่อบอกเราขึ้นแท็กซี่กลับบ้านกันเถอะ ดิฉันก็

บอกพ่อว่าไม่ต้องหรรอก จากตรงนี้มีรถเมล์ตรงกลับบ้านได้เลยดิฉันตั้งใจจริงๆ ไม่ได้ประชดพ่อ เพราะดิฉันรู้ว่าพ่อจะมีความสุขกว่า และเมื่อตั้งใจมากับพ่อแล้วควรทำตามใจจนถึงที่สุด

ที่พ่อประหยัด อดทนทุกอย่างก็เพื่อลูกมิใช่เพื่อตัวเอง วันนั้นถือว่าดิฉันสอบผ่านข้อสอบที่ยากมากข้อหนึ่ง ดิฉันได้บทเรียนมากมาย ตอนเด็กๆ พ่อต้องงูเราข้ามถนน มาตอนนี้เราต้องงูพ่อ ตอนเด็กๆ พ่ออยู่ใกล้ขีดเรตตลอด เวลา ตอนนี้เราต้องหาโอกาสอยู่ใกล้ขีดพ่อ การได้นั่งรถเมล์ไปกับพ่อ จ่ายเงินให้พ่อ งูพ่อไปด้วยกัน ถือเป็นช่วงเวลาที่ดีที่สุด ถ้าไม่คิดเข้าข้างตัวเอง ดิฉันคิดว่าพ่อก็มีความสุขมากเช่นกัน วันนั้นดิฉันเห็นพ่อเบิกบานแจ่มใส และเมื่อแวะตามร้านค้าต่างๆ พ่อก็จะบอกว่า “นี่ลูกสาว” ดูพ่อภูมิใจที่เดียวละ ที่ลูกสาวซึ่งปกติเป็น ‘จอมบงการ’ บางครั้งที่บ้านก็เรียก ‘เจ้าแม่’ กลับกลายเป็นลูกสาวตัวเล็กๆ ธรรมดาๆ ไม่มีฤทธิ์เดช ได้แต่เดินถือของตามพ่อต้อยๆ และเมื่อขึ้นรถเมล์ก็ได้แต่กุมมือพ่อไว้ มิให้ช่วงเวลาอันแสนมีค่าหลุดลอยไป

ขอบคุณค่ะพ่อที่ให้โอกาสหนูได้อยู่ข้างๆ และให้หนูรู้ว่าอะไรคือสิ่งที่มีค่าอย่างแท้จริง

ต่อจากฉบับที่แล้ว

๖

โม

โมตื่นแต่เช้าและเตือนดาวว่า วันนี้แล้วนะที่แม่น้ำจะ
ให้ก้อนหินวิเศษเป็นของขวัญแก่เธอ โมพร่ำสวดขอจากชิโบ
อย่างลับๆทุกคืนเพื่อไม่ให้ชิโบลืม และเธอก็มั่นใจว่าชิโบต้อง
ได้ยื่นสิ่งที่เธอร้องขอ

“เย็นๆ เราจะไปกัน” ผู้เฒ่าอิกนาชิโอบอก และเมื่อ
พระอาทิตย์กำลังจะตก ทั้งสองจึงเดินไปยังแอ่งน้ำใสสะอาด
เย็นฉ่ำ ดาหิบบเมล็ดข้าวโพดขาวมาด้วยหนึ่งกำมือ แล้วส่งให้
โมเมื่อไปถึงแม่น้ำ

“ตอนนี้เราก็คะโยนเมล็ดข้าวโพดลงน้ำ ฟรุ้งนี่โน่น
แหละถึงจะไปหาก้อนหินวิเศษกัน”

“แต่หนูอยากได้วันนี้ี่จะตา”

“ไม่ได้หรอก ต้องคอยถึงฟรุ้งนี่ ชิโบจะเอามาให้หลัง
จากที่เราโยนเมล็ดข้าวโพดลงน้ำหนึ่งวัน ตอนนี้เจ้าจางสวด
สรรเสริญขอบคุณชิโบกับตาก่อน”

“ได้จะ ตา หนูสวดเป็นนะ”

“มาดูกันซิว่า เจ้าสวดได้จริงหรือเปล่า”

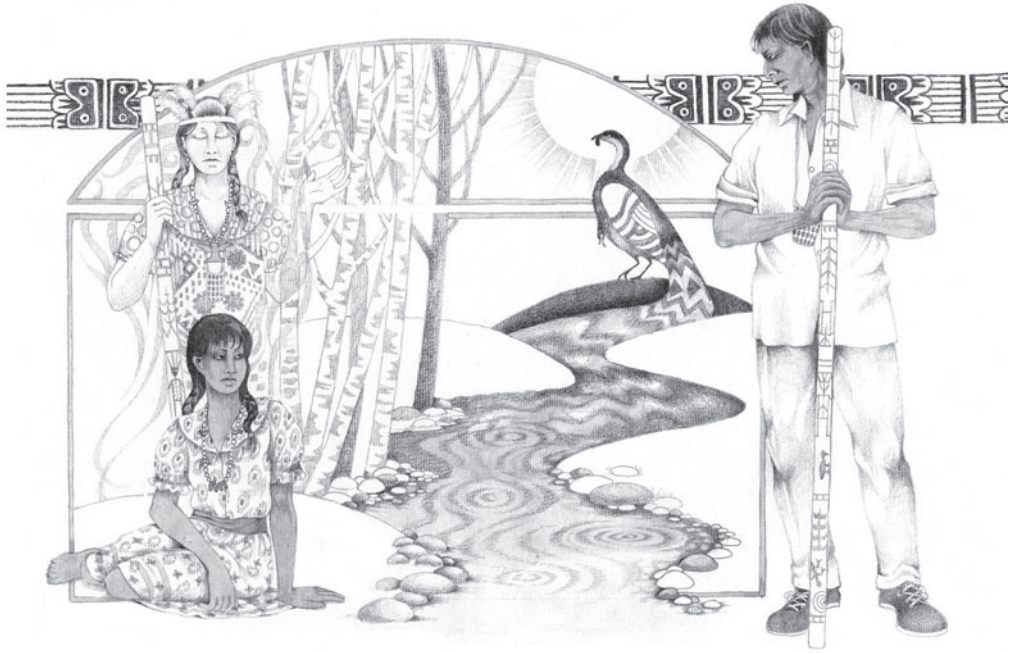
แล้วดาหาลานก็จับขานบทสวดศักดิ์สิทธิ์ภาษาคาเบการ
ซึ่งโมรู้จักดีเพราะเคยได้ยินมาหลายต่อหลายครั้ง แล้ว
ประเพณีขริมขลังผ่านถ้อยคำก็ลอยกว้างอยู่กลางอากาศ ครั้น
สวดเสร็จ ตาก็ชี้ให้โมไปนั่งที่หาดทรายสีดำทั้งคู่นั่งเฝ้ามองคูน้ำ
จากนั้นครู่ใหญ่ตาก็หันมาพูดกับโมว่า

“ตาดีใจด้วย เจ้าสวดได้ดีมาก แต่ตาต้องอธิบายบาง

ลารา ริโอส เขียน

รัศมี กฤษณมิมิ แปล

วิกกี ราโมส ภาพประกอบ

อย่างไร้เจ้ารู้ หากว่าแม่น้ำให้ก้อนหินต่างๆ กับเจ้า
ตาก็ยังให้เจ้าไม่ได้ยู่ดี”

“ทำไมล่ะจะตา ก็ตาสัญญากับหนูแล้ว
นี่นา”

“วันก่อน เจ้าบอกตาว่าอยากจะเป็น
ชูเกียไซ้ใหม่ ตาก็ไม่ได้คัดค้าน แต่เจ้ายังเด็กมาก
ตาจะสอนเจ้าให้เป็นชูเกียที่ดีเลยทีเดียว แต่
ระหว่างนี้เราจะต้องเก็บก้อนหินไว้ก่อน ตาจะดู
แลมันอย่างดีและมอบให้เจ้าในเวลาที่เหมาะสม
ตาเพียงอยากรู้ว่าไซ้โบจะเห็นด้วยอย่างแท้จริงหรือ
ไม่ที่เจ้าจะเป็นชูเกีย วันหนึ่งในภายหน้า ถ้าไซ้โบ
เห็นด้วย ก็จะแสดงให้รู้โดยการมอบก้อนหินต่างๆ

ให้เจ้านั้นแหละ”

“แล้วหนูต้องคอยนานแค่ไหนจะตา”

“จนกว่าเราจะสลักครบสิบแปดรอยบนต้น
เอสปาเบลโนนแหละ”

“นานขนาดนั้นเลยหรือจะตา”

“ก่อนหน้านั้นไม่ได้ ระหว่างนี้เจ้าก็ค่อยๆ
เรียนรู้บทสวดสำหรับพิธีต่างๆ อาทิตย์หน้าโจเซ
ก็จะเริ่มบทเรียนของฆาบา และเนื่องจากตายังอยู่
บ้านเจ้าอีกหลายวัน เจ้าจะมีโอกาสได้เห็นว่ พิธี
เริ่มต้นของชูเกียนั้นเป็นอย่างไร เจ้าต้องจดจำบท
สวดต่างๆ ไว้ในหัวแล้วมันจะช่วยย่นเวลาเรียน
ของเจ้าด้วย”

“หนูจะอยู่ข้างๆ โม่เซได้ไหมจ๊ะ”

“ไม่ได้หรอก แต่เจ้าอยู่ใกล้พอที่จะได้ยิน
อีกอย่าง โม่แม่เจ้าบอกว่าเจ้าเห็นไบหน้าในแม่
น้ำขณะซักผ้าหรือ”

“ใช่จ๊ะตา ไบหน้าที่มีปากเปิดปิดราวกับ
จะบอกอะไรบางอย่างกับหนู และมีแถบผ้าคาด
หน้าผากด้วยละตา”

ผู้เฒ่าขมวดคิ้ว

“นี่เป็นเรื่องที่สองซึ่งตาอยากจะอธิบายให้ฟัง
ตาเฝ้าสังเกตดูเจ้ามาหลายวันแล้ว และแน่ใจว่าซี
โบคงให้พลังพิเศษบางอย่างกับเจ้า ความสามารถ
มองเห็นคนจากพื้นน้ำเป็นพรสวรรค์ เจ้าต้องระมัดระวัง
เอาใจใส่ และทำความเข้าใจมันให้”

“ยังไงละจ๊ะตา”

“เจ้าต้องจ้องน้ำในอ่างประมาณวันละสิบห้า
นาที ต้องตั้งสมาธิและคิดถึงคนที่เจ้าต้องการพบ
ถ้ามีอะไรปรากฏขึ้น เจ้าต้องบอกให้ตัวรู้ทันที
ไม่ต้องกลัวเป็นอันขาด”

“หนูไม่กลัวจ๊ะตา”

“ดีมาก ตอนนี่เราต้องกลับกันละ เพราะ
มันจะค่ำแล้วพรุ่งนี้เราจะมาที่นี้ก่อนกินอาหารเช้า”

แล้วทั้งสองก็เดินกลับกระท่อม โม่อยาก
ถามตาถึงเรื่องราวต่างๆ แต่เธอสังเกตเห็นตาดก
อยู่ในภวังค์ จึงไม่อยากขัดจังหวะแต่แล้วเพียง
ชั่วครู่เธอก็ถามตาว่า

“ตาจะ ทำไมตาถึงเป็นซูเกียละจ๊ะ”

หลังจากลำดับความคิด ผู้เฒ่าก็ตอบว่า

“ซีโบให้พรสวรรค์บางอย่างแก่ตา เช่น
การฟังเสียงลม การอ่านสายตาผู้คน การรักษา
พยาบาลด้วยสมุนไพรและหินวิเศษ ซีโบทำให้ตา
เข้าใจว่าตาช่วยเหลือผู้อื่นได้ด้วยพลังอำนาจที่ตามี
ตาพูดกับเหล่าวิญญาณที่ดี และพวกเขาก็บอก
วิธีทำให้ความเศร้าหมองทุกข์โศกแห่งจิตใจ
มนุษย์เลื่อนหายไป ตามีอำนาจสะกดเสียให้ทำ
งานให้ตาได้ และในคืนจันทร์กระจ่าง ตาก็เข้าไป
ในป่าเพื่อฟังเสียงต้นไม้ และทบทวนความจำ
เกี่ยวกับวิธีการรักษาแบบโบราณที่ช่วยปิดเป่าทุกข์โศก
ให้มวลมนุษย์ ความรู้สึกลึกซึ้งอยากช่วยเหลือผู้อื่น
ต้องเพิ่มและสูงขึ้นๆ เช่นเดียวกับควันทไฟ แต่
มันเป็นเรื่องยากทีเดียวในการเป็นซูเกียที่ดี ต้อง
มีความพยายามและความอดทนอย่างยิ่งยวด ตา
มีความสุขเมื่อคนหายเจ็บป่วยด้วยวิธีการรักษา
ของตา”

เด็กสาวพอลกับคำตอบของตา สองสาม
ชั่วโหม่งต่อมาเธอก็ไปนอนเล่นที่เปล กิดอะไรต่อ
มิอะไรและผล็อยหลับไป...เธอฝันว่าได้เป็นซูเกีย
ที่ยิ่งใหญ่ สามารถรักษาผู้ป่วยได้มากมายทั้งเด็ก
เล็กและคนชรา

เธอเห็นตัวเองถือไม้เท้า ตรงหน้าอกมี
แสงสว่างจากก้อนหินวิเศษซึ่งอยู่ในถุงอักข้อยคอ
และมีงูนอนอยู่ที่เท้าขวาของเธอ

ทันทีที่อรุณรุ่งสาดแสง แม่ก็เอ่ยว่า

“วันนี้เราจะเอามันสำปะหลังไปขายก่อน
จะมีใครมาจโมยมันไป”

แต่ตาซึ่งนอนอยู่ที่เปลญวนแย้งว่า

“โมกับพ่อต้องไปที่แม่น้ำกันเพราะมีเรื่อง
สำคัญซึ่งพ่ออยากจะทำอาชีพให้โมเข้าใจ”

“แล้วพอกับโมจะทิ้งให้หนูทำงานนี้แต่
เพียงล้างหรือคะ หนูว่าพ่อเอาอะไรต่อมีอะไร
ใส่หัวแกมมากินไป โมบอกว่าพ่อให้แกมองดูน้ำ
วันละสิบห้านาที เกียงไม่ค่อยชอบทำงานอยู่แล้ว
ตอนนี้ก็ยิ่งเสียเวลาเปล่าๆ ปลีๆ ไปกับแม่น้ำ
ส่วนหนูก็ต้องทำงานทั้งหมดคนเดียว”

“เอาเถอะ เอาเถอะ แม่ลูกสาว เจ้าไปจุด
มันสำปะหลังมา แล้วเราจะรับหน้าที่ขายมันเอง”

“ใช่จะ แม่ไม่ต้องห่วงหรอกจะ เดี่ยวเราก็ก
กลับมาแล้ว หนูสัญญาว่าจะช่วยแบกขึ้นหลัง
หนึ่งกระสอบ และจะช่วยขายด้วย” เด็กสาวยืนยัน

แม่ไม่ค่อยมั่นใจจนเพราะเมื่อตาหลานอยู่
ด้วยกัน ทั้งสองสามารถพูดคุยกันได้ทั้งวันทั้งคืน

หลังอาหารเช้า แม่จึงหยิบเสียมและกระ
สอบไปไ้มันสำปะหลังเธอเริ่มขุดมันสี่เหลี่ยมอร่าม
เนื้อกำลังอู่มั่นน้ำได้ที่ หากเอาไปต้มก็จะนิ่มพอดี

ในเวลาเดียวกัน ตาหลานก็เดินไปยังแม่น้ำ
เด็กสาวรู้สึกราวกับว่ามีกระต่ายที่แสนลึกลับโผล่ขึ้น

อยู่ในหัวใจของเธอ แต่ก็แอบกลัวว่าชิโบจะไม่
ต้องการให้เธอเป็นชุกเกีย “ไม่เป็นไร” เธอปลอบ
ใจตนเอง “ถ้าวันนี้ไม่ได้ก็ก่อนหน้า บางทีชิโบอาจ
จะให้เมื่อฉันโตขึ้นอีกหน่อยก็ได้”

แต่ชิโบก็อยากให้มีได้เป็นชุกเกีย ดายัม
และกิดเช่นนั้น ขณะเดินเก็บหินสีต่างๆ ที่สวย
ที่สุดเท่าที่ตาเคยเห็นมา

“โม ตาจะบอกอะไรให้ เมื่อวานตามาเก็บ
หินกับโมเข่าสำหรับการเริ่มพิธีของเขา แต่หิน
ของเจ้าสวยกว่าของเขามากนัก ก้อนสีขาวนี้แสง
ส่องผ่านทะลุได้เลยเขี้ยวละ ส่วนก้อนสีดำและสี
แดงนั้นก็แสนจะเกลี้ยงเกลา ราวกับว่าชิโบต้อง
ทำงานทั้งคืนเพื่อจะให้มันเงางามขนาดนี้”

เด็กสาวยิ้มอย่างมีความสุข

“ขอหนูจับหน่อยได้ไหมจะตา”

“ก็ได้ แต่เจ้าต้องคืนตานะ ตาจะเก็บไว้ใน
ถุงสำหรับหินวิเศษ”

โมจับก้อนหินทั้งสามอย่างระมัดระวัง และ
จ้องมองมันยาวนาน ความรู้สึกสันตะท้านแล่น
ไปทั่วบริเวณหลัง และในไม่ช้า หินทั้งสามก็ส่ง
ความร้อนจนเกือบจะไหม้อุ้งมือโม

“ตา เอาไปเถอะจะ หนูรู้สึกว่ามันร้อนมาก
เลย”

“จริงด้วย โม” ผู้เฒ่าพูดพร้อมสายตา
แสดงความครุ่นคิด “มันร้อนทีเดียวแหละ ดู
เหมือนใครบางคนอยากบอกอะไรบางอย่างกับเจ้า
แต่จะเป็นใครกันล่ะ สองสามวันนี้ตาจะคุยกับ

เหล่าวิญญาณทั้งหลายดูซิว่าพวกนั้นรู้อะไรกันบ้าง
ที่แม่ก็คืออีกสี่วันตาต้องเริ่มเตรียมงานให้โมเซ
และตาจะไม่ว่างเลย”

ผู้เฒ่าเก็บหินของโมใส่ถุง

“ไปกันเถอะโม เราต้องไปช่วยแม่เจ้า”

ทั้งสองเริ่มก้าวเดินช้าๆ ผู้เฒ่ารู้ก่อนแล้วว่าพวกผู้
หญิงจะเป็นคนขายมันล่าปะหลัง มันเป็นอย่างนี้
มาตั้งแต่ไหนแต่ไร ตั้งแต่สมัยบรรพบุรุษ ถ้ามี
เวลาเหลือ พวกผู้ชายก็จะไปช่วยผู้หญิง แต่เวลา
ก็ไม่เคยเหลือเลย เพราะมันจะหายไปกับเรื่องต่างๆ
ไหนจะต้องล่าสัตว์ แกะสลักภาชนะ หรือหว่าน
ข้าวโพด แล้วยังต้องทำเปลและครุ่นคิดอีกหลาย

ต่อหลายเรื่อง โดยเฉพาะในหน้าหนาวเมื่อฝน
ตกจ๊กๆลงมา และความชื้นก็แทรกผ่านเข้าร่างกาย
ตอนนี้ต้องคิดกันหนัก และเมื่อภายในกระท่อมชุ่ม
น้ำ เปลและเสื้อผ้าก็เปียก นับเป็นเรื่องเศร้า...
และยังต้องคิดถึงข้าวโพดที่จะเสียหายอีก

“ตาจ๊ะ โม่เซต้องทำอะไรเป็นอย่างแรก
สำหรับการเป็นซูเกีย” โม่ถามขึ้นในทันใด

“เอ่อ... โม่เซและครอบครัวของเขาต้องอด
อาหารสองวัน ตาให้คนไปบอกพวกเขาแล้ว”

“แล้วการอดอาหารของโม่เซต้องทำยังไง
บ้างจ๊ะตา”

“เขากินอาหารได้เฉพาะก่อนพระอาทิตย์

ขึ้นและหลังพระอาทิตย์ตกเท่านั้น ระหว่างวันกินอะไรไม่ได้ นอกจากกาแฟและต้องรสไม่ขม ตอนกลางคืนกินเนื้อสัตว์ปีกหรือปลาหนึ่งชิ้นได้ แต่ห้ามกินเนื้อสัตว์บก และอาหารที่กินต้องปรุงรสโดยไม่มีใส่เกลือ”

“แล้วเขาออกมาจากห้องตอนกลางวันได้ไหมจ๊ะ”

“ถ้าจำเป็นต้องออกมาทำธุระสำคัญ ก็ต้องปิดหน้ามิดชิด ไม่ให้ลำแสงแม่เพียงนิดเดียวถูกต้องเขา การเริ่มพิธีกินเวลาสองวัน เขาต้องเข้าไปอยู่ในห้องเล็กๆ ตั้งแต่ก่อนพระอาทิตย์ขึ้น และออกมาหลังพระอาทิตย์ตก ส่วนวันอื่นๆ ของการเรียนนั้น เวลาไม่ใช่เรื่องสำคัญ แต่เป็นความอยากที่จะเรียนรู้ของเขาต่างหาก”

“แล้ววันเริ่มพิธี ตาจะมาก็ไหมจ๊ะ”

“ตาจะเริ่มทสวดตอนพลบค่ำ และจะสวดไปเรื่อยๆตลอดคืน โม่เซจะไม่สวด เพียงแต่ฟังเท่านั้น”

“อู... ต้องง่วงแยะเลย ถ้าต้องฟังทสวดตลอดคืน”

“เจ้าคงจะเป็นซุกเกียที่ดีแน่ ถ้าเจ้าคิดถึงเรื่องนอนตั้งแต่ตอนนี้! ซุกเกียอย่างเราไม่นอนกันหรอก เราก็อเหมือนหมอ หากคนไข้ต้องการตัวซุกเกียตอนกลางคืน เราก็อจะไป ตามีหอยสังข์ใหญ่ที่เอามาจากทะเล ถ้าเห็นโม่เซโจกกลับตาจะเป่าหอยสังข์ให้ดังลั่นทีเดียว แล้วเจ้าจะเห็นว่าหนุ่มๆ ต้องตกใจและสะดุ้งโหยงเขียวละ เมื่อ

ได้ยิน นอกจากนี้ต่ายังจะให้เครื่องดนตรีเสียงไพเราะซึ่งทำจากน้ำเต้าที่มีเมล็ดพืชหรือลูกหินอยู่ข้างใน และเขาต้องเล่นมันตอนกลางคืนเพื่อจะได้อธิษฐานหรืออธิษฐาน”

“แล้วทสวดเหล่านั้นเหมือนกันกับที่หนูจะต้องเตรียมตัวเรียนใช่ไหมจ๊ะ”

“ใช่เลย”

ตาหลานกลับถึงกระท่อมเร็วดังที่สัญญาไว้ ครูใหญ่แม่ลูกจึงออกเดินทางไปในเมือง ผ่ากความหวังไว้กับผลผลิต

และแน่นอนว่าพวกเขาขายมันสำปะหลังได้ทั้งหมดเลยด้วย!

แม่ลูกกลับบ้านอย่างมีความสุข

“ตาจ๊ะ” โมร้องเสียงลั่น “ตอนนี้เราพอมีเงินนิดหน่อยไว้เริ่มซื้อหาข้าวของเครื่องใช้จำเป็นสำหรับไปโรงเรียนแล้วละจ๊ะ... หากว่าหนูสามารถเข้าได้”

แต่ตาไม่ได้ตอบ เพราะเดินไปดูบ้านหลังเล็กที่โม่เซกำลังสร้างด้วยไบกกล้วยอยู่

คำพูดทั้งหลายจึงสะท้อนกลับระหว่างผนัง มีแต่ซากกลางคกเท่านั้นที่รับรู้ข่าวว่าโม่กำลังจะเข้าโรงเรียน

(โปรดอ่านต่อฉบับหน้า)

ต้นคิด ชุดสื่อเผยแพร่ความรู้
เด็ก/คนไทยไม่กินหวาน โดย **ไกรยง วิษุтол**
สำนักงานพัฒนาระบบข้อมูลข่าวสารสุขภาพ

พืชน้ำตาลวันละ ๑๖ ช้อนชา พาคคนไทย ‘หวาน’ ล้ำโลก

ทุกวันนี้ ‘ของหวาน’ ที่เคยถือเป็นของสูง ของดี ของหายาก มีให้กินแค่บางโอกาส บางเทศกาล กลายเป็นของหาง่ายและหาได้ทุกที่ กินได้ทุกวัน วันละหลายๆ ครั้งหรือกินทั้งวันก็ยังได้

เพราะกรรมวิธีการผลิตน้ำตาล และสารให้ความหวานอีกนานาชนิดกลายเป็นเทคโนโลยีที่ทำให้ง่ายขึ้น และถูกลงกว่าเดิมมาก

สิ่งที่กลายเป็นของดีและหายากยิ่งกว่าในวันนี้คือ ความสามารถในการยังขังใจไม่ให้กินหวานเกินพอดี โดยเฉพาะอย่างยิ่งในเทศกาลแห่งของขวัญ สุข และเฉลิมฉลอง อย่างช่วงปีใหม่ที่มาถึงในเดือนนี้ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งสำหรับคนไทย ซึ่งมีพฤติกรรม ‘กินหวานล้ำหน้านานาประเทศ’ ด้วยสถิติการกินน้ำตาลเฉลี่ย ๑๖ ช้อนชาต่อคน ต่อวัน

ในขณะที่ค่าเฉลี่ยการกินหวานของคนทั่วโลกอยู่ที่ ๑๑ ช้อนชาต่อคน ต่อวัน

และปริมาณน้ำตาลระดับพอดี ที่ร่างกายรับได้ในแต่ละวันนั้นอยู่ที่ ๖ ช้อนชาต่อคน ต่อวัน !

ไพลแลนด์ แดนติดหวาน

เมื่อพิจารณาคนไทยในทุกๆ กลุ่มอายุกับการบริโภคน้ำตาล พบว่าในปี พ.ศ.๒๕๔๔ คนไทยบริโภคน้ำตาลโดยเฉลี่ยที่จำนวน ๒๕.๐๕ กิโลกรัมต่อคนต่อปี หรือปริมาณ ๒.๔ กิโลกรัมต่อคนต่อเดือน หรือเท่ากับวันละกว่า ๑๖ ช้อนชาต่อคน

เมื่อเทียบกับปี พ.ศ.๒๕๒๘ ที่คนไทยแต่ละคนบริโภคน้ำตาลเฉลี่ย ๑๒.๗ กิโลกรัมต่อคนต่อปี หรือประมาณวันละ ๗ ช้อนชาต่อคน นับได้ว่า อัตราการบริโภคน้ำตาลในประชากรไทยที่เพิ่มขึ้นอย่าง

รวดเร็ว โดยเพิ่มขึ้นมากกว่า ๒ เท่าตัว ภายใน
ช่วงเวลาเพียง ๑๖ ปี

เมื่อเปรียบเทียบปริมาณการบริโภคน้ำตาล
ของคนไทย ที่มีค่าเฉลี่ยวันละ ๑๖ ซ้อนชาต่อคน
ต่อวัน กับค่าเฉลี่ยการบริโภคน้ำตาลของโลก ที่มี
ค่าเฉลี่ย ๑๑ ซ้อนชาต่อคนต่อวัน จึงนับได้ว่า ‘คน
ไทยเป็นนักกินหวานที่สุุดระดับหนึ่ง’

และเมื่อเทียบกับปริมาณน้ำตาลที่เหมาะสม
ต่อการบริโภคในแต่ละวัน ที่ไม่เกินวันละ ๖ ซ้อนชา
ก็เท่ากับว่าคนไทยเรากินหวานเกินพอดีมานานแล้ว
และนับวันก็ยิ่งกินหวานหนักยิ่งขึ้น จนเกิน
มาตรฐานอันควรไปมากกว่าหนึ่งเท่าตัวแล้ว

มันมากับนมเปรี้ยวและน้ำอัดลม

ในปัจจุบัน พฤติกรรมการบริโภคของคน
ไทยและคนทั่วโลกอยู่ท่ามกลางแรงกระตุ้นทาง
การตลาด และสภาพแวดล้อม ที่ส่งเสริมให้มี
แนวโน้มการบริโภคน้ำตาลมากขึ้น

แหล่งสำคัญหนึ่งที่น่าไปสูการได้รับน้ำตาล
เกินพอดี รวมทั้งการกินหวานจนติดเป็นนิสัยก็คือ
เครื่องดื่มประเภทน้ำอัดลม และนมพร้อมดื่ม
โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ‘นมเปรี้ยว’

ที่ผ่านมา ผลการสำรวจการจำหน่าย
ผลิตภัณฑ์นมพร้อมดื่ม ทั้งชนิดยูเอชที และพาส
เจอร์ไรส์ โดยบริษัทเอกชนแห่งหนึ่ง ในช่วง
เดือนกันยายน ๒๕๔๓ - สิงหาคม ๒๕๔๔ พบว่า
นมรสหวานและรสอื่นๆ ที่เติมน้ำตาล มียอดขาย
รวมมากที่สุด รองลงมาคือ นมเปรี้ยว และน้อย

ที่สุดคือนมรสจืด (ร้อยละ ๓๕, ๓๖.๖ และ ๒๔.๓
ตามลำดับ)

มองมาที่กลุ่มเยาวชน พบว่า ปัจจุบัน
อัตราการบริโภคน้ำตาลของเด็กไทยที่เพิ่มขึ้น
อย่างรวดเร็ว แหล่งที่มาสำคัญคือเครื่องดื่ม น้ำหวาน
น้ำอัดลม

ข้อมูลจากทันตสาธารณสุข กรมอนามัย
ร่วมกับสำนักงานคณะกรรมการศึกษาขั้นพื้นฐาน
ศึกษาสถานการณ์การจำหน่ายน้ำอัดลมในโรง
เรียนพื้นที่นำร่อง ๑๕ จังหวัด ที่เข้าร่วมโครงการ
เด็กไทยไม่กินหวาน ก็พบว่า ร้อยละ ๒๐ ของโรง
เรียนประถมศึกษาจำหน่ายน้ำอัดลม และเด็กดื่ม
น้ำอัดลมเฉลี่ยวันละ ๑ ครั้ง และสูงสุด ๓ ครั้ง
ปริมาณเฉลี่ย ๒๐๐ มิลลิลิตร หรือเกือบ ๑ กระ
ป๋อง ทำให้ได้รับน้ำตาลเฉลี่ย ๒๕.๖ กรัม หรือ ๑
.๔ ซ้อนชาต่อครั้ง เกินกว่าปริมาณที่ร่างกายต้องการ
คือ วันละไม่เกิน ๖ ซ้อนชา โดยน้ำอัดลมชนิดน้ำดำ
(เป๊ปซี่/โค้ก) เป็นน้ำอัดลมที่เด็กชอบดื่มมาก
ที่สุดถึงร้อยละ ๗๒ ซึ่งอาจจะทำให้ที่ส่งผลถึง
ปัญหาสุขภาพ อาทิ โรคฟันผุ ภาวะโภชนาการเกิน
ที่น่าไปสูโรคเรื้อรังต่างๆ เมื่ออายุมากขึ้น

นอกจากนี้ นักวิชาการจากเครือข่ายเด็กไทย
ไม่กินหวาน ร่วมกับกรมอนามัย กระทรวง
สาธารณสุข ได้ศึกษาพฤติกรรมการบริโภคขนม
และเครื่องดื่มของเด็กใน ๒๔ ชั่วโมง จากเด็ก
๕,๗๖๔ คน ใน ๑๔๓ โรงเรียน และศูนย์เด็กเล็ก
๕ แห่งใน ๒๔ จังหวัดพบว่า

- เด็กบริโภคขนม/เครื่องดื่มทั้งสิ้น ๒๗ ,๗๗๑ รายการ หรือเฉลี่ย ๓.๕๗ รายการ เมื่อนับตามบรรจุภัณฑ์ (ชิ้น/ห่อ/ถุง/กล่อง ฯลฯ) มีทั้งสิ้น ๒๕,๕๔๐ บรรจุภัณฑ์ หรือเฉลี่ย ๕.๑๒ บรรจุภัณฑ์/คน

- เมื่อทำการสำรวจจากรายการที่มี พบว่า รายการที่มีการบริโภคสูงสุด คือ เครื่องดื่ม โดยเด็กดื่มเครื่องดื่มอย่างน้อย ๑ รายการ (ร้อยละ ๙๔) รองลงมา คือ ขนมถุงกรอบ ร้อยละ ๔๘.๔ และลูกอม/ลูกกวาด ร้อยละ ๓๕.๔

- ผลการศึกษาได้ระบุปริมาณน้ำตาลอย่างละเอียดว่า เครื่องดื่มหมวดนมเปรี้ยวขนาด ๔๕๐ มิลลิลิตร ยี่ห้อเมจิ ไพเคน พบว่ามีปริมาณน้ำตาล ๑๔.๖๓ ช้อนชา, บีทาเก้น รสนมสด ๑๒.๕๕ ช้อนชา และหมวดโยเกิร์ตพบว่า เมจิรสวันมะพร้าว ปริมาณ ๑๕๐ มิลลิลิตร มีน้ำตาล ๕.๒๘ ช้อนชา, เมจิ รสธัญญาหาร ขนาด ๑๕๐ มิลลิลิตร มี ๘.๕ ช้อนชา ขณะที่น้ำอัดลมกลุ่มน้ำดำ ขนาด ๓๒๕ มิลลิลิตร มีน้ำตาล ๘-๘.๕ ช้อนชาเท่ากัน เรียกได้ว่า แค่นมเปรี้ยว ๑ ขวด ก็รับน้ำตาลเกินปริมาณพอดีของที่ควรได้รับทั้งวันแล้ว...

เด็กไทยเกือบครึ่งกินน้ำตาลเกิน ๑๐ ช้อน !!

เด็กเป็นกลุ่มวัยที่เป็นกำลังที่สำคัญในการพัฒนาประเทศต่อไปในอนาคต แต่หากเด็กมีปัญหาทางด้านสุขภาพแล้ว ย่อมส่งผลต่อพลังในความคิดอ่าน หรือสร้างสรรค์สิ่งต่างๆ ที่เป็นประโยชน์ต่อประเทศชาติ

การกินหวานของเด็กไทยในปัจจุบันเป็นหนึ่งในปัจจัยเสี่ยงสุขภาพที่สำคัญ เพราะส่งผลต่อการมีภาวะโภชนาการที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคต่างๆ มากมาย เช่น โรคอ้วน โรคเบาหวาน เป็นต้น

ข้อมูลการสำรวจพฤติกรรมของเด็กปฐมวัย ในกิจกรรมนันทนาการวันครอบครัวอ่อนหวาน จากเด็ก ๖๒๕ คน ในภาคต่างๆของประเทศไทย ๕ จังหวัด เมื่อปี ๒๕๔๗ พบว่า เด็กอายุ ๓-๕ ปี ได้รับปริมาณน้ำตาลสูงมาก จากการรับประทานนมเปรี้ยว นมพร้อมดื่มรสหวาน และน้ำอัดลม โดยเกือบ ๒ ใน ๓ ของเด็กกลุ่มนี้ ได้รับปริมาณน้ำตาลสูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานแนะนำ หรือมากกว่า ๖ ช้อนชาต่อคนต่อวัน

ที่น่าตกใจคือ ในช่วงวันอาทิตย์ เด็กวัย ๓-๕ ปี ถึงร้อยละ ๔๓ บริโภคอาหารที่มีน้ำตาลผสมอยู่เกินกว่า ๑๐ ช้อน !

ในปัจจุบันคนไทยอยู่ท่ามกลางแรงกระตุ้นทางการตลาด และสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมให้มีแนวโน้มการบริโภคน้ำตาลมากขึ้น จนเกิดการ ‘ติดหวาน’ โดยมีแหล่งสำคัญจากนม นมเปรี้ยว อาหารสำเร็จรูป ขนมต่างๆ

หากมองข้ามพิษ ความหวานที่มาพร้อม ความอร่อยในวันนี้ อาจต้องเศร้าสุดๆในวันหน้า

ข้าวแดงแกงร้อน

มีท่านผู้อ่านขอมานำ ช่วยแนะนำร้านอาหาร มังสวิรัต้อยๆ ให้น้อย ทางกอง บ.ก. ประชุมกัน แล้วเห็นว่าเป็นความคิดที่ดี เพราะขณะนี้ร้านอาหาร มังสวิรัตินั้นทั่วๆ ไปแต่รู้จักกันในวงไม่กว้างนัก ก็คงมีโอกาสนำมาให้ได้รู้จักกันในคอลัมน์นี้

‘ข้าวแดงแกงร้อน’ เป็นร้านที่ตั้งอยู่ไม่ไกลจาก ‘ดอกหญ้า’ เลย เป็นร้านเล็กๆ น่ารัก หลังคาร้าน ปกคลุมไปด้วยม่านบาหลี่ สร้างความร่มเย็นให้ผู้ที่นั่งอยู่ในร้าน ซึ่งตั้งอยู่ต้นๆ ซอยนวมินทร์ ๕๐ ถนน นวมินทร์ กรุงเทพฯ เจ้าของร้านคือ *คุณวาสนา พงษ์สุวรรณ* แต่รู้จักกันในชื่อ ‘โม’ ตามีคือ *คุณปิ่น* ทั้งคู่

เปิดร้านข้าวแดงแกงร้อนมาร่วม ๑ ปีแล้ว เมื่อถามถึงเหตุจูงใจที่เปิดร้านอาหารมังสวิรัตินี้ โมเล่าให้ฟังว่า

“เคยช่วยลุงจำลอง (ศรีเมือง) กับป้าถักษณ์ ทำอาหารที่มานุญครอง เป็นซุ้มขายอาหารมังสวิรัตินี้ ก็เป็นแรงบันดาลใจเรื่อยมาค่ะ”

นี่เป็นเหตุการณ์เมื่อสิบกว่าปีมาแล้ว

ข้าวแดงแกงร้อนขายอาหารเจเป็นส่วนใหญ่ และมีอาหารให้เลือกมากมายละลานตา แม้จะเป็นร้านเล็กๆ แต่รสชาติถ้าไม่บอกจะไม่รู้เลยว่านี่คืออาหารเจ จนลูกค้าหลายๆคนเอ่ยปากว่าตอนทานครั้งแรกไม่ทราบเลยว่าเป็นอาหารมังสวิรัต แต่เห็นความเปลี่ยนแปลงว่าตัวเองสุขภาพดีขึ้น ก็เลยเป็นลูกค้าประจำเรื่อยมา

“ช่วงเทศกาลกินเจ ร้านเราขายดีมาก เพราะมีพันธมิตรฯ (พบกันเมื่อครั้งไปประท้วงรัฐบาลชุดเก่า ปี ๒๕๕๑) มาช่วยอุดหนุน ตอนนั้นเราก็ไปช่วยทำอาหารแจกคนที่มาร่วมชุมนุมด้วย เพราะร้านเปิดทุกวันพุธ”

อาหารที่ขึ้นชื่อของร้านนี้มีหลายอย่างที่อยากแนะนำคือ ข้าวซอยและผัดพริกจินดาอาหารยำๆ ก็แซบหลาย แต่คุณต้องไปช่วงเช้าหน่อย เพราะของดีหมดเร็ว ร้านเปิดตั้งแต่ ๖ โมงเช้า เพื่อบริการคนมาซื้ออาหารใส่บาตร และปิด ๔ โมงเย็น

โม มีลูกสาวหนึ่งคนชื่อผักหวาน ตอนนี้อยู่ที่ ‘อนุบาลสันติบาล’ ที่สันติอโศก ผักหวานเป็นเด็กร่าเริงและมีอารมณ์ขัน อีกทั้งยังไปโรงเรียนให้พ่อแม่ชื่นใจและอุ่นใจว่า ลูกสาวอยู่ท่ามกลางสิ่งแวดล้อมที่ดี

ส่วนที่มาที่ไปของชื่อร้าน คุณปิ่นและโมช่วยกันอธิบายว่า

“เป็นคำไทยๆ ว่าอย่าลืมนบุญคุณข้าวแดงแกงร้อนนะ คือกินข้าวเขาแล้วก็ตอบแทนคุณเขาเหมือนอยู่แผ่นดินไทยก็ต้องตอบแทนบุญคุณแผ่นดิน ที่นี้หุงแต่ข้าวแดง ไม่มีข้าวขาว”

ก็ขอเชิญชวนผู้ที่มีโอกาสเดินทางเข้ากรุงเทพฯ แวะทานอาหารบริสุทธิ์แต่เต็มไปด้วยคุณภาพ ราคายุติธรรม (ไม่แพง) ที่ข้าวแดงแกงร้อนจ้า...

ขยะขยวยะ

ทศพล เปี่ยมมยุรณ์

สถาบันพระเวทย์วิทยกิจใจ (สพจ.)

โทร. ๐๘๙-๗๙๙-๐๒๐๒

ฉบับที่แล้ว ได้เขียนถึงเรื่องพีมฐสที่ลูกคิดถึงสิ่งแวดล้อมจากจินตนาการถึงเต่าเอวคอด จากห้วงขยะ และเห็นประโยชน์ของการเผยแพร่สิ่งดี ๆ ของ “โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ” จนถึงขั้นรวบรวมขยะจากเพื่อนบ้านให้หน่วยรับขยะฯ สันตือโสภไปรับมาขายซึ่งถือเป็นเรื่องที่น่าศรัทธาอย่างมาก

แต่อย่างไรก็ตาม ญาติธรรมหลายท่านก็ได้แสดงความเห็นใจเสมอ ๆ ว่างานหน่วยขยะในสันตือโสภค่อนข้างหนักเพราะแรงงานน้อย จนเกิดปัญหาที่ญาติธรรมตามชุมชนต่างๆ ได้ยื่นกันเนื่อง ๆ ว่า “คนไม่พอ” แต่เมื่อผมได้รับทราบก็ไม่ได้วิตกแต่อย่างใด เพราะการทำงานอย่างชาวโสภกันนั้น ไม่ได้มีเป้าหมายอยู่ที่ผลของงานเท่านั้น แต่เป้าหมายที่สูงกว่าคือ การปฏิบัติธรรมการได้ใช้สัปปริสธรรม (พระไตรปิฎกเล่ม ๒๓ “ธัมมัญญสูตร”) ของแต่ละท่าน ที่จะประมาณตนให้พอเหมาะพอดี ในการเดินตามสัมมาอาริยมรรคของตน

การทำงานศาสนาไม่ใช่เป็นการเกณฑ์แรงงานทาส หรือการขูดรีดแรงงานเหมือนในยุคปฏิวัติอุตสาหกรรมในยุโรป ที่เหนื่อยเท่าไรก็เลิกไม่ได้เพราะถูกบังคับหรือไม่พอกิน ผู้ปฏิบัติธรรมคือผู้ที่เหลือกิน และมาทำงานด้วยใจสมัครเพื่อหากำตอบภายในจิตวิญญาณ ประสวัตต์เปิดกว้างเสมอเพื่อรับคนที่จะเข้ามาหรือออกไป ผู้ปฏิบัติธรรมที่เข้าใจยอมประมาณตนเองอย่างพอเหมาะพอควร ทั้งมีนักบวชเป็นที่ปรึกษาอยู่ทั้งในโรงกัณฑ์แยกและในวัด งานขยะก็เหมือนงานทุกอย่างของศาสนา ที่ควรระมัดระวังหรือหยาบหรือละเอียดเท่าใด ก็ขึ้นอยู่กับคนทำงาน ขึ้นอยู่กับชุมชนที่จะประมาณความเหมาะสมพอดีของแต่ละที่ แต่ละแห่ง ถ้าไม่ใช้สัปปริสธรรมแต่จะเอาความปรารถนาเป็นตัวตั้ง เวลาและคนเท่าไรจึงจะพอ แล้วเราจะเรียกชุมชนเช่นนั้นว่าชุมชนแห่งสันติได้อย่างไร?

และเพื่อเป็นการแบ่งเบาภาระดังกล่าว ปลายเดือน ธ.ค. ที่ผ่านมา คณะถ่ายทำ “โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ” จึงได้ไปถ่ายทำงาน ช่วยหาทุนสนับสนุน “โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ” ของ คุณแสนศักดิ์ และคุณพรรณี แสนภูมิ ที่ ต.ใน เมือง อ.เมือง จ.ร้อยเอ็ด เพื่อนำมาเผยแพร่สู่ สาธารณชน

คุณแสนศักดิ์ เป็นพันธมิตรประชาชน เพื่อประชาธิปไตย รู้จักกองทัพธรรมตั้งแต่วัยไปชุมนุมคัดค้านรัฐบาลทักษิณ เมื่อปี ๒๕๔๕ และเมื่อ “โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ” ออกอากาศ เมื่อปี ๒๕๕๐ ก็ได้ติดตามชมมาตลอด จนถึงขั้นเปลี่ยนแปลงชีวิต เริ่มถือศีล ๕ ละอบายมุขอย่างจริงจัง ทานอาหารมังสวิริติ ทำกิจกรรมไร่สารพิษ และถึงขั้นส่งลูกไปเรียนต่อที่ *ร.ร.สัมมาสิกขาราชธานีอโศก* จ.อุบลราชธานี

ในงานอบรมเข้มข้นประจำปีของชาวอโศก เมื่อต้นปี ๒๕๕๒ สถาบันขยะวิทยา ด้วยหัวใจ รับสมัคร “ญาติธรรม” เป็นสมาชิก “ดินอุ้มดาว” ซึ่งหมายถึงผู้มีศรัทธาที่จะรวบรวมขยะ ขยาย โอนเงินเข้า “โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ” โดยไม่ต้องส่งขยะไปที่หน่วยงานขยะของชุมชนใด ๆ คุณแสนศักดิ์เป็นสมาชิกหมายเลข ๑ ของเรา และได้ดำเนินงานตามเจตนารมณ์

ของตนมาอย่างต่อเนื่อง

เท่าที่มีโอกาสพูดคุยกับคุณแสนศักดิ์ ได้สอบถามว่าทำไมคุณแสนศักดิ์ถึงต้องทำเช่นนั้น คุณแสนศักดิ์มีแนวคิดที่ต่างจากพี่มธุรส ในขณะที่พี่มธุรสสนุกคิดถึงสิ่งแวดล้อม เห็นการแยกขยะที่เรียบร้อยในสันติอโศกเป็นการปูพื้น จินตนาการต่อเอาคอดจากห้วงขยะ เป็นจุดตัดสินใจที่จะต้องทำอะไรเพื่อสิ่งแวดล้อม และเห็นว่าขยะจะเป็นประโยชน์ต่อโทรทัศน์ จึงเสียสละเวลารวบรวมขยะให้สันติอโศก

ส่วนคุณแสนศักดิ์ได้ประโยชน์จากโทรทัศน์มาตลอด ได้ข้อคิดจากโทรทัศน์จน

เปลี่ยนแปลงวิถีชีวิต จึงเกิดศรัทธาและอยาก
จะหาทางมีส่วนร่วมในการโอบอุ้มโทรศัพท์นี้ไว้
เมื่อโทรศัพท์ประชาสัมพันธ์ แปรขยะเป็นบุญ
สนับสนุนโทรศัพท์เพื่อมนุษยชาติ คุณแสน
ศักดิ์จึงเริ่มลงมือ คุณแสนศักดิ์ขายของที่ตลาด
๒ แห่ง เข้าแห่ง เย็นแห่ง คุณแสนศักดิ์เริ่ม
เก็บขยะรีไซเคิลบริเวณใกล้เคียงกับแผงขาย
ของของตนทั้งสองตลาด เริ่มติดป้ายรับ
บริจาคขยะรีไซเคิล และเดินขอขยะรีไซเคิล
จากแผง ร้านใกล้เคียง และเมื่อเดินไป
เก็บขยะรีไซเคิลจากบริเวณร้านสะดวกซื้อก็มี
ผู้ชักถาม และเห็นประโยชน์จากการกระทำ
ของคุณแสนศักดิ์ และได้อาสารวบรวม
พลาสติกรีไซเคิลจากถังขยะหน้าร้านสะดวก
ซื้อส่งให้ เมื่อคุณแสนศักดิ์รวบรวมขยะได้มาก
พอก็นำไปขาย และโอนเงินให้ “โทรศัพท์เพื่อ
มนุษยชาติ” เฉลี่ยเดือนละ ๑ ครั้ง ขยะรีไซ
เคิลในตลาดทั้ง ๒ แห่ง แปรเป็นบุญ สนับสนุน
“โทรศัพท์เพื่อมนุษยชาติ” ก็ด้วยพลังศรัทธา
ของคุณแสนศักดิ์ดังนี้

และหากญาติธรรมสามารถช่วยกันทำ
อย่างคุณแสนศักดิ์ได้มากขึ้น ๆ ขยะก็จะลดการ
กระจัดกระจายไปเปียดเบียนที่เพาะปลูกแหล่งน้ำ
ไม่ล้นโรงคัดแยกของชุมชน โทรศัพท์เราก็จะอยู่
ได้โดยไม่ต้องพึ่งนายทุนใด ๆ

เมื่อปลายปีที่แล้ว ชมรมจิตอาสาพัฒนา
ปราจีนบุรีได้รับการร้องขอให้ช่วยไปดู แก่
ปัญหาการทิ้งขยะใกล้เขตอุทยานแห่งชาติเขา
ใหญ่ ซึ่ง อบต.นนทรี อ.กบินทร์บุรี เป็นผู้
รับผิดชอบ และใช้พื้นที่นี้มากกว่าสิบปีแล้ว
โดยไม่คิดว่าจะมีปัญหา และยังยืนยันว่ายังไม่
สามารถหาพื้นที่ที่เหมาะสมกว่านี้ได้ ทั้งที่
พื้นที่ตรงนี้เป็นพื้นที่ต้นน้ำ ติดกับป่า วันนี้
พื้นที่แห่งนี้หลายไร่กลายเป็นกองขยะจำนวน
มากมาย เราคิดว่าพื้นที่อย่างนี้มีกี่แห่งใน
ประเทศไทย? แล้วจะช่วยกันได้อย่างไร?
หรือจะปล่อยให้เป็นที่หน้าตาขององค์กรส่วน
ท้องถิ่นเท่านั้น ซึ่งต่อให้เขามีใจเต็มร้อยใน
การรักษาสิ่งแวดล้อม จิตความสามารถเขา
จะรับมือได้นานสักเท่าใด? ถ้าผู้บริหารไม่
ตระหนักและช่วยกันตั้งแต่ต้นทาง

เมื่อต้นเดือน ม.ค. มีนักวิจัยชาวญี่ปุ่น

จากสถาบันเพื่อการศึกษาสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ
มาเก็บข้อมูลที่ชุมชนสันติอโศก มีหลาย
ประเด็นที่น่าสนใจ หนึ่งในนั้นเธอถามว่า จะ
ทราบได้อย่างไรว่าชาวอโศกทำงานเพื่อสิ่ง
แวดล้อมหรือเพื่อโทรทัศน์ของตนเอง?

จริง ๆ แล้ว ชาวอโศกถูกสอนให้
ตระหนักถึงความสำคัญของปัญหาขยะโดยพ่อ
ท่านสมณะโพธิรักษ์ เมื่อประมาณ ๒๐ ปีมา
แล้ว ชุมชนบางแห่งจึงได้เริ่มมีการทิ้งแบบแยก
ขยะมานานแล้ว เช่นที่ปฐมอโศก มีการ
รณรงค์ให้ใช้ถุงผ้าแทนถุงพลาสติกกันอยู่เนืองๆ
และเนื่องจากชุมชนชาวอโศกส่วนใหญ่อยู่ใน
ชนบท กินน้อย ใช้น้อย กินอยู่อย่างพึ่งตนเอง
เป็นส่วนใหญ่ ขยะจึงไม่ใช่ปัญหาใหญ่ของชุม
ชน ชาวอโศกจึงให้ความสำคัญกับปัญหา
ขยะไม่มากนัก แม้ว่าปัญหาขยะจะหนักขึ้น
หนักขึ้นในสังคมภายนอกที่เติบโตตามลัทธิ
บริโภคนิยม โดยที่ชาวอโศกก็ไม่ได้มีบทบาท
มากนักในด้านนี้ นอกจากการเผยแพร่คำ
สอนในพุทธศาสนาซึ่งแน่นอนตรงข้ามกับ

ลัทธิบริโภคนิยม

จนกระทั่งเหตุปัจจัยเหมาะสม เกิด
โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติขึ้นในปี ๒๕๕๐ ซึ่ง
ประจวบกับที่มีท่านสมณะและญาติธรรมผู้
ใหญ่หลายท่านได้มีโอกาสไปดูงานที่โทรทัศน์ด้า
ฮ่ายของมูลนิธิอู๋จี้ที่ได้หัววัน และพบว่าที่นั่น
มีรายได้จากขยะมาหล่อเลี้ยงโทรทัศน์อย่างมี
นัยสำคัญ

พ่อท่านจึงเห็นเป็นโอกาสดีที่จะขยาย
งานด้านขยะสู่ภายนอก ด้วยการพยายามที่
จะให้ญาติธรรม-ผู้เห็นประโยชน์ในงาน
โทรทัศน์เพื่อมนุษยชาติ (ซึ่งเป็นโทรทัศน์ของ
เรา แต่มีวัตถุประสงค์เพื่อเผยแพร่ธรรมะสู่
มนุษยชาติ ไม่มีกำไรโฆษณาสินค้า และไม่รับ
บริจาคหากยังศึกษาเราไม่ดีพอ) ได้ช่วยกันลด
ขยะในสิ่งแวดล้อม มาแปรเป็นทุนสนับสนุน
โทรทัศน์เผยแพร่ธรรม

ชาวอโศกทำงานขยะเพื่อสิ่งแวดล้อม
หรือเพื่อโทรทัศน์ของตนเอง วิญญูชนพึง
ตอบเอง

|| ประชยะเป็นบุษย สันนิสนุนไกรทักคันเมืองนุชยชาติ

|| เน่นำ-วิจารย์คอสันน ไกร ๐๘๙-๙๙๙-๑๒๑๑

บอกบอกกล่าว

💡 หนังสือดอกหญ้าที่ท่านส่งไปให้ได้รับแล้ว กราบขอบพระคุณ ข้าพเจ้าคิดอยากจะไปถวายพระพร ในหลวง แต่ก็เส้นทางห่างไกลมาก ข้าพเจ้าแก่แล้ว ไปมาไม่สะดวก ถ้าท่านได้ไปถวายพระพร ขอให้เมตตาลงชื่อให้ข้าพเจ้าด้วย ขอขอบคุณล่วงหน้า

“ข้าท้าวอดฉวางพระพรไนโพระองค์ทรงจาก พระประชรส ทรงพระเกษมสำราญ พระชนมายุ ยิ่งยืนนาน เป็นมิ่งขวัญของปวงชนชาวไทยไป นานเท่านาน ทรงพระญานเบารมีสูงยิ่งๆขึ้นไป เทอญ ดัฉงเกล้าดัฉงกระนม่อม”

นางสมนึก ป้องหลักคำ

💡 สวัสดิ์ค่ะ อ่านดอกหญ้าเป็นประจำตั้งแต่เล่มแรกๆ มีประโยชน์ทุกฉบับ เป็นหนังสือที่มีคุณค่ามาก กลับมาอ่านครั้งใดก็ได้รับข้อคิดที่ไม่เคยตกยุคเลย

มีอดีตผู้บังคับบัญชาของดิฉันคนหนึ่ง (เมื่อก่อนทำงานที่เดียวกัน) กำลังสนใจเรื่องธรรมะ ปัจจุบันเขาชอบที่จะไปซื้อหนังสือธรรมะทั่วไปตามร้านหนังสือมาอ่าน ดิฉันก็เลยอยากให้ลองอ่านดอกหญ้าดู แต่เนื่องจากว่าไม่มีจำหน่าย ก็เลยขอความอนุเคราะห์จากบรรณาธิการ เพื่อขอสมัครสมาชิกให้เขาเป็นของขวัญปีใหม่ 2553 โดยดิฉันจะส่งแสดมปีให้ภายหลังนะคะ ขอขอบคุณที่เมตตาค่ะ

จอย

💡 รับหนังสือดอกหญ้ามาจากพี่ชายค่ะ อ่านแล้วชอบมากๆ อยากเป็นสมาชิกบ้าง ต้องทำอย่างไรคะ

ชญญา พัฒนะโกคะ

💡 ตลอดหลายเดือนที่ผ่านมาผมได้รับหนังสือดอกหญ้ามาหลายฉบับ ทั้งเห็นด้วยและไม่เห็นด้วย ถ้าเป็นนักเรียนทางธรรมแล้ว ผมก็คงยังอยู่แค่ประถม แต่ส่วนใหญ่ที่อ่านมาเอามาฝึกมาใช้กับชีวิตแล้วรู้สึกเข้มข้น ใช้ชีวิตช้าลง เข้าใจผู้อื่น และกำลังเลิกบริโภคทีวีไม่ว่าฝ่ายใด ขอให้คณะผู้จัดทำงานเสถียรในแนวทางนี้ไปตราบนาน ขอขอบพระคุณในความอนุเคราะห์หนังสือ

สาวศิริ แข็งขัน

💡 สวัสดิ์ค่ะ บ.ก.ดอกหญ้า

ขอบคุณที่ส่งหนังสือให้ตลอด เป็นหนังสือที่ดีมาก ทุกวันนี้ต้องดูแลพ่ออายุ ๘๔ ปี มีโรคประจำตัวปวดเข่า แต่ท่านมีจิตใจที่ฟุ้งซ่านตลอดเวลา คิดว่าถ้าให้หมอรักษาแล้วต้องหาย อยากเดินได้เป็นปกติ ก็พยายามอธิบายให้ท่านเข้าใจ แต่ท่านก็ติดพ้ออยู่เสมอ ทำให้เครียดมาก บางครั้งก็พูดรุนแรงกับท่าน ก็ได้ธรรมะจากดอกหญ้านี้แหละที่ทำให้ใจสงบลงได้

สมาชิกหมายเลข ๒๕๗๐๔๑ พระยา

สาธุ ลู่อต่อไปค่ะ ! ขอเป็นกำลังใจ และขอบคุณในความปรารถนาดีของท่าน...

